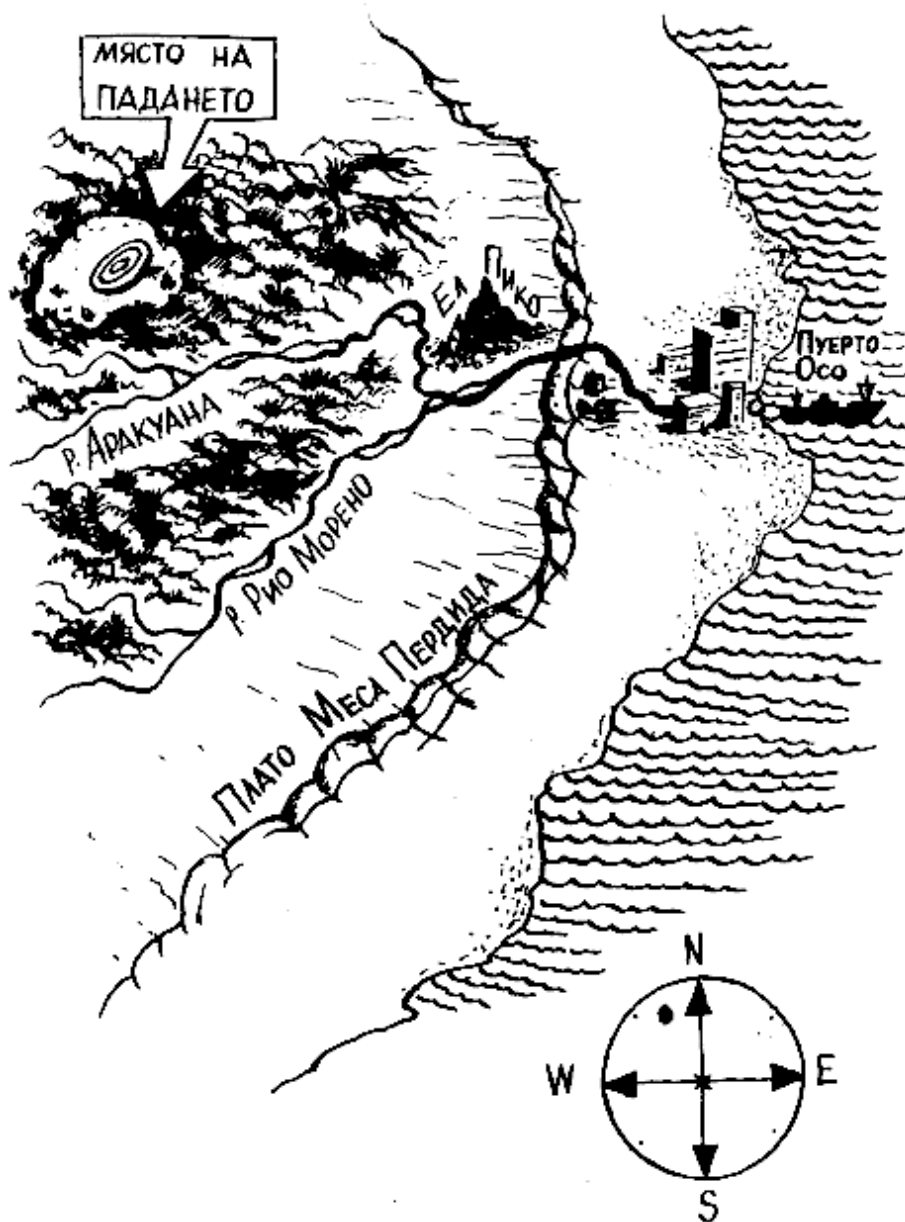

ЛЮБОМИР НИКОЛОВ
ОПЕРАЦИЯ „ЗВЕЗДЕН ГОСТ“

chitanka.info

УВОД

Часть от територията
на Малакоста

— Това ли е всичко? Осемнайсет и трийсет и седем, сър.

Докато подаваш парите, изрусеното момиче на касата те оглежда с нескрито любопитство. Усмивваш се. Животът в това затънтено градче сред пущинаците на Невада не предлага кой знае какви

развлечения, тъй че местните жители изгарят от интерес към всеки нов посетител. Особено ако е свързан с военната база.

Едва си помислил това, когато касиерката ти подава рестото и колебливо пита:

— Знам, че не е редно, сър, но все се чудя... какво точно правите там, в базата? Носят се разни слухове...

Небрежно махваш с ръка.

— Слухове винаги ще има, скъпа, дори и да поканим целия град на гости. А всъщност няма нищо интересно. Обикновена тренировъчна база за пилоти-изпитатели.

Доволна, че все пак е получила отговор, касиерката побързва да зададе нов въпрос.

— Ами онези големи черни самолети, дето хората разправят, че са ги виждали? Приличали на космически кораби.

— Стара работа. Били са секретни преди двайсетина години.

Без да оставяш на момичето време за повече въпроси, ти взимаш торбата с покупки и излизаш от магазина. Напеченият от слънцето паркинг е пуст, ако не се брой твой служебен джип. По околните улици също не се мярка жива душа. Но на няколко прозореца забелязваш любопитни лица. Интересно, какво ли биха помислили, ако можеха да узнаят истината за базата?

Всъщност самата база не представлява нищо особено. Дълга бетонна писта сред пустинята, два хангара и няколко административни и технически сгради. Самолетите наистина отдавна са снети от въоръжение, макар че до днес си остават ненадминати в своята категория. Истинската, поразителна тайна е другаде — в замисъла на Проект „Хесперида“. С неволна усмивка си спомняш колко бе смаян преди година, когато получи предложение да участваш в Проекта. Сякаш и сега чуваш спокойното, деловито обяснение на полковник Слейн: „Рано или късно Те ще дойдат. Може би официално, с предварително съобщение, та да им осигурим духовна музика и червени пътеки. Но най-вероятно няма да е така. По всичко личи, че Те не желаят да влизат в контакт и още дълго няма да пожелаят. Значи остава да се надяваме на другото — принудително кацане поради авария или някаква друга причина. И когато това се случи, трябва да бъдем готови за светкавични действия.“

Светкавични действия... Намръщваш се и поклащаш глава, докато потегляш от паркинга. През тази една година си вдиган по тревога осем пъти, без да се броят тренировките, но всеки път се оказваше, че става дума за погрешна информация. И в това няма нищо чудно. Защото целта на Проект „Хесперида“ е да бъде завладян другопланетен космически апарат — НЛО, летяща чиния, все едно как ще бъде наречен. А огромната част от сведенията за наблюдение на НЛО след проверка се оказват илюзия, самозаблуда, фантазия или чиста измама. Така е дори с фотографиите.

ДОКУМЕНТАЛЕН ФАКТ: От септември 1947 до декември 1969 година американските военновъздушни сили осъществяват проекта „Синя книга“. В рамките на този проект за 22 години са проучени 12 618 съобщения за наблюдение на неидентифицирани летящи обекти. От тях 11 917 са обяснени с напълно естествени причини: ярки звезди, самолети, метеорологични балони, изстрелване на ракети, рояци от насекоми или птици и т.н. Не са редки случаите на измами и съзнателни фалшификации. От оставащите 701 съобщения повечето не могат да бъдат обяснени поради недостатъчна информация.

Един от водещите консултанти в проекта „Синя книга“ професор Хайнек твърди обаче, че част от свидетелствата са абсолютно достоверни и явно доказват срещи с нещо непознато на науката. Като доказателство посочва редица разкази на почтени и съвестни наблюдатели.

Командването на американските ВВС не е съгласно с неговите изводи.

По пътя към малката къщичка, която си наел в покрайнините на градчето, ти продължаваш да се питаш какво ли биха помислили тукашните хора, ако узнаеха за Проекта. Сигурно мнозина ще кажат, че това си е чисто прахосване на парите на данъкоплатците. И на пръв поглед фактите ги подкрепят. Проектът съществува от шест години и досега не е влязъл в действие нито веднъж, ако не се броят стотиците лъжливи тревоги.

Често си се питал с тревога дали не пилееш напразно времето си с безплодни илюзии. Та нали мнозина световноизвестни учени категорично твърдят, че НЛО не съществуват. Но знаеш много добре, че

дори шансът за успех да е едно на милиард, пак си заслужава да се вкопчиш в него и с двете ръце. Провалът на Проекта не би означавал нищо освен загуба на вложените средства. Успехът... успехът би бил просто неоценим.

Но в крайна сметка въпросът дали съществуват НЛО не е твоя работа. С това се занимават в Научния отдел, а той е в съвсем друга база — „Драй крийк“, на двеста километра от тук. Задачата на момчетата като теб от Оперативния отдел е далеч по-проста... поне на думи. Ако един ден се окаже, че тревогата не е лъжлива, ще започне операция „Звезден гост“. И тогава ще трябва да пристигнете на място преди всички други, за да овладеете положението до идването на научния екип...

Започни от **1**.

ЕПІЗОДИ

Всъщност пресилено е да се каже, че къщичката ти е в покрайнините на градчето. От най-близките къщи я дели почти половин километър. За да стигнеш до нея, трябва да минеш по прашния път край тренировъчния полигон. Макар че теренът е ограден с телена мрежа и на входа пази военен пост, всеки желаещ може да се приближи и да погледа през оградата. Казват, че това било тактическа хитрост на началството — нека тукашните хора да се убедят с очите си, че става дума за най-обикновени военни тренировки.

Не знаеш дали наистина е хитрост и доколко има полза от нея, но честно казано никак не е приятно да се потиш по препятствията, докато иззад оградата те наблюдават любопитни хлапета. През първите шест месеца програмата ти включваше всекидневни тренировки на полигона, тъй че сега го ненавиждаш от дън душа. Когато телената ограда се появява пред погледа ти, неволно завърташ глава настрани.

И изведнъж те хваща яд. Дотам ли си стигнал — да се плашиш от някакъв си полигон? По дяволите, та ти можеш да го минеш когато си поискаш. Вярно, от две седмици не си идвал на тренировки, а казват, че напоследък били монтирали нови препятствия.

Без сам да знаеш защо, спираш джипа пред входа на полигона, слизаш на прашния път и пристъпваш напред.. Часовият ти махва с ръка през прозореца на караулното помещение. Отвърщааш на поздрава и поглеждаш отвъд оградата. Внезапно те е обзело нелепото желание да влезеш и да минеш през всички препятствия под палещото слънце.

Но наистина ли искаш да пробягаш през полигона? Нека те предупредим предварително: от това можеш да спечелиш предимства в предстоящата мисия, а можеш и да загубиш.

Да — мини на **75**.

Не — продължи на **116**.

Внезапно те прерязват толкова остри болки в стомаха, че се превиваш на две и падаш между храстите. Не си в състояние да помръднеш. Твоята самонадеяност ти изигра лоша шега. Бил ли си достатъчно предвидлив да се снабдиш с аптечка?

Да — продължи на **56**.

Не — попадаш на **15**.

3

След половин час вечерята ти пристига направо от мексиканския ресторант. Нахвърляш се върху нея с апетит, от който мнозина биха изпаднали в ужас, защото кухнята на „Буена виста“ се слави със своите убийствено люти подправки. Ти обаче си напълно доволен и съжаляваш само за едно — че не можеш да добавиш към менюто чаша бира. Но няма как, по време на дежурството алкохолът е абсолютно забранен.

Мини на [126](#).

Включваш приемника на пълна мощност. Едва не оглушаваш от шума, но най-сетне между пращането започваш да различаваш отделни думи. След десетина минути напрегнато вслушване успяваш да разбереш текста на съобщението. И сърцето ти се свива.

МАРАТОНЕЦ, ТУК ТАТКО. МАРАТОНЕЦ, ТУК ТАТКО. БЯГАНЕТО СЕ ОТМЕНЯ. ПОВТАРЯМ, БЯГАНЕТО СЕ ОТМЕНЯ. ДЕБЕЛАКА НЯМА ДА ДОЙДЕ. ПАНЧО ВИЛЯ МНОГО СЪРДИТ, ОПЛАКВА СЕ НА ВСИЧКИ СЪСЕДИ. МАМА НЕ ЖЕЛАЕ ПОВЕЧЕ НЕПРИЯТНОСТИ. СТАДИОНЪТ ОПРАЗНЕН, НАПУСНИ ГО КАКТО МОЖЕШ.

Казано на човешки език: операцията е отменена. Транспортният самолет няма да пристигне. Генерал Гарсия е вдигнал международен скандал и сега си оставен да действаш „според обстоятелствата“. Сам срещу безмилостните командоси на един смахнат диктатор... и с извънземен космически апарат зад гърба. Дявол да го вземе, помислил ли е някой какво ще се случи, ако Гарсия завладее диска?

Премини на [190](#).

Опитваш се да възразиш... и внезапно усещаш, че си загубил власт над своето тяло. Краката ти сами правят крачка към храстите, после още една и още една — все по-бързо. Напрягаш цялата си воля, за да ги спреш.

Ако владееш умениято ПСИХИЧЕСКА ИЗДРЪЖЛИВОСТ, прехвърли се на [144](#).

В противен случай попадаш на [197](#).

6

Сега проклинаш собствената си хитрост. Едно е да заредиш с експлозив даден обект, а съвсем друго — да обезвредиш зарядите. Но няма друг начин да се добереш до бисквитите. Ако поемеш риска, избери сам на кой епизод ще продължиш — **62** или **93**.

Ако смяташ, че подобно начинание е чисто самоубийство, прехвърли се на **202**.

За сън не можеш и да помислиш. Сядаш в хола, включваш телевизора и безцелно започваш да прехвърляш от канал на канал. Изобщо не обръщаш внимание на картините, които се сменят върху екрана. Така минава повече от час. Но внезапно преживяваш най-голямото потресение в своя живот — пред тебе се появява физиономията на Морти. Лицето му е потно и изкривено от болка, по челото му са полепнали влажни кичури коса. Скачаш от дивана, пристъпваш към телевизора и се вслушваш в гласа на говорителя:

— ... арестуван от националната гвардия на Малакоста преди около два часа. Президентът на страната, генерал Франсиско Гарсия, е настоял за незабавно заседание на Съвета за сигурност на ООН. Според него тази груба и неоправдана намеса във вътрешните работи на една суверенна държава още веднъж доказва имперските амбиции на Съединените щати...

Сега разбираш всичко — и изчакването, и отмяната на операцията. Морти наистина е бил болен и не е успял да се справи. А залавянето му ще предизвика грандиозен международен скандал, който вероятно ще сложи край не само на днешната операция, но и на целия Проект „Хесперида“. И това не е всичко. Ако в Малакоста наистина е кацнал другопланетен космически кораб, има опасност генерал Гарсия да го завладее. От всичко, което си чувал за този смахнат диктатор, можеш да съдиш, че му липсват само супероръжия, за да създаде на света огромни неприятности. Е, сега случаят му предлага възможността да си ги набави. Не без твоята скромна помощ, разбира се...

8

Владееш ли уменията СТРЕЛБА?

Да — продължи на **70**.

Не — прехвърли се на **104**.

Телефонът повече не звъни и това те убеждава, че си имал право. Ако Морти беше толкова зле, щеше да се обърне към полковник Слейн, а полковникът не си поплюва. Досега сто пъти да те е викнал по специалната връзка — той и без това обича да проверява бойната готовност.

Следобедът минава толкова скучно, че почваш да съжаляваш задето отказа на Морти. Чудо голямо — дежурство в събота. Честно казано, никога не си вярвал в тия суеверия за нощта срещу неделя и ако те беше помолил някой друг, сигурно щеше да се съгласиш на замяната. А през почивните дни би могъл да отскочиш до Карсън Сити или дори до Лас Вегас. Но така или иначе изборът е направен, тъй че няма какво повече да мислиш по въпроса.

След този скучен следобед и още по-скучната вечер пред телевизора решаваш да си легнеш рано. Сънят ти както винаги е спокоен и имаш чувството, че едва си затворил очи, когато те събужда оглушителен звън.

Скачаш, изключваш сигналната инсталация и светкавично се обличаш. Вече толкова пъти са те вдигали по тревога, че вършиш всичко автоматично. Опитваш да се свържеш с базата, но телефонът непрекъснато дава заето. Е, няма как, ще трябва да отидеш дотам и да докладваш, че си приел тренировъчното повикване. Намяташ коженото яке, защото пустинните нощи са хладни и излизаш навън.

Докато караш джипа към базата, на няколко пъти се прозяваш от отегчение. Тия учебни тревоги започват да стават банални. Но отегчението ти моментално изчезва, когато виждаш, че охраната пред портала е удвоена. Момчетата те познават и обикновено те пускат да минеш без формалности. Този път обаче трябва да спреш и да представиш пропуска. Началникът на караула дълго се взира в снимката, сякаш те вижда за пръв път, а през това време двама войници те държат под прицел, като че си дошъл специално да взривиш базата. Сърцето ти изтръпва. Какво означава това? Да не би...

Когато най-после те пускат да минеш, ти подкарваш като луд към щаба. От далечината долита грохотът на реактивни двигатели и виждаш

как на фона на звездите бавно се издига издълженият черен силует на самолет, изхвърлящ зад себе си сноп от ярки пламъци. Вече не се съмняваш — операция „Звезден гост“ е започнала.

Паркингът пред щаба е претъпкан с небрежно паркирани автомобили. Вратите на много от тях зият отворени. Наоколо нетърпеливо крачат напред-назад техници, военни, колеги от Оперативния отдел. Някои напират да влязат в сградата, но охраната не пуска никого.

Забеляваш в тълпата едрата фигура на Дейв и го дръпваш настрана. За разлика от друг път по лицето му няма и следа от усмивка. Още преди да го попиташ каквото и да било, той те поглежда сериозно и кимва.

— Така е, мой човек. Няма шега. Операцията започна. Преди малко изстреляха Морти. На всички останали е наредено да чакат заповеди.

— Къде е станало? — развълнувано питаш ти. — Кога?

Дейв поклаща глава.

— Още нищо не са казали. Не се вълнувай, скоро ще разбереш. Нали виждаш, вече ви подготвят самолета.

И той кимва към пистата, където под светлината на прожекторите група техници се суетят около грамадния транспортен самолет „Херкулес С-130“.

Мини на **60**.

Старият селянин се усмихва лукаво.

— Добре сеньор, както речете. Ама мисля, че поех голям риск, дето разговарях с вас. Тая монета си я заслужих, тъй да знаете.

Ама че мошеник! Нищо не свърши и пак настоява за възнаграждение. Ако му дадеш монетата и го пуснеш да си върви, продължи на **110**.

Ако му кажеш да се маха без повече приказки, мини на **41**.

Предположенията ти се оказват правилни — на около двеста метра от поляната радиостанцията работи без никакви проблеми. След няколко опита установяваш връзка с крайцера „Ливингстън“. Предаването е кодирано, тъй че можеш да говориш с открит текст. Новините обаче не са обнадеждаващи. Товарният „Херкулес“ вече е излетял, но не се знае дали ще може да дойде — цялата армия на Малакоста е вдигната в пълна бойна готовност и представителят на Гарсия в ООН остро е протестираше срещу „грубата и с нищо непредизвикана намеса във вътрешните работи на една суверенна държава“. Получил е поддръжката на повечето от независимите държави и се очертава крайно неприятен дипломатически скандал.

— Добре де, какво да предприема? — раздразнено питаш ти. — Положението тук не е предвидено от никакви инструкции. Имам работа не само с летяща чиния, но и с цяла камара трупове.

Гласът отсреща става остър.

— Инструкциите ви са били да не влизате в сблъсък с местни жители!

— Не става дума за сблъсък — възразяваш ти. — Преди мене тук е пристигнала десантна част и доколкото мога да преценя, всички са мъртви.

— Изчакайте! Изчакайте! — бързо отговарят от „Ливингстън“. — Ще се свържем с вашата база и ще им предадем какво е положението. Постарайте се да изясните причината за смъртта на десантниците и се обадете до един час за нови инструкции.

С това разговорът приключва. Докато прибираш радиостанцията, ти ядосано хапеш устни. Дявол да го вземе, само дипломатически усложнения липсваха! Ако стане напечено, ония от голямото началство като нищо могат да те изоставят на произвола на съдбата.

Върни се на **83**, за да решиш какво ще предприемеш сега.

Докато се приближаваш към него, старецът гледа с широко разтворени очи странния ти костюм. Сигурно му приличаш на пришълец от друга планета.

— Няма да ти сторя нищо лошо, добри човече — уверяваш го ти. — Самият аз се нуждая от помощ.

— Че с какво мога да ви помогна аз, сеньор — тежко въздъхва той. — Не виждате ли, че съм само един беден стар селянин.

— Трябва да стигна до Пуерто Осо.

По лицето на стареца отново плъзва страх.

— Вие сте чужденец, сеньор. Днес през нашето село мина патрул. Гвардейски патрул, сеньор, от най-страшните. Предупредиха ни ако видим чужденци, веднага да уведомим властите. А в селото имаме двама полицаи. Аз съм беден човек, сеньор, прост и безпомощен. Не ме вкарвайте в беля.

Ако се съгласиш със стареца и го оставиш да си върви, продължи на **110**.

Ако имаш златни монети и му предложиш една от тях, прехвърли се на **150**.

Ако се опиташ да уговориш стареца по някакъв начин, мини на **206**.

Може би заедно със спирането на илюзията пришълецът е престанал да ти внушава бодрост. Каквато и да е причината, отново те обзема тревога. Очакваш ли още пристигането на оперативната група?

Да — мини на **248**.

Не — прехвърли се на **161**.

Устните на стареца затреперват, сякаш всеки момент ще се разплаче.

— На мен ли го разправяте това, сеньор? С единия крак вече съм в гроба и по-добре от вас ги знам тия работи. Ама в тая страна няма ни Бог, ни дявол, само хора с пушки, откакто се помня. — Изведнъж той се оглежда на всички страни и едва чуто прошепва: — Елате. Ще сторя каквото мога... и дано всеблагият Исус се смили над душите ни.

Продължи на [23](#).

Мъчително повръщаш няколко пъти, но от това не ти олеква. Напротив — болките стават все по-силни. Разтърсват те ледени тръпки, макар че цялото ти тяло се облива в пот. Постепенно пред погледа ти пада сивкаво-черна пелена и губиш представа за света.

Мини на [123](#).

Дори не успяваш да разбереш какво се е случило. В мозъка ти избухва ослепителна светлина... и рухваш с разбит череп сред кървава локва. Това е печалният край на твоето приключение.

След първия изстрел над поляната отеква странен звън — сякаш някой е ударил с чукче огромна стъклена камбана. По диска пробягва розово сияние, което пулсира и стремително се разлива наоколо.

Продължи на [44](#).

Имаш чувството, че е минала цяла вечност. Най-сетне от щаба към вас се задава открит джип. В светлините на прожекторите различаваш, че зад волана седи полковник Слейн. На няколко метра от групата полковникът спира, вдига ръка и обявява с уморен глас:

— Операцията се отменя!

Наоколо избухват смаяни възклицания. Полковник Слейн изчаква глъчката да затихне и добавя:

— Свободни сте. Приберете се и чакайте нови нареждания.

Този път тонът му е толкова категоричен, че никой не се опитва да спори или да задава въпроси. Бавно се отдалечавате от самолета и групата постепенно се разпръсква.

Когато след двайсетина минути се прибираш в жилището си, главата ти е готова да се пръсне от безброй въпроси. Защо отмениха операцията? Защо не ви казват нищо? Какво се е случило? Защо излитането се забави толкова много?

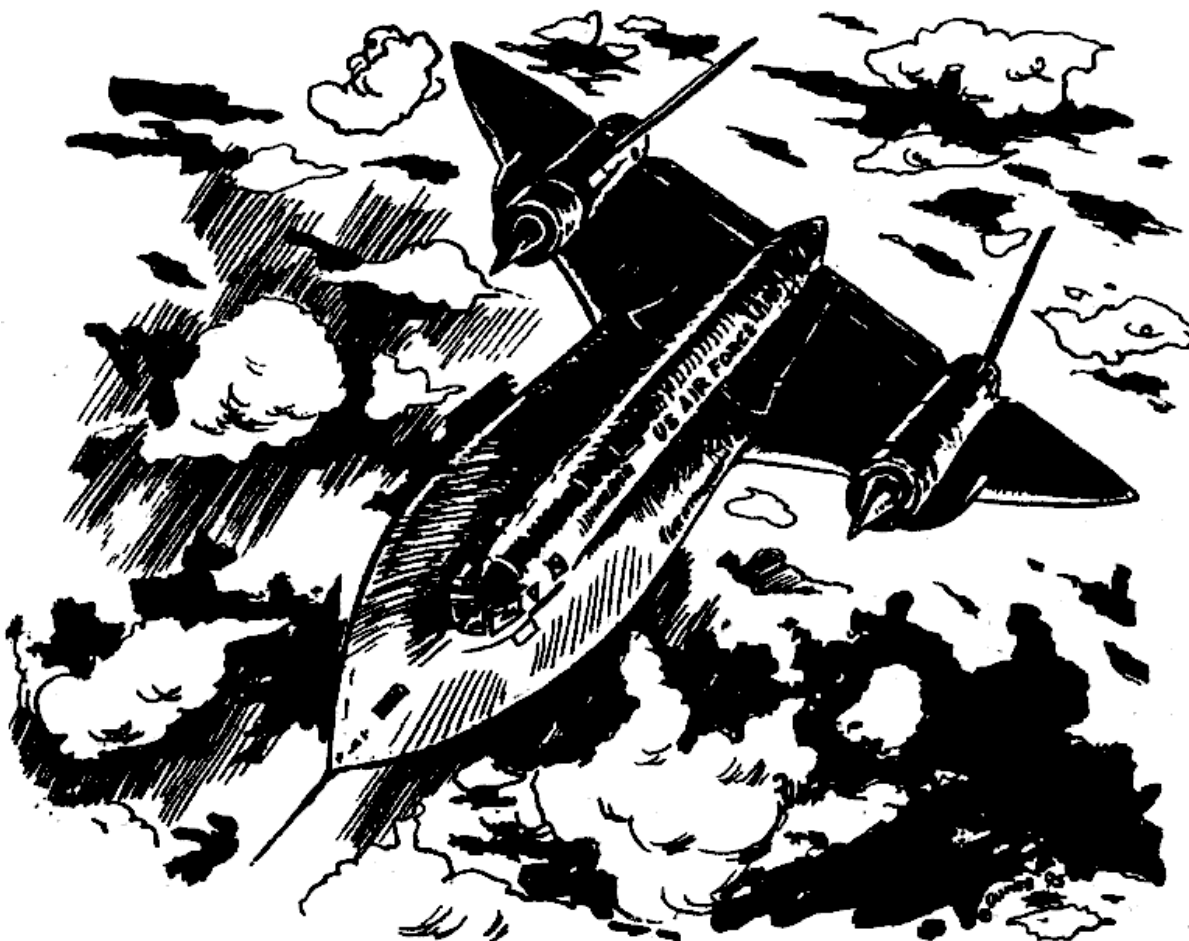
Кой изпълнява първата фаза на операцията?

Морти — мини на [7](#).

Крис — продължи на [208](#).

В първите два хеликоптера намираш само картечници и патрони за тях, но в третия има богат запас от шрапнелно-запалителни гранати, предназначени за хвърляне от височина. Всяка е голяма колкото баскетболна топка и при избухването си убива максимално количество хора — идеално средство за унищожаване на разбунтувани тълпи. И забранено от всякакви международни конвенции дори за употреба във военно време... а тук изглежда редовно си служат с него. Този проклет генерал Гарсия започва да ти става все по-неприятен. Обаче сега неговата безскрупулност е на твоя страна — разполагаш с готови взривни устройства. Ако решиш за всеки случай да минираш хеликоптерите, продължи на **73**.

Ако смяташ, че това не е необходимо мини на **160**.

Миг преди капсулата да се затвори, Дейв пъхва в ръцете ти тънка папка — картите и информацията. После капакът хлопва отгоре и след малко жестокото ускорение буквално те премазва в креслото — самолетът се издига с най-голямата възможна скорост.

ДОКУМЕНТАЛЕН ФАКТ: Самолет SR-71 Blackbird („Черна птица“). Използван в течение на 25 години за разузнавателни цели. Дължина — 32 метра, размах на крилото — 18 метра. Корпус от чист титан. Два турбореактивни двигателя с тяга по 15 тона. Максимална скорост — над 4 500 км/ч. Таван на полета — над 31 000 метра.

Точните характеристики на самолета са засекретени. Снет от въоръжение през 1990 година поради предпочитанията на военните към спътниковото разузнаване.

След няколко минути натискът намалява. Самолетът се е издигнал на трийсет километра височина и лети към Малакоста. Пътуването ще трае почти час. Трябва да оползотвориш това време. В тясната капсула е почти невъзможно да помръднеш, но все пак успяваш някак да разгърнеш папката и преглеждаш материалите под слабата светлина на единствената лампичка.

Радарите на американската противовъздушна защита са засекли странното тяло, но не са предприети допълнителни мерки, тъй като траекторията е минавала далеч от територията на САЩ. Според първите предположения става дума за голям метеорит. Отбелязано е, че ще падне на територията на република Малакоста. Крайцерът „Ливингстън“, намиращ се в близост до тамошните брегове, е предупреден да проследи по радиолокационен път траекторията на обекта за допълнително изясняване.

Данни от „Ливингстън“: на височина 60 километра скоростта на обекта започва рязко да намалява. Когато достига на 10 километра над земята, насреща му излитат четири изстребителя от военновъздушните сили на Малакоста. Вероятно са очаквали в пълна бойна готовност. От засечените разговори между пилотите става ясно, че обектът представлява блестящ диск с диаметър около осем метра и шест ярки светлини по ръба. При появата на самолетите започва да се отдалечава. От земята е дадена заповед за атака; петнайсет секунди по-късно цялата апаратура и на четирите самолета внезапно отказва. Трима от пилотите веднага катапултират. Четвъртият успява да насочи самолета си срещу загадъчния обект. Според радиолокационните данни изстребителят е избухнал при докосването до диска. От този момент траекторията на обекта става хаотична. Височината му постепенно намалява и десет минути след сблъсъка летящото тяло пада в джунглите на платото Меса Пердида.

Мини на [46](#).

С въздишка ставаш от масата и отиваш да вдигнеш слушалката. Когато от нея долита гласът на Морти, физиономията ти става толкова кисела, че успешно би могла да замени лимоновия сок в салатата.

— Слушай, човече, трябва да ми помогнеш! — крещи Морти толкова силно, сякаш се опитва да мине и без помощта на телефона. — Знаеш, че друг път не съм те молил за услуга, обаче сега се налага. Ще можеш ли днес следобед да ми поемеш дежурството? Аз пък обещавам да те сменя в събота. Нали тогава ти беше редът?

— Да те сменя ли? — лукаво питаш ти. — Защо бе, Морти? Да не си болен?

— Има нещо такова — смутолевя той и гласът му спада с една октава. — Стомахът, знаеш...

Аха! Стомахът значи. Познато извинение от добрите стари ученически години.

— Дадено, Морти! — добродушно възкликваш ти. — Обаче слушай, със здравето шега не бива. Нали знаеш колко са строги докторите. Иди на преглед, почини си малко. До събота са само два дни. За дежурството не се тревожи, ще поема и твоето, и моето.

Тонът на Морти изведнъж се променя.

— Хей, чакай! Да ги нямаме такива! До събота ще се оправя, гарантирам!

— Както искаш, приятел — прекъсваш го ти. — Или ми отстъпваш днешното дежурство без никакви условия, или си търси друг балама. За следващата събота дежурен май беше Крис Полански.

— Ама това е шантаж — жално промърморва той. — Влез ми в положението, бе човек! Бива ли заради един стомах да губя цяло дежурство? Ами ако вземат, че обявят операцията?

Какъв артист е пустият Морти! Направо си е сбъркал професията. Ако му кажеш да се разкара и затвориш телефона, продължи на **9**.

Ако се смилиш над него и му отстъпиш съботното дежурство срещу днешното, мини на **184**.

Изведнъж очите на генерала стават студени и пронизващи като на змия.

— Внимавай, Херкулес! Ако си ме излъгал, горчице ще съжаляваш. Моите момчета знаят такива трикове, че смъртта ще ти се стори блажено избавление.

Мълчиш.

— Диего! — крясва Гарсия.

— Слушам, господин генерал — отговаря някой зад гърба ти.

— Незабавно намери храна! Много храна!

— Хра-храна ли, г-господин генерал? — смаяно заеква гласът.

— Да не си глух, говедо? Донеси всичко, каквото намериш!

Не чуваш отговор — навярно Диего само е козирувал. Но след броени минути резултатът е налице — върху масата е струпан куп пакети с аварийни дажби суха храна. Гарсия разкъсва опаковката на един от тях и го поднася над лицето на пришълеца. Никакъв резултат. По челото ти се стича струйка пот.

— Май взе да те хваща страх, Херкулес — размива се генералът.

В този момент Дани отваря очи и протяга към пакета странната си, широка ръка с четири къси пръста.

Мини на [249](#).

Слизането по стръмния склон ви отнема цял час, защото старецът избира най-скришните места, колкото се може по-далече от пътя. Настанала е нощ, когато навлизате в някаква царевична нива. Твоят водач отново се оглежда на всички страни и кимва:

— Чакайте тук, сеньор. Скоро ще се върна.

Мини на [120](#).

Ако имаш поне два пакета храна, всичко е наред. Отваряте по един и скоро сте сити. Но отсега нататък ще трябва да водиш точна сметка на изразходваните запаси. Привършиш ли ги, ще се наложи да търсиш друг начин за изхранване.

Ако имате само един пакет, и с това ще се мине някак. Извиняваш се, че стомахът ти не е в ред — старият ученически номер на Морти. Пришълецът обаче те поглежда недоверчиво. Забравил си, че умее да чете мисли. Налага се да смениш обяснението. В края на краищата, за разлика от него ти спокойно ще издържиш три-четири дни без храна. Това вече го убеждава и той взима пакета.

Въпросът за храната обаче остава. Ще ви бъдат необходими запаси. Ако имаш поне още един пакет, можеш спокойно да продължиш на [247](#).

Ако имаш огнестрелно оръжие и се опиташ да осигуриш запасите чрез лов, мини на [175](#).

Ако нямаш оръжие, но разполагаш с въдица, прехвърли се на [210](#)

А ако решиш да потърсиш плодове, попадаш на [262](#).

С огромен скок се хвърляш към смаяните полицаи. Владееш ли едно от двете умения: БЪРЗИНА или РЪКОПАШЕН БОЙ?

Да — мини на **63**.

Не — продължи на **229**.

— Лепросо — спокойно произнася Рамон.

Ъгловатата физиономия изчезва като издухана от вятъра.

— Да изчезваш незабавно! — яростно изревава някой. — Пръждосвай се, додето не сме те надупчили!

— Не ви съветвам, господа — кротко възразява фелдшерът. — Нали после ще се чудите какво да правите с горкия човек.

И без да чака отговор, той подкарва камионетката.

Поклащаш глава. Магическа... и страшна дума. Лепросо — на испански това означава прокажен. Значи са верни твърденията на много вестници, че през последните години проказата се разпространява в Малакоста със застрашителни темпове.

По-нататък пътуването минава без произшествия. След един час Рамон те въвежда в някакъв огромен склад близо до пристанището. Налага се дълго да чакаш между купищата сандъци и чували, докато най-сетне фелдшерът се завръща, водейки огромен мъжага, облечен с протрити панталони и мръсносива фланелка.

— Това е Диего, сеньор. Земляк. Навремето му спасих крака от ампутация, тъй че можете да му вярвате. Обеща тази нощ да ви натовари на параход за Мексико. А сега сбогом... И вземете да си изтриете тая царевична каша от лицето, че някой наистина ще ви сметне за лепросо.

Протягаш му ръка.

— Рамон... Знам какъв риск поехте. Защо го направихте? И то за съвсем непознат човек...

За момент фелдшерът те поглежда втренчено.

— Може би защото пред смъртта всички сме равни, сеньор — отсича той, после пуска ръката ти и тръгва към изхода.

Мини на **130**.

Разговарял ли си вече с „Ливингстън“?

Да — мини на **185**.

Не — продължи на **234**.

Когато отваряш вратата на кабината, вътре те очаква приятна изненада — втори, почти пълен пакет бисквити се търкаля на пода. След малко вече тичаш обратно със скъпоценната плячка.

Продължи на [132](#).

Вечерята не се отличава с особена изтънченост, но пък за сметка на това готвачът се е погрижил за количеството. Едва успяваш да се пребориш с половината от огромната пържола и парче ябълкова пита. Е, все пак не е зле за армейска кухня.

Продължи на [126](#).

Внезапно прашният селски път те извежда на шосе — неравно и осяно с дупки, но все пак истинско асфалтирано шосе. И почти в същия миг иззад завоя блесват светлините на фарове. Присвиваш очи. Доколкото можеш да различиш, зад светлините се очертава кабината на вехт камион.

Трябва да избереш светкавично следващия си ход. Този камион може да означава едно от двете: попадане в ръцете на полицията или начин да се добереш до Пуерто Осо.

Ако останеш на пътя и му направиш знак да спре, прехвърли се на [344](#).

Ако се скриеш в близката царевична нива, мини на [336](#).

Зареждаш една от шрапнелните бомби до долния край на диска, натискаш взривателя и с всички сили се хвърляш към джунглата. Разполагаш само с пет секунди. С няколко огромни скока достигаш първите дървета, просваш се между тях и притискаш глава към земята.

Раздава се взрив и над тебе с пронизително свистене прелитат ситни метални късчета, разкъсвайки листата на дърветата. Изчакваш още малко и се изправяш. Дискът изглежда незасегнат, но сега по цялата му повърхност пулсира бледо розово сияние. Изведнъж над поляната отеква странен звън — сякаш някой е ударил с чукче огромна стъклена камбана.

Продължи на **44**.

Намигваш на Дейв.

— Направи ми една услуга, приятел. Ако пак се обади Морти, кажи, че не си ме виждал. Писна ми да ме правят на глупак.

— Дадено! — с готовност отвърща той и яките му зъби проблясват в широка усмивка.

Все още възмутен от плитките трикове на Морти, ти се прибираш и заключваш вратата. На няколко пъти телефонът звъни, но тъй като подозираш кой може да се обажда, не вдигаш слушалката.

Приготвяш си обяд в малката кухничка и тъкмо сядаш да хапнеш, откъм хола отново долита телефонен звън. Ядосано тропваш с длан по масата. Е, това вече е прекалено! Няма ли право човек да обядва на спокойствие в собствения си дом?

Ако все пак решиш да отговориш, прехвърли се на **21**.

Ако продължиш да се укриваш от Морти, мини на **9**.

— Плоска хартия — промърморва пришълецът. — Ужасно неудобно, няма никакъв релеф.

Сигурно наистина му е трудно, защото дълго се взира в картата, докато най-сетне посочва с пръст. Едва сега обръщаш внимание на дланите му — широки и плоски, само с по четири къси пръста, частично съединени с полупрозрачна ципа.

— Ето, тук. Върхът в източния край на платото.

Навеждаш се до него.

— Аха, Ел Пико. Ами че това е почти право на пътя към Пуерто Осо. Дотам са около четирийсет километра. Мога да ги мина за един ден, но не знам колко ще издържиш ти...

Преди Дани да отговори, бръмченето на хеликоптери избухва право над главите ви. Очакваш машините да се отправят към диска, но вместо това те изведнъж се разпръскват. Явно имат намерение този път да кацнат в широк кръг около поляната.

Дръпваш пришълеца за ръкава.

— Бързо да изчезваме, преди да са блокирали цялата местност!

— По-добре да останем, докато претърсят всичко — възразява той. — Нека са сигурни, че джунглата е пуста... И не се безпокой, няма да ни намерят. Имам грижата за това.

Напрегнато се вслушваш в бръмченето на двигатели. Когато то заглъхва, опитваш да си представиш позициите на противника. Доколкото можеш да прецениш, хеликоптерите наистина са накацали в широк кръг, но отсрещният му край е доста по-близо до поляната.

Ако си минирал шестте хеликоптера, продължи на **131**.

В противен случай мини на **108**.

Пристъпваш към най-близкия хеликоптер, затаяваш дъх и протягаш ръце напред. Усещаш, че под пластмасовите ръкавици дланите ти са потни, но нищо не можеш да сториш. Трябва да работиш съвсем бавно и предпазливо.

Следващите няколко минути преминават като в кошмарен сън. Ала най-сетне бомбите са обезвредени и ти се отпусках изнемощял в пилотското кресло... само за да преживееш след малко едно горчиво разочарование. Радиостанцията не работи. Неприятна, но напълно обяснима изненада — в много от описанията за срещи с НЛО се споменава, че близо до тях електрическата апаратура престава да действа. Излишно е да проверяваш останалите хеликоптери — сигурен си, че ще откриеш същото.

Ако се опиташ да свалиш радиостанцията и да я отнесеш далече от поляната за нов опит, премини на [171](#).

Ако тази идея ти се струва неосъществима, остава само да минираш отново хеликоптера и да продължиш на [212](#).

Знаеш ли как да се ориентираш по слънцето и звездите? Това умение не е включено в предварителния списък, тъй че ще трябва да признаеш откровено.

Да — мини на [242](#).

Не — продължи на [203](#).

Изгубваш чувството за време. Черната качулка те задушаваш, но всеки опит да я избуташ с рамо нагоре не ти донася нищо друго, освен жестоки ритници в ребрата. Най-сетне хеликоптерът каца и командосите те изхвърлят навън. Крачиш слепешком, блъскан с приклади изотзад. Отначало усещаш под краката си трева, после се изкачваш по дълго стълбище, продължаваш по някакъв коридор и когато най-сетне свалят качулката от главата ти, виждаш, че си попаднал в разкошно обзаведен кабинет.

Ако още не си се срещал с генерал Гарсия, мини на [211](#).

Ако вече си имал това удоволствие, продължи на [257](#).

На бързината ти в този момент би могъл да завиди дори световният шампион по бягане с препятствия. Не тичаш, а направо летиш през гъстата растителност. Изгубил си всякаква представа за време, но вероятно са минали десет или петнайсет минути, когато земята под краката ти внезапно потреперва като от сеизмичен трясък. Какво ще направиш сега?

Ще залегнеш — прехвърли се на **48**.

Ще продължиш да бягаш — мини на **101**.

Ще изчакаш на място — попадаш на **115**.

Скачаш на крака... и изведнъж застиваш неподвижно. Нещо странно става с теб. Сякаш някой насила вкарва в мозъка ти мисълта, че няма опасност. Може и така да е, но тогава защо ти пречат да помръднеш?

Ако имаш оръжие и се опиташ да стреляш по отвора в диска, мини на **107**.

Ако нямаш оръжие или предпочиташ да изчакаш, прехвърли се на **91**.

Мини на **162**.

Дочул вика ти, човечецът хвърля поглед през рамо. Използваш момента, за да вдигнеш високо оръжието и веднага да го захвърлиш настрани. Резултатът е насърчителен. Старецът спира и се обръща към теб.

Продължи на [192](#).

Прикриваш се в храстите и изчакваш четвърт час, но след изчезването на стареца пътят е свършено безлюден. Най-сетне решаваш, че няма опасност и продължаваш напред. Отвъд моста реката пада с грохот по стръмните склонове на платото, а пътят лъкатуши край нея. Сред здрача различаваш долу светлинки в прозорците на няколко колиби.

Внезапно отдясно долита вик:

— Не мърдай! Горе ръцете!

Трескаво завърташ глава, но не виждаш нищо освен скали и храсти.

Ако се подчиниш на заповедта, мини на **59**.

Ако побегнеш надолу по склона, продължи на **81**.

Ако имаш оръжие и искаш да стреляш по посока на гласа, ще попаднеш на **8**.

Поклащаш глава.

— Съжалявам, но инструкциите ми са категорични. Не бива да влизам в контакт.

Грегъри Пек тихо въздъхва.

— Разбирам... Е, щом е така, аз се прибирам вътре. Ако все пак решиш да поговорим, просто го помисли ясно и високо. Ще изляза отново.

Все още имаш възможност да промениш своето решение. Ако си размислил, върни се на **91** и направи нов избор.

Ако си решил твърдо да не разговаряш с пришълеца, продължи на **181**.

Размахвайки ръце, ти изтичваш към центъра на поляната. Първите хеликоптери изскачат над върховете на дърветата... и в същия миг наоколо се разнася злокобен трясък. Картечници!

Всичките ти надежди за мирна среща с командосите се изпаряват като дим. Нещо те блъска в гърдите жестоко, като удар с десеткилограмов чук. Бронираниите плочки спират куршума, но силата на удара те поваля. И внезапно над джунглата се раздава странен звън — сякаш някой е ударил с чукче огромна стъклена камбана. Стреснато се оглеждаш назад. Виждаш как по диска пробягва розово сияние, което пулсира и стремително се разлива наоколо.

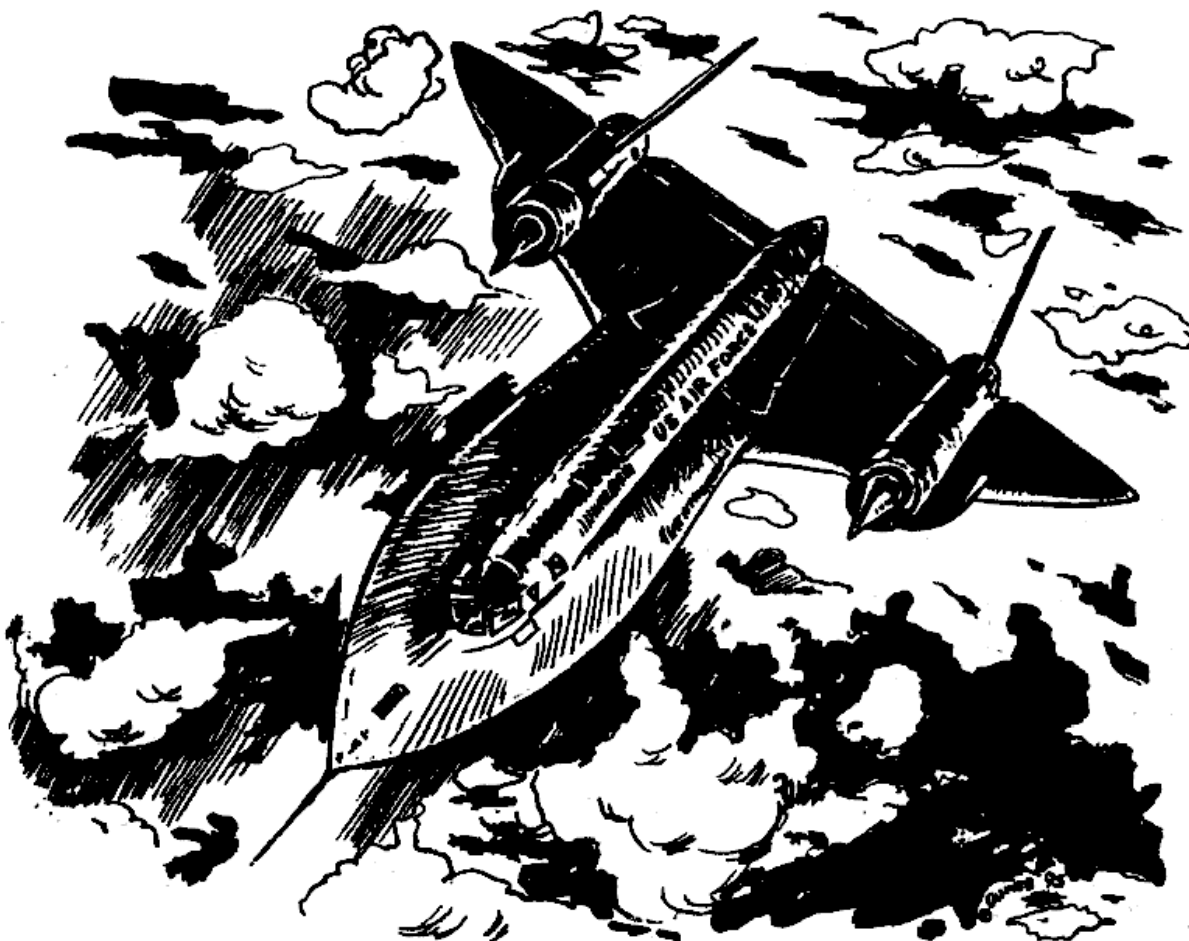
Мини на [44](#).

Разбираш, че си извършил глупост и се опитваш да побегнеш. Но още преди да направиш първата крачка чудовищен взрив издълбава в платото дълбок кратер. Прахът от изпепеленото ти тяло се смесва с черния гъбовиден облак, който полита нагоре към небето...

Стрелбата от храстите рязко прекъсва. Притискаш се към земята и напрегнато изчакваш, но над склона царува тишина. Надигаш се. Нищо. Без съмнение противниците са мъртви. Но от това опасността не става по-малка. С тебе е свършено, ако веднага не изчезнеш оттук.

И ти се втурваш с всички сили надолу по склона, без да подбиращ пътя. Ненадейно зад гърба ти отново отекват изстрели. Задъхано изругаваш. Изглежда, че един от двамата е бил само ранен.

Мини на [238](#).

След данните от „Ливингстън“ преглеждаш инструкциите за действие, но в тях наистина няма нищо ново. Препоръчва ти се при среща с местни военни да не влизаш в спорове и да ги убедиш да изчакат пристигането на научния екип. На теория звучи добре, но на практика... Е, на практика никак не ти се иска да разговаряш с военните на генерал Гарсия. Много добре си спомняш репортажите на световните информационни агенции за потушаването на селските бунтове в Малакоста преди две години.

— Готовност за катапултиране след една минута! — раздава се в шлема гласът на пилота.

— Прието! — отвърщаш ти.

Минава сякаш не една минута, а цели пет — достатъчно време, за да прибереш документите в папката, да откачиш шланговете и да се превключиш към кислородните бутилки, закрепени на колана ти. Запасът от кислород ще ти стигне за половин час.

Разтърсва те мощен тласък, сетне тежестта изчезва. Имаш чувството, че си увиснал неподвижно в пространството, но отлично знаеш, че капсулата пада с огромна скорост, насочвана право към целта от прецизната лазерна апаратура. Напрегнато следиш висотомера върху малкото табло пред себе си. Двайсет и пет километра... двайсет... петнайсет... Най-сетне на два километра височина капсулата отново се разтърсва — отворил се е спомагателният парашут, предназначен само да намали отчасти скоростта на падане. Неволно напрягаш мускули. На осемстотин метра от земята ще бъдеш изстрелян навън.

Сега ти се струва, че цифрите на висотомера се сменят с безумна скорост. Хиляда... деветстотин... осемстотин! Отеква гръм, непреодолима сила те подмята жестоко напред и нагоре... и след секунда висиш под купола на парашута, все още замаян от катапултирането. Над теб просветват пламъците на ракетен двигател. Опразнената капсула рязко полита настрани, за да се взриви на безопасно разстояние. Не бива да останат никакви следи от операция „Звезден гост“.

Мини на **143**.

— Само секунда, генерале — бързо изричаш ти. — Може би имате интерес да ми запазите живота.

Гарсия те поглежда подозрително.

— Давам ти още минута живот, гринго. Говори.

— Не се ли запитахте защо загина първата група? Ще ви отговоря: избиха се взаимно заради онова, което намериха в диска. Уверявам ви, генерале, когато го видите, просто ще съжелявате, че в този щастлив час не сте проявил великодушие към един заловен противник.

— Какво е то? — нетърпеливо пита Гарсия.

Мислено тържествуващ, но полагаш всички усилия по лицето ти да не трепне нито едно мускулче.

— Позволете да премълча. Разберете ме, генерале, в момента залагам живота си на покер. Дори и да ви кажа, няма да ми повярвате. Разчитам на вашата радост, след като видите находката.

Устните на генерала бавно се разтеглят в коварна усмивка.

— Добре, Херкулес. И къде е тази безценна находка?

— В хеликоптерите.

Избери сам на кой епизод ще продължиш — [252](#) или [188](#).

Незабавно се хвърляш на земята зад ствола на едно дебело дърво. Сторил си го тъкмо навреме. След броени секунди през гората с грохот прелита опустошителна вълна, която троши клони и изкоренява храстите по пътя си. Ако те беше настигнала изправен, сега вече щеше да бъдеш мъртъв.

Една-две минути лежиш зашеметен и оглушал от трясъка на чудовищната експлозия. Накрая бавно се изправяш. Не знаеш какво точно е станало, но се досещаш — хората на Гарсия са обстрелвали летящата чиния или са се опитали да я отворят. Така или иначе резултатът е налице. Засега смахнатият генерал ще трябва да се прости с мечтите за фантастични технологии и завладяване на света.

Разполагаш ли с компас?

Да — мини на [242](#).

Не — продължи на [35](#).

С готовност сваляш шлема. Въздухът наоколо е топъл и влажен, но след задухата в херметичния костюм имаш чувството че си попаднал сред блажена прохлада. Когато сядаш на тревата, сам не знаеш защо настроението ти изведнъж е станало толкова бодро, обаче подозираш, че извънземният ти познат има пръст в това.

— А ти пък престани да се правиш на Грегъри Пек. Преди малко не успях да те подхвана само защото не знаех колко си нисък.

Артистичната физиономия те оглежда смутено.

— Ами какво да правя... Не открих в паметта ти друг образ с подходящ ръст... освен този.

Фигурата на Грегъри Пек се замъглява и след секунда пред теб вече седи дребосъкът Дани де Вито, облечен с измачкан бял костюм. Избухваш в смях.

— А, не! Това вече е прекалено нелепо!

— Жалко... — промърморва пришълецът. — Харесваше ми името Дани... Ние нямаме имена... поне така, както го разбирате вие...

— Добре де — уверяваш го ти. — Ще те наричам Дани, щом така ти харесва. Обаче остави тия фокуси и дай да те видя в истинския ти облик.

— Сигурен ли си?

— Сигурен съм.

Ново замъгляване и вместо Дани де Вито пред теб се появява дребно човекоподобно телце, облечено в плътно прилепнал комбинезон от лъскава сребриста материя. Главата е несъразмерно голяма, гола, с огромни бадемови очи, миниатюрна уста и едва забележим нос.

— Не те ли смуцавам в този вид? — пита съществото, без да помръдва устни.

— Не — искрено отговаряш ти.

Продължи на **13**.

Определяш посоката и повеждаш Дани на изток. Вървите бавно, защото пришьлецът явно не е във форма. Мислено правиш равносметка на изминалите няколко часа. И тъй, диктаторът няма да получи достъп до извънземните технологии. Поне в това отношение можеш да считаш задачата си за изпълнена...

— А в другото просто няма да стане — довършва мислите ти Дани. — Забранено ми е да контактувам с хора — още не сте достигнали ниво на развитие, при което да сте безопасни дори за себе си, камо ли за околните. Направих изключение за теб просто защото нямаше накъде. Сам виждаш, че без твоята помощ съм загубен.

— По дяволите, Дани, това е нелепо — не издържаш ти. — Искаш да ме накараш да вярвам, че там, горе, се тъпчете на всеки четвърт час. А ако вечерята закъснее, тутакси падате в безсъзнание. Такава тъпотия не би измислил даже Алф. Нали го знаеш, онзи от комедийния сериал.

— Естествено, че не — обидено отговаря пришьлецът. — Там, горе, както казваш ти, почти не се тъпчем. Храносмилането е остаряла биологична функция, един вид резервен вариант. То и не би могло да ми осигури достатъчно енергия. Получаваме я отвън. Но след като апаратурата в диска се повреди...

— Че защо не каза да ти сваля един акумулатор от хеликоптерите?

— Аз да не съм ти робот? — още повече се обижда Дани. — Биоенергията, която използваме, има толкова общо с електричеството, колкото... колкото например в твоя случай една пържола с наръч сено. Впрочем, излишно е да ти обяснявам. Основното вече го разбираш, колкото и нелепо да ти се струва: имам нужда от храна. Въпреки огромната разлика в строежа и устройството ни, храня се с почти същото, с което и ти.

— Защо тогава просто не си хванеш някакъв улов тук? Или не потърсиш плодове, годни за ядене...

— Защото съм техник, а не ловец. Ние сме много по-специализирани от вас — биха ми трябвали години, за да се науча да ловя дивеч. А колкото до плодовете — в тази джунгла много от тях са отровни и ти го знаеш, нали?

Въздъхваш. Никога не си предполагал, че първата ти среща с космически гост ще премине изцяло под знака на гладния стомах.

— Значи сега е най-добре да ти потърся храна.

— Така е — съгласява се Дани. — Още повече че, както усещам, и ти си гладен.

Наистина си гладен. Само че как ще осигуриш дори и най-скромното меню?

Ако носиш пакети концентрирана храна, нямаш никакви проблеми. Отдели по един за себе си и за Дани. С това въпросът е решен и можеш да преминеш на **24**.

Ако нямаш пакети храна, но имаш въдица, това също може да е идея. Според картата вече приближавате бреговете на река Аракуана, а червеи в меката почва наоколо сигурно има колкото щещ. При този вариант продължи на **210**.

Ако разполагаш с огнестрелно оръжие, би могъл да изпробваш ловния си късмет на **175**.

А ако всички тези варианти отпадат (или просто не ти харесват), остава само да потърсиш плодове на **262**.

Докторът те поглежда втренчено и кимва.

— Най-сетне една разумна постъпка. Сам разбираш, че понататъшното ти участие в операцията е изключено. Ще излети Крис Полански.

Крис надава възторжен вик и се втурва към щаба. Хеджес поклаща глава, после добавя:

— Съжалявам, това е единственото решение. Може и да не си отровен, но нямам правото да рискувам. Прибирай се сега. Ако усетиш болки в стомаха, незабавно потърси лекарска помощ.

Въпреки всичко ти оставаш с групата и след четвърт час виждаш как от пистата излита стратосферният самолет, който трябва да достави Крис за първата фаза на операцията. Но времето минава, а от щаба все още не идва никаква нова заповед.

Мини на **18**.

Пришълецът се хваща за главата.

— Моля ти се, спести ми тия баналности! В главата ти гъмжи от филмови клишета! Знам, че героите на Силвестър Сталоун и Арнолд Шварценегер не биха постъпили така. Обаче животът не е кино.

— И къде точно е тоя проклет спасителен пункт, мътните да го вземат? — изругаваш ти.

— Съжалявам, но не мога да ти кажа. Нямам право.

— Искам само да ти помогна да стигнеш дотам. Предполагам, че после спокойно ще можеш да изтриеш сведенията от паметта ми.

Пришълецът свива рамене с почти човешки жест.

— Не се безпокой, ще стигна някак. А и да не стигна, не е толкова важно. Ние не се боим от смъртта като вас... Пак ти казвам, аз вече съм обречен. Спасявай се поне ти...

Какво ще му отговориш?

Че за нищо на света няма да го изоставиш — мини на **253**.

Че ако не се бои от смъртта, трябва да помисли поне за дълга си — продължи на **204**.

Ще се съгласиш с него — прехвърли се на **106**.

Мини на [162](#).

Прицелваш се и рязко замахваш. Ножът е остър като бръснач и потъва до дръжката в тялото на рибата. Но късметът ти свършва дотук.

Хлабавото копие се разпада и ранената змиорка изчезва в мътните води, отнасяйки ножа.

Отбележи, че си останал без нож и продължи на [274](#).

Връзваш въдицата за близкото дърво, нагазваш в реката и внимателно започваш да изтласкваш рибата към плитчините. На няколко пъти опънатото влакно едва не те препъва, но успяваш да се задържиш на крака и продължаваш борбата.

Изведнъж водата около рибата започва да клокочи. Имаш чувството, че някъде на дъното е избухнал миниатюрен вулкан. Плячката се мята насам-натам с удвоена сила. В първия момент не разбираш какво става, но при един неин отчаян скок забелязваш, че по цялото ѝ тяло са увиснали на гроздове други, по-дребни риби. На големина не надхвърлят човешка длан, но още първият поглед ти е достатъчен, за да изтръпнеш. Пирани — ужасът на южноамериканските реки! Невероятно хищни и лакоми, тези риби-убийци се движат на големи групи, способни само за две-три минути да оглозгат до кости цял кон или бивол. Сега са надушили кръвта от разранената устна на твоя улов и идват, за да те лишат от обяд. А може би и за да обядват с теб, ако костюмът ти не издържи.

Е, костюмът все пак е изработен от специални материали, значи трябва да издържи. Само че плячката ти не разполага с подобна защита и ако не побързаш, има опасност Дани да загине от глад. Бързо се хвърляш към облепената с пирани риба, хващаш я под хрилете и я измъкваш от водата. Гледката е тъжна — от плавниците вече няма и помен, а по тялото на няколко места зяят дълбоки дупки, сякаш месото там е късано с клещи.

Кратко изхрущяване те изтръгва от съзерцанието. Усещаш как една от пираните успява да отхапе част от ръба на обувката и през отвора нахлува струйка студена вода. Сетне в ръба се вкопчват още няколко чифта челюсти и с ужас разбираш, че след броени секунди кракът ти вече ще бъде достъпен за хищниците. Костюмът може и да е предвиден за куршуми, но пираните явно са по-страшна напасть.

В този момент най-малко очакваш да се намеси Дани. Но внезапно чуваш вика му:

— Не мърдай! Замръзни!

Хубава работа! Този пришълец има ли изобщо представа какво са пирани? Останеш ли на място, след секунди си мъртъв.

Ако послушаш съвета на Дани и спреш неподвижно, прехвърли се на **301**.

Ако побегнеш към брега, мини на **113**.

С треперещи ръце отваряш аптекката и започваш да ровиш из нея. Превръзки... спринцовки... хапчета... Всичко пред погледа ти се замъглява. За щастие онзи, който е подготвял съдържанието на аптекката, се е погрижил да маркира всичко абсолютно ясно. Откриваш черното пликче с таблетки против отравяне и преглъщаш две без вода.

Предупреждавали са те, че подобни универсални лекарства не винаги помагат. Но този път имаш късмет. След четвърт час болките постепенно отслабват. Макар и все още изнемощял, ти се изправяш на крака. Трябва да продължиш изпълнението на операцията.

Мини на [140](#).

Може би предсказанието е било по-точно, отколкото подозираш. Така или иначе, ти наистина оставаш на място. Защото само след час те прорязват жестоки болки в корема. Температурата ти рязко се вдига. Дотичалият доктор Хеджес веднага поставя категорична диагноза: хранително отравяне.

През следващите няколко дни ще трябва да се задоволиш със спартанската обстановка на местната болница. Компания ще ти правят още неколцина злополучни клиенти на китайското ресторантче. От медицинските сестри дочуваш слухове, че в базата става нещо. Може би операцията най-сетне е започнала. Но дори и да е така, ти няма да вземеш участие в нея. И всичко това само заради предпочитанията ти към китайската кухня...

Рязко дръпваш купола с намерението да насочиш парашута колкото се може по-бързо към джунглата. За съжаление пресиленият опън съвпада с внезапен повей на вятъра, и няколко от въжетата се заплитат. Напълно неуправляем, парашутът полита надолу. През главата ти светкавично минава мисълта, че падането едва ли ще бъде смъртоносно, но ти е гарантиран счупен крак, ако не и нещо по-лошо. Ама че начало на операцията!

Земята се приближава с шеметна бързина. Изтръпваш в очакване на удара, когато изведнъж жесток тласък през гърдите спира дъха ти. За няколко секунди губиш съзнание. Когато се опомняш, през мътната пелена съзираш земята само на няколко педи под краката си. Пъшкайки от болка, извиваш глава нагоре. Станало е нещо невероятно — преплетените въжета на парашута са се закачили за витлото на един от хеликоптерите и то като пружина е смекчило падането ти. Е, днес не можеш да се оплачеш от късмета си. Дано да бъде така и занапред.

Мини на [194](#).

Не ти остава друго, освен да вдигнеш ръце. Противниците се оказват двама — един отдясно и един отляво на пътя. Докато слизат към теб с насочени автомати, ти различаваш в полумрака полицейските им униформи. Е, добре поне, че нямаш работа с командосите на генерал Гарсия.

— Върви напред! — блъска те по-едрият. — И без номера...

След дълго слизане по стръмния път се озовавате в подножието на склона, където е селцето — всъщност само пет-шест схлупени къщурки от суров кирпич и ръждясали тенекии. Между тях обаче сградата на полицията се отличава с неописуем лукс: построена е от истински тухли, на прозорците има решетки и — чудо на чудесата! — зад тях блести електрическа светлина.

Отвътре участъкът не е чак толкова впечатляващ — може би защото се губи контрастът с околните мизерни къщурки. Така или иначе, попадаш в голяма и почти съвсем празна стая, разделена на две с дебели железни решетки. Основна забележителност е масивното бюро, върху което има купчина папки, допотопна пишеща машина, телефон и почти изпразнено тумбесто шише.

Единият полицаи продължава да те държи на прицел. Другият започва да рови по бюрото и изведнъж подскача.

— Ама това е той, бе Пако! Онзи гринго от снимката!

И докато стоиш с вдигнати ръце, преживяваш неприятната изненада да видиш как собствената ти снимка се появява измежду безредно натрупаните папки. Тия полицаи знаят за теб! Откъде? Как са получили снимката? Нямаш представа, но твърдо разбираш едно — работата става дебела.

Мини на **90**.

След половин час групата на Оперативния отдел е събрана пред самолета. Докато изчаквате заповед да се качите, ти мрачно обмисляш събитията от изминалия ден. Разбираш, че сам пропусна невероятния шанс да бъдеш първият човек, който ще види космическия кораб. А сега ролята ти ще бъде много по-скромна — задачата на вашата група е да транспортира оборудването и да служи за охрана на научния екип, който трябва да излети от базата „Драй крийк“.

Внезапно чуваш до себе си глухо пъшкане. Обръщаш се и виждаш преbledнялото лице на свързочника Рики Лоусън. По челото му се стича пот.

— Какво ти е, Рики? — разтревожено питаш ти.

Той се задъхва и едва успява да отговори:

— Не знам... нещо стомахът...

И сякаш за да потвърди думите си, Рики се прегъва на две, после тежко се отпуска върху бетона. Навеждаш се над него, но доктор Хеджес също е чул и рязко те избутва настрана. После кляка до свързочника и започва да опипва корема му.

— Боли ли те тук, Рики? А тук?

Вместо отговор Рики продължава да пъшка.

— Прилича ми на апендицит — промърморва докторът. — Повикайте линейка.

Рики отваря очи, замъглени от болката. Гласът му е глух и немощен.

— Не е... не е апендицит, док. Опериран съм... преди три години...

Хеджес изругава през зъби и рязко се изправя. Погледът му бързо обикаля цялата група.

— Хранително отравяне! Друго не може да бъде! Имал ли е още някой подобни оплаквания?

Имаш чувството, че докторът се е втренчил в теб, макар че не би могъл да знае какво мислиш в момента. А мислите ти съвсем не са леки. Трябва да избереш дали да кажеш за днешните оплаквания на Морти или да премълчиш. Ако признаеш, че си станал косвена причина

за нарушаване на медицинските правила, ще трябва да отговаряш пред полковник Слейн. Ако премълчиш... Е, да, ако премълчиш, има шанс всичко да се окаже само съвпадение. Но може и да се окаже, че Морти също е отровен, а тогава цялата операция отива по дяволите. Време за колебания няма. Трябва да решиш още сега.

Ако разкажеш на Хеджес какво се е случило, продължи на **168**.

Ако премълчиш, мини на **145**.

Въпреки твърденията си преди малко, Дани решително се захваща с ролята на ловец. Бавно нагазва в реката и се приготвя за атака. Следиш внимателно действията му, макар че не вярваш да постигне нещо. Риболовът по този начин изисква светкавична реакция.

Мини на [223](#).

Пристъпваш към машината, затаяваш дъх и протягаш ръце напред. Но сапърската ти работа преди малко е била прекалено добра. Още щом докосваш вратата на хеликоптера, насреща ти изригва огнен облак, изпълнен със стоманени парчета, от които не може да те спаси никакъв костюм. Това е краят — за теб и за операция „Звезден гост“.

Безпогрешният ти удар отпраща Хулио в страната на сънищата. Пако обаче отскача зад бюрото, готов за стрелба. Трябва незабавно да се измъкваш от тази сграда!

Избери сам на кой епизод ще продължиш — [119](#) или [182](#).

Въпреки всичките ти тревоги засега нещата вървят гладко. Около пладне без никакви произшествия се оказваш на пристанището в Пуерто Осо.

Мини на [254](#).

Времето постепенно напредва, но няма никаква следа нито от стареца, нито от Рамон. След полунощ вече започваш да се тревожиш. С всеки изминал час шансовете ти да се измъкнеш намаляват.

Ако решиш да тръгнеш към Пуерто Осо, мини на **163**.

Ако продължиш да чакаш, прехвърли се на **109**.

Най-сетне успяваш да намериш една от уговорените честоти, на която между пращането понякога се различават отделни думи. След десет минути крещене с пълно гърло от „Ливингстън“ потвърждават, че са разбрали съобщението. Напрегнато очакваш инструкциите, но сърцето ти се свива, когато сред смущенията долитат отделни думи: ООН... остър протест... операцията се отменя.

— ОТКАЗВАТЕ СЕ ОТ ОПЕРАЦИЯТА? — смаяно изкрещяваш ти.

— Потвърждение... потвърждение... политически усложне... в никакъв случай... напуснете страната... генерал Гарсия... повтарям, операцията се отме... незабавно напуснете... според обстоятелствата...

Смущенията стават толкова силни, че вече не различаваш нито дума. Но и без повече приказки общата картина е пределно ясна. Ръководството на Проекта отменя „Звезден гост“, а ти си оставен да действаш „според обстоятелствата“. Сам срещу безмилостните командоси на един смахнат диктатор... и с извънземен космически апарат зад гърба. Дявол да го вземе, помислил ли е някой какво ще се случи, ако Гарсия завладее диска?

Премини на **190**.

Пред очите ти причернява. Мускулите ти се сгърчват с чудовищна сила и сами запокитват змиорката нанякъде. Но може да се каже, че си имал късмет. Когато след две-три секунди се опомняш, виждаш плячката да лежи на брега пред Дани.

Мини на [223](#).

Кислородният ти запас вече привършва, но нямаш никакво намерение да сваляш шлема, преди да си изяснил причината за смъртта на десантниците. Специалистите неведнъж са те предупреждавали, че при среща с НЛО съществува реална опасност от заразяване с другопланетни микроорганизми. Затова само изключваш кислородните бутилки и отваряш филтрите на шлема. След това решително се отправяш към откритото пространство.

Ако снощи си вечерял патица по пекински, мини на [2](#).

Ако си вечерял нещо друго, продължи на [140](#).

Размотаваш дългата антена на пасивния приемник и я закачаш по клоните на околните храсти. Този път всичко е наред. На уговорената вълна спокоен мъжки глас повтаря монотонно:

— Маратонец, много поздрави от татко. Продължавай да тичаш по маршрута. Дебелака е на път, очаквай го след три часа. Голямата глава потегля скоро. Внимавай с Панчо Виля и не го ядосвай.

Слушаш още една-две минути, но съобщението е едно и също. Според условните термини то означава, че операцията се развива нормално и оперативната група вече е на път, а научният екип скоро ще потегли. Колкото до Панчо Виля... и без да ти напомнят, знаеш, че трябва да внимаваш с генерал Гарсия.

Върни се на **83** и направи нов избор.

След третия изстрел от храстите долита задавен вик. Улучил си! Но още преди да осъзнаеш победата, зад гърба ти отеква зловещият трясък на автомат. Вляво от пътя е дебнел още един противник.

Ако започнеш престрелка с него, продължи на **138**.

Ако предпочетеш да бягаш надолу по склона, мини на **81**.

Навлизате в джунглата и се отдалечавате на стотина метра от поляната. Избираш за разговора открито място, откъдето да виждаш хеликоптерите поне отчасти.

Продължи на [124](#).

Нощувката в джунглите не ви е ободрила много, затова на следващия ден се придвижвате почти два пъти по-бавно. Минава пладне, когато между дърветата най-сетне се мяркат стръмните склонове на Ел Пико.

С приближаването на целта Дани се оживява. Изглежда, че е мобилизирал последните си остатъци от енергия.

— Благодаря ти, приятелю — казва той. — Скоро ще стигнем до спасителната станция. Но преди това искам да ти кажа няколко думи.

Мини на [324](#).

След десетина минути и шестте хеликоптера са подготвени за топло посрещане. При опит вратите им да бъдат отворени ще експлодират по няколко бомби. Достатъчно, за да унищожат всичко живо в радиус от трийсет метра наоколо. Е, сега дори и да те пречукат, поне ще си отмъстен с гаранция.

Продължи на **160**.

Слизането по стръмния склон ви отнема цял час, защото старецът избира най-скришните места, колкото се може по-далече от пътя. Настанала е нощ, когато навлизате в някаква царевична нива. Твоят водач отново се оглежда на всички страни и кимва:

— Чакайте тук, сеньор. Отивам да го потърся.
Мини на **65**.

За да преминеш **полигона**, отгърни в края на книгата, където ще намериш **неговата схема и правилата**. Там са и указанията на кой епизод да продължиш.

Нощта вече е паднала, когато най-сетне се добирате до селцето — всъщност само пет-шест схлупени къщурки от суров кирпич и ръждясали тенекии. Между тях обаче сградата на полицията се отличава с неописуем лукс: построена е от истински тухли, на прозорците има решетки и — чудо на чудесата! — вътре блести електрическа светлина.

— Аз съм дотук, сеньор — тихо казва старецът. — Не ми се разправя нито с Пако, нито с Хулио. Сбогом... и дано Господ се смили над душата ви.

И той изчезва в мрака заедно с магарето си.

Няколко секунди се колебаеш, после решително почукваш на вратата.

Мини на [152](#).

Едва ли би могъл да се похвалиш пред Сервантес с познанията си по испански, но все пак владееш езика съвсем сносно. Размахваш ръка и подвикваш:

— Ехей, сеньор! Почакайте малко!

Старецът се обръща и стреснато те оглежда. Носиш ли оръжие?

Да — мини на [228](#).

Не — продължи на [192](#).

Изобщо не си правиш труд да късаш плодовете на дивия банан — знаеш, че те не стават за ядене. Но пък за сметка на това вътрешността на едрите цветове има вкуса на млада царица и спокойно ще ви осигури скромно вегетарианско меню. Като добавка наблизко откриваш бамбуков гъсталак. А младите кълнове бамбук (не по-дълги от 30–40 сантиметра) също могат да се ядат, след като бъдат обелени.

Е, храната може и да не е като в изисканите ресторанти, но все пак утолява глада ви. Предвидливо събираш в раницата си запас — не се знае дали и по-нататък ще имаш същия късмет.

Продължи на [247](#).

В очите на генерала изведнъж пламва безумна ярост.

— И ще ми се правиш на глупак, а? Тонио, покажи му какво става с тия, дето се правят на глупаци!

Преди да реагираш, върху тила ти сякаш се стоварва цяла канара и светът потъва в мрак.

Мини на **123**.

Мяташ неподвижното тяло върху раменете си... и ахваш от изненада. По дяволите, този пришълец е прекалено тежък. С олово ли е натъпкан? Няма да стигнеш далече с подобен товар. Бягството е изключено.

Ако решиш да изоставиш Дани и да се спасяваш сам, прехвърли се на [197](#).

Ако излезеш на открито и се опиташ да покажеш на десантниците, че нямаш враждебни намерения, мини на [43](#).

Ако предпочиташ да се укриеш в храстите заедно с пришълеца, продължи на [221](#).

Владееш ли уменията БЪРЗИНА?

Да — продължи на **164**.

Не — мини на **177**.

Ще успееш ли да се справиш? Провери шанса си.
Премини по свой избор на **207** или **58**.

Предпазливо се отправяш напред и скоро забелязваш, че между храстите просветлява. Наближил си края на поляната. Леко разгръщаш клоните и се вглеждаш през листата към откритото пространство. Никакво движение.

Излязъл си близо до хеликоптерите и проснатите около тях тела. Всички са простреляни — някои в гърдите, други в главата. Но от кого? Мъртвилото е пълно. Все някой трябва да е избил тези хора... и ако те е забелязал, сигурно чака в засада. Какво ще предприемеш сега?

Ако имаш огнестрелно оръжие, можеш да стреляш по предполагаемите цели. При такъв избор мини на **151**.

Ако имаш димки, можеш да се опиташ да отвлечеш вниманието на неизвестния противник с една от тях. В този случай попадаш на **201**.

Ако имаш радиостанция и искаш да се свържеш с ръководството на операцията, продължи на **99**.

Ако нямаш радиостанция, но имаш пасивен приемник, мини на **69**.

Ако нямаш нищо от изброеното или просто предпочиташ да действаш открито, можеш да излезеш на полянката и да огледаш телата. Мини на **68**.

Само след половин час върху масата пред теб вдига пара великолепна патица по пекински. Китайското ресторантче винаги се е славilo с отличната си кухня, макар че от областната санитарна инспекция отдавна се заканват да го затворят за нарушаване на хигиената. Ама че досадници! Да лишат едно малко градче от единственото заведение за истински чревоугодници.

За десерт имаш традиционната китайска курабийка с късметче. Разчупваш я и любопитно разгръщаш листчето. Но върху него е изписано само следното загадъчно тристишие от древната гадателска книга „И-Цзин“:

В скитането си ще останеш на място.
Средства може и да намериш,
Но в собствената ти душа няма успокоение.

Усмиваш се. Тия китайски пророчества винаги са ужасно мъгляви. Върви че ги тълкувай...

Мини на [225](#).

За част от секундата телохранителите застиват на място. Трябва да действаш незабавно! Владееш ли умениято РЪКОПАШЕН БОЙ?

Да — мини на [265](#).

Не — продължи на [237](#).

Използвал ли си вече приемника?

Да — мини на [209](#).

Не — прехвърли се на [226](#).

Докато се приближаваш към него, старецът гледа с широко разтворени очи странния ти костюм. Сигурно му приличаш на пришълец от друга планета.

— Няма да ти сторя нищо лошо, добри човече — уверяваш го ти. — Самият аз се нуждая от помощ.

— Че с какво мога да ви помогна аз, сеньор — тежко въздъхва той. — Не виждате ли, че съм само един беден стар селянин.

— Търся най-близкия полицейски участък.

Старецът те оглежда с присвити очи.

— Ваша воля, сеньор. Имаме долу в селото двама полицаи, Пако и Хулио. Друго не знаят, освен да пият и да тормозят невинни хора. Е, щом сте решили, ще ви заведе. Само че... — Гласът му става съвсем тих. — Вие сте чужденец, сеньор. Днес през нашето село мина патрул. Гвардейски патрул, сеньор, от най-страшните. Предупредиха ни ако видим чужденци, веднага да уведомим властите. На ваше място бих избягал към Пуерто Осо, а ако може — и от страната. Това е, сеньор. Предупредих ви. Сега ако искате, да ви водя при полицаите. А пък ако сте размислили, оставете ме да си вървя. Не съм ви виждал, не съм ви чувал.

Ако все още искаш да се предадеш, мини на **76**.

Ако оставиш стареца да си върви, попадаш на **110**.

Ако имаш златни монети и му предложиш една от тях, за да те отведе тайно до Пуерто Осо, продължи на **150**.

Ако се опиташ да го уговориш по някакъв начин, прехвърли се на **206**.

Под прикритието на мрака се промъкваш до селцето — всъщност само пет-шест схлупени къщурки от суров кирпич и ръждясали тенекии. В двора на една от тях забелязваш да съхнат прострени дрипи. Тъкмо от това се нуждаеш — при сегашните обстоятелства излишната еlegantност може единствено да ти навреди. Само след минута вече се отдалечаваш от селото с вързоп парцаливи дрехи под мишницата.

Прекарваш нощта в някаква царевична нива, където закопаваш херметичния костюм и цялата си екипировка (освен златните монети, ако имаш такива). А когато на разсъмване продължаваш към крайбрежието, никой не би допуснал, че си нещо друго, освен бедняк от селата край джунглата.

Мини на [64](#).

Перспективата за чудовищна експлозия зад гърба ви действа по-ефикасно и от най-силните стимуланти. Без повече колебания двамата се втурват през джунглата на изток. Трябва да се признае, че въпреки дребния си ръст пришълецът умее да тича. Но скоро усещаш, че нещо не е наред. Край него започват да се появяват полупрозрачни безплътни образи — ту Грегъри Пек, ту задъханият Дани де Вито, ту Силвестър Сталоун. Фигурите им минават като призраци през храсти, дървета и лиани.

— Дани! — възкликваш ти. — Какво ти става?

Вместо отговор пришълецът внезапно се препъва и пада. Навеждаш се над него.

— Ставай, Дани! Трябва да бягаме!

— Няма да мога... — глухо изрича той. — Бягай... Спасявай се поне ти...

Свиваш юмруци.

— Глупости! Няма да те изоставя!

— Излишно е... да загинем и двамата... — настоява Дани. — Остави ме... с мене е свършено... Бягай... Обещавам ти, че ще се спасиш... ще видиш... подарък...

Очите му се затварят. Стоиш нерешително, приведен над дребното тяло. Какво ще направиш сега?

Ще послушаш съвета на Дани и ще избягаш — прехвърли се на **197**.

Ще го носиш на гръб — продължи на **255**.

След като те претърсват и прибират цялата ти екипировка, полицаите те поставят от другата страна на решетките. Пако полага неимоверни усилия да се свърже по телефона с някого и най-сетне постига успех. Отсреща вероятно долитат само няколко думи, но ефектът им е поразителен. Полицаят се изпъва мирно и надава отсечен вик:

— Тъй вярно!

После измъква изпод бюрото автомат, насочва го срещу теб и замръзва в позата на героичен паметник. Съобразителният Хулио решава да последва примера му.

Напразно се мъчиш да разбереш нещо от полицаите. Те остават мълчаливи и неподвижни като скулптурна група, докато след половин час над сградата се раздава бръмченето на хеликоптер.

По-нататък събитията се развиват стремително. В стаята нахълтват четирима десантници, които не обръщат никакво внимание на обясненията на полицаите за проявената преди малко безпримерна храброст. Интересуваш ги единствено ти. Пет минути по-късно се озоваваш в хеликоптера с белезници на ръцете. Излитате, но нямаш представа накъде, защото върху главата ти е надяната плътна черна качулка.

Мини на [36](#).

При други обстоятелства навярно хиляди камери биха снимали космическия посетител. В очакване той да е дребен и зелен, огромен и обрасъл с пипала, или изобщо да има най-смахнат вид. Едно обаче е сигурно — никой в целия свят не би очаквал гостът да изглежда точно по този начин.

Привел глава, през тесния отвор се измъква... известният актьор Грегъри Пек. Такъв, какъвто го помниш от ролята на Атикус Финч във филма „Да убиеш присмехулник“. Докато зяпаш, онемял от смайване, той бавно избърсва очилата си, удостоява те с широка холивудска усмивка и тържествено изрича:

— Добър ден, уважаеми служителю на Проект „Хесперида“.

Не, разбира се. Това не може да бъде истинският Грегъри Пек. Или е халюцинация, или внушение. Пък и нито един нормален човек не би говорил чак толкова официално.

— Нека видът ми не те изненадва — продължава видението. — Истинската ми външност е съвършено различна и ти би могъл да схванеш само малка част от нея. Без този маскарад не бихме успели нито да разговаряме, нито да се разбираме. Това, което виждаш, е само илюзия. Внушение, подобно на вашата хипноза. Както и думите ми в момента — всъщност аз не мога да издавам звуци. Избрах този образ просто за удобство при общуването.

Купища мисли прелитат през главата ти толкова бързо, че дори не успяваш да ги осъзнаеш. Но пришълецът отново се усмихва.

— Не, уверявам те, че това не е глупава шега. Нито си правят с теб експеримент, нито е някаква по-особена тренировка. Ако тук беше Морти... предполагам, че щях да избира друг образ, за да му се покажа — от това, което знаеш за него, съдя, че двамата сте доста различни. Както разбираш, чета и мислите ти.

Е, да, вече си го разбрал. Само че сега няма време за празни приказки. Отваряш уста да кажеш нещо, но Грегъри Пек вдига ръка с изящен жест.

— Знам, трябва да ми кажеш добре дошъл, да ме убеждаваш да дойда с теб и така нататък. Прочетох в паметта ти за специалното ти

обучение, тъй че съм наясно какво предвижда то в подобни случаи. Сега обаче нещата са малко по-различни. Ако си се поотърсил от шока, можем да седнем и да поговорим.

Свиваш рамене. Всичко е нелепо, като в някаква идиотска комедия.

— Ами... Добре... Май все пак беше за предпочитане да се покажеш като малко зелено човече. Нямахте да ми дойде толкова неочаквано.

— Донякъде имаш право но тогава щях да ти изглеждам чужд и заплашителен. А сега подсъзнателно ме възприемаш като равен, което е по-близо до истината.

Каква линия на поведение ще избереш?

Ще седнеш да разговаряте на поляната — продължи на [124](#).

Ще помолиш пришълеца да влезете в диска — мини на [95](#).

Ще му предложиш да се отдалечите от поляната и тогава да разговаряте — прехвърли се на [71](#).

Изобщо ще се откажеш от разговор — попадаш на [42](#).

Когато чува решението ти, Морти се задъхва от възмущение.

— Старче! Аз... аз.. Безкрайно съм ти задължен!

— Нищо не ми дължиш — мрачно възразяваш ти. — Просто наистина смятам, че си по-добре подготвен за тази мисия.

— Е, добре! — рязко ви прекъсва генералът. — Ако сте приключили с любезностите, време е да продължим работата си.

Железния Чарли те поглежда, усмихва се лекичко и кимва.

— Благодаря ти. Бягай сега при момчетата. Ще участваш в оперативната група.

Мини на **149**.

Затаяваш дъх и протягаш ръце напред. Усещаш, че под пластмасовите ръкавици дланите ти са потни, но нищо не можеш да сториш. Трябва да работиш съвсем бавно и предпазливо.

Следващите няколко минути преминават като в кошмарен сън. Ала най-сетне бомбите са обезвредени и ти се отпускаш изнемощял в пилотското кресло. Впрочем тук те очаква приятна изненада — втори, почти пълен пакет бисквити се търкаля на пода.

След малко вече тичаш обратно със скъпоценната плячка.

Продължи на [132](#).

Внезапно усещаш два жестоки удара — сякаш върху гърба ти се стоварва десеткилограмов чук. Бронираните плочки в костюма спират куршумите, но с това шансът ти се изчерпва, защото тласъкът неудържимо те отхвърля напред. Премягаш се, зърваш за миг пред очите си тъмните очертания на скала, после в черепа ти отеква оглушителен камбанен звън и потъваш в мрак.

Мини на [123](#).

Вдигаш ръка и посочваш към диска.

— Не може ли да влезем вътре? Страхувам се, че ако пристигнат още десантници...

Гласът на Грегъри Пек става насмешлив.

— Знам какво те интересува. И да влезем, няма да разбереш нищо от апаратурата ми. Изобщо не прилича на вашата — ако не вярваш, погледни я.

Е, щом сам ти предлага... Отиваш за всеки случай до люка и хвърляш поглед вътре. Гледката е безкрайно интересна — различните участъци от стените променят цветовете си, трептят с различна сила и скорост, по тях непрекъснато се образуват милиони безформени петънца. Но пришълецът има право. Видяното не ти говори абсолютно нищо.

— Колкото до десантниците, апаратурата вече няма да ни опази — обажда се зад гърба ти Грегъри Пек. — Системите за защита бяха сериозно повредени при сблъсъка с изстребителя, а ударът в земята направо ги довърши. Един куршум да изстреляш по корпуса, всичко ще експлодира — и то така, както не можеш дори да си представиш.

Преди да си отворил уста, пришълецът добавя:

— Не говори, разбрах те. Щом искаш, можем да се отдръпнем в джунглата и да обмислим какво ще правим.

Мини на [71](#).

— Може и да сте прав, сеньор — глухо изрича старецът. — Обаче животът все още ми е скъп. Нека Господ да ви помага... а аз нищо не мога да сторя.

Разбираш, че всякакви разговори са излишни.

Продължи на [110](#).

След малко линейката откарва Рики. Виждаш как от хангара бавно изпълзява дългото черно вретено на нов стратосферен самолет. Очевидно шефовете на Проекта са решили да върнат Морти и да изпратят друг на негово място. Но кого ще изберат?

Внезапно от радиотелефона в ръката на Хеджес долита остро бръмчене. Докторът вдига телефона към ухото си, вслушва се и кимва.

— Добре. Веднага ще го изпратя.

Очите му се насочват към групата. Сега всичко зависи от шанса. Избери сам на кой епизод ще продължиш — **219** или **180**.

Мини на [277](#).

Изваждаш радиостанцията и се опитваш да я включиш, но всичките ти усилия остават напразни. Не си учуден — в много от описанията за срещи с НЛО се споменава, че близо до тях електрическата апаратура престава да работи. Ако решиш да се отдалечиш от поляната и отново да потърсиш връзка с базата, мини на **11**.

Ако разполагаш с пасивен приемник и искаш да провериш дали има съобщения за теб, продължи на **69**.

А ако желаш да предприемеш нещо друго, върни се на **83** за нов избор.

За съжаление нещата не свършват дотук. Имаш да признаеш на доктора още нещо... и се питаш дали да проговориш. В края на краищата, за разлика от Морти и Рики ти се чувстваш съвсем добре. А едно признание със сигурност ще ти отреже всяка възможност за участие в операцията.

Ако решиш да кажеш на Хеджес какво си вечерял, прехвърли се на **51**.

Ако премълчиш, продължи на **213**.

Мини на **115**.

Сядаш на дънера, като се мъчиш да си представиш как ли ще успее Дани да ви скрие от командосите. Скоро от храстите долита шумолене, което постепенно се засилва и идва право към вас.

— Спокойно! — предупреждава те пришълецът. — Няма да ни открият.

— Но ние се виждаме като на длан...

— Дали се виждаме зависи не само от нас, но и от този, който ще ни гледа...

Преди да е довършил обяснението си, от близките храсти излиза десантник с огледални тъмни очила и готов за стрелба автомат. Вцепеняваш се, но по нищо не личи да ви е забелязал — погледът му сякаш минава през вас.

За съжаление с погледа не се изчерпва всичко. Десантникът крачи право срещу теб. Усещаш как мускулите на краката му се напрягат в готовност да скочи върху дънера — там, където не вижда нищо, но в действителност седиш ти. Сблъсъкът е неизбежен!

Ако въпреки всичко останеш на място, мини на [154](#).

Ако отскочиш, продължи на [243](#).

— Всъщност в червената папка нямаше кой знае какви сведения — поклаща глава Слейн. — Мисля, че знаете какво е положението в Малакоста.

Кимваш и напрягаш паметта си, а това не е никак трудно, защото в Проекта от няколко седмици продължават да се трупат съобщения за дневни и нощни появи на НЛО над южноамериканската държавица Малакоста. Добре си запознат с разузнавателните данни за тази страна. Едно от последните места в света по национален доход на глава от населението. Основен износ — селитра и медна руда. Вече петнайсет години начело на страната стои генерал Франсиско Гарсия, типичен диктатор-параноик. Според преценки на дипломати този човек страда от мания за завладяване на света; извънредно хитър, зъл и безскрупулен. Още през първите години на своето управление е създал специално военно училище за сираци, в което е обучена днешната му лична гвардия. При наказателни операции срещу селски бунтове гвардейците се проявяват като фанатични, хладнокръвни убийци, изпълняващи безпрекословно заповедите на генерала. Подозира се възможността Гарсия да има свои шпиони дори сред американските тайни служби. За появите на НЛО над Малакоста се говори вече от няколко години. Според непотвърдени сведения това е насочило Гарсия към мисълта, че трябва да залови извънземен космически кораб, за да завладее света с помощта на технологиите, които ще открие вътре. По данни от радиолокационното разузнаване негови военни самолети многократно са предприемали опити да атакуват прелитащи обекти.

Усмиваш се. Нищо ново под слънцето... Генерал Гарсия отдавна е най-ухажваният човек от страна на Проекта. От четиримата ръководители на „Хесперида“ само полковник Слейн не е ходил в Малакоста. Но останалите трима неведнъж са посещавали смахнатия диктатор. А той, доколкото ти е известно, ги е посрещал с неизменно радушие и е обещавал при необходимост да им окаже пълно съдействие „в името на световния прогрес“.

Премини на [231](#).

Изстрелите ти не постигат нищо. Разбираш, че положението е отчаяно.

— Предай се, кучи сине! — свирепо крещи от прикритието си неизвестният противник. — Предай се, инак Господ ми е свидетел, че ще станеш на решетото!

Ако се подчиниш, мини на **59**.

Ако побегнеш надолу по склона, продължи на **81**.

От височина около триста метра забелязваш край някои от телата тъмни кървави петна. Няма съмнение — всички са мъртви. От двеста метра вече си личи дори къде са били улучени — някои в гърдите, други в главата, а коремът на един сякаш е раздран с нож. Имаш чувството, че съвсем неотдавна на тази поляна се е разиграла жестока схватка между две банди главорези. Но тогава защо всички трупове са в еднакви униформи? Нима противникът е успял да ги избие светкавично, без да даде нито една жертва?

Вече си твърде ниско, за да отклоняваш парашута към джунглата. Ако все пак се опиташ да го направиш, продължи на **82**.

Ако предпочиташ да се спуснеш направо при хеликоптерите и летящата чиния, мини на **194**.

Неохотно признаваш, че Дани е прав. След като той не желае да бяга, трябва да помислиш за себе си. Колебаеш се още миг, после махваш с ръка на пришълеца и побягваш между дърветата.

Мини на [197](#).

Владееш ли уменията ПСИХИЧЕСКА ИЗДРЪЖЛИВОСТ?

Да — мини на **224**.

Не — продължи на **193**.

През следващите няколко минути Дани усърдно те осведомява какво правят командосите:

— Оглеждат труповете... Решиха, че са се избили помежду си, за да завладеят каквото намерят... Сега се заеха с моя апарат, обсъждат дали ще могат да го отворят с насочен взрив. Ако решат да го сторят, свършено е. Няма как да избягаме толкова бързо и експлозията ще ни помете... Добре... Решиха да оставят експериментите за по-нататък, а сега да претърсят джунглата наоколо. След малко ще бъдат тук. Сядай на онзи дънер и не вдигай врява дори ако те ритнат!

Мини на [102](#).

Часът приближава четири, когато най-сетне чуваш астматичното кашляне на раздрънкан автомобилен двигател. Тихо хлопва врата и някой предпазливо подвиква:

— Хей, сеньор, тук ли сте?

Промъкваш се през царевичата към жълтеникавата светлина на автомобилни фарове. Човекът, който те чака, съвсем не прилича на луда глава. Мършаво лице, късо подстригана коса, очила с телени рамки и стар, но безупречно чист черен костюм.

Когато излизаш на светло, Рамон се намръщва:

— А, не! В този вид доникъде няма да стигнете. Сваляйте всичко. Ще облечете това.

И той ти подхвърля някакви вехти дрипи.

Докато се преобличаш, фелдшерът с извинителен глас обяснява:

— Много се забавих, обаче нямаше как. Бях при родилка. Стариат Хосе ме е чакал цяла нощ у дома. Даже лампата не е посмял да запали, горкият.

След четвърт час костюмът и цялата ти екипировка (освен златните монети, ако ги имаш) са закопани дълбоко в царевичната нива. Рамон те настанява върху купчина слама в каросерията на допотопната си камионетка и бавно изрича:

— А сега, сеньор, искам да ме изслушате и да запомните добре. Каквото и да се случи, ще лежите така, без да мърдате. Не произнасяйте нито дума. Останалото е моя грижа.

Сетне той изведнъж рязко посяга напред и размазва по лицето ти някаква гъста, лепкава каша. Неволно повдигаш ръка.

— Не пипайте! — строго заповядва Рамон. — Нали се разбрахме! Няма да мърдате, докато не ви кажа. От това зависи животът и на двама ни.

Без повече обяснения фелдшерът скача в кабината и подкарва напред.

Мини на [233](#).

Прикриваш се в храстите и изчакваш четвърт час, но след изчезването на стареца пътят е свършено безлюден. Най-сетне решаващ, че няма опасност и продължаваш напред. Отвъд моста реката пада с грохот по стръмните склонове на платото, а пътят лъкатуши край нея. Сред здрача различаваш долу светлинки в прозорците на няколко колиби.

Каква е целта ти?

Да стигнеш до Пуерто Осо и да се измъкнеш от страната — мини на **88**.

Да се предадеш в най-близкото полицейско управление — продължи на **218**.

Изпробваш една след друга радиостанциите на шестте хеликоптера, обаче нито една не работи. Неприятна, но напълно обяснима изненада — в много от описанията за срещи с НЛО се споменава, че близо до тях електрическата апаратура престава да действа. Ако се опиташ да свалиш радиостанцията на някой от хеликоптерите и да я отнесеш далече от поляната за нов опит, премини на [171](#).

Ако тази идея ти се струва неосъществима, продължи на [212](#).

Внезапно пришълецът се втурва напред през храстите.

— Дани! — изненадано подвикваш ти. — Чакай! Какво ти става?

Но той не отговаря. Изтичваш след него и с изненада го виждаш как тържествуващо подскача по речния бряг.

— Дани! Какво ти е?

Пришълецът развълнувано протяга ръка напред.

— Виждаш ли онова във водата? Хвани го!

Пристъпваш към брега. Наистина, съвсем наблизо из мътната вода лениво плува едра кафяво-зеленикава риба, наподобяваща змиорка. Дълга е около метър и под долната челюст има голямо оранжево петно.

Ако владееш умениято **ОЦЕЛЯВАНЕ В ДЖУНГЛИТЕ**, прехвърли се на **118**.

В противен случай продължи на **239**.

Хукваш към брега с всички сила. Проклетата корда обаче се преплита в краката ти и тежко плясваш по лице във водата. Опитваш се да станеш, забивайки ръце в тинята. Сега всичко зависи от това, кой ще бъде по бърз — ти или пираните.

Ако владееш уменията БЪРЗИНА, мини на [137](#).

В противен случай попадаш на [191](#).

Старецът те поглежда колебливо. Разбираш, че в душата му се борят страхът и желанието да помогне.

Избери сам на кой епизод ще продължиш — **14** или **96**.

Изборът ти едва ли е от най-правилните, защото след броени секунди през гората с грохот прелита опустошителна вълна, която троши клони и изкоренява храстите по пътя си. Ако беше залегнал, може би щеше да имаш някакви шансове. Но сега съдбата ти е решена. Чудовищната експлозия те подмята като перушинка и след миг загиваш с премазани кости под дънера на едно дебело дърво.

Преди началото на приключението трябва да определиш възможностите си. Естествено, за да попаднеш в Оперативния отдел на Проект „Хесперида“, ти си отлично обучен. Но в три области имаш изключителни способности (а може би и в четири, ако си се представил добре на полигона). Избери кои ще бъдат те:

ОЦЕЛЯВАНЕ В ДЖУНГЛИТЕ

СТРЕЛБА

РЪКОПАШЕН БОЙ

БЪРЗИНА

ПСИХИЧЕСКА ИЗДРЪЖЛИВОСТ

СИЛА

ТЕХНИКА

След това премини на **170**.

Старецът се усмихва, макар че устните му треперят.

— Говорите ги едни такива... като Рамон, тукашния фелдшер. Ще си строши някой ден главата това момче... Добре, елате. Рамон ще ви помогне.

Премини на [74](#).

По оранжевото петно веднага разбираш, че сте срещнали едно удивително същество — електрическа змиорка.

ДОКУМЕНТАЛЕН ФАКТ: Електрическата змиорка се среща в реките на Гвиана, горното течение на Ориноко, по средното и долно поречие на Амазонка. В задната половина на тялото ѝ е разположен желеобразен орган, чрез който тази риба произвежда електричество с напрежение над 600 волта (според някои сведения дори до 1200 волта). Електрическите заряди ѝ помагат да убива плячката си и да се ориентира в мътните води.

Продължи на [239](#).

С един ритник изкъртваш паянтовата врата, но преди да изскочиш навън, зад гърба ти отекват изстрели. Първият и вторият куршум улучват бронираните плочки по гърба на костюма. И докато залиташ от силата на удара, трети куршум пръсва черепа ти. Това е печалният край на едно злополучно приключение.

Струва ти се, че е минала цяла вечност, докато най-сетне дочуваш гласа на стареца:

— Готово, сеньор. Елате...

Когато се измъкваш от царевицата, той ти подава някакви дрипи.

— Облечете това. А другото закопайте. Че ако ни спре полицията...

Съветът му е разумен. Набързо се преобличаш и закопаваш в нивата цялата си екипировка (освен златните монети, ако ги имаш). След това старецът те отвежда до малка каручка, натоварена със сено.

— Скрийте се тук, сеньор и не мърдайте. Дано Господ ни опази до Пуерто Осо.

Въпреки тревогата, умората от преживените изпитания надделява. Затрупан под сеното, ти заспиваш, а когато се събуждаш, вече е утро и старецът те дърпа за рамото. Намирате се на някаква тясна уличка, съвсем близо до пристанището.

— Пристигнахме, сеньор. Вървете... Не сме се виждали, не сме се чували...

Продължи на [254](#).

Трясъкът на изстрелите отеква над поляната и заглъхва между дърветата. Отново никакъв резултат освен загубата на още пет патрона. Явно тази тактика няма да те доведе доникъде. Онзи, който е убил командосите, или се укрива много старателно, или просто вече не е тук. Върни се на **83** и направи нов избор.

Мяташ пришълеца върху раменете си и неволно изпъшкваш. Тялото му е ужасно тежко. Прикрепяш го на място с една ръка, с другата отмяташ задната стена на палатката и се измъкваш навън. Експлозиите са стихнали, но откъм поляната сега долитат писъци, заглушавани от автоматна стрелба. Изправяш се и прегърбен под товара побягваш през храстите.

Още преди да си изминал двайсет крачки, от джунглата срещу теб изскачат трима десантници. Нямах време дори да залегнеш. Раздава се трясък на автомати и усещаш два жестоки удара в гърдите. За щастие костюмът те предпазва от куршумите, а сетне става нещо невероятно. Командосите застиват на място. Очите им са широко разтворени и напълно безизразни.

— Бягай... — прошушва зад гърба ти немощният глас на Дани. — Блокирах ги... за малко... Остави ме, помисли за себе си...

— Трай! — свирепо отвъръщаш ти. — Ще се измъкнем заедно.

И отново побягваш напред.

Мини на [196](#).

Не знаеш колко време е минало. Когато се свестяваш, лежиш между чисти завивки в тясна стаичка с бели стени. Би могъл да помислиш, че се намиращ в болница, но дебелите решетки на прозореца подсказват друго.

Операция „Звезден гост“ е завършила за теб. И което е много лошо — може би твоят провал ще сложи кръст на целия Проект „Хесперида“. Защото няма никакво съмнение, че генерал Гарсия ще продължи да раздухва международния скандал с надеждата да позакрепи репутацията си, която е доста спаднала след потушаването на селските бунтове в Малакоста преди две години.

Това е печалният край на едно злополучно приключение.

Сядате на тревата и Грегъри Пек започва разказа си, поклащайки замислено глава.

— На много места по вашата планета имаме нещо като автоматични спасителни пунктове. Нали разбираш, за в случай, че някой от нас закъса. От тези пунктове можем да бъдем изстреляни в космоса, където да ни прибере спасителен апарат. Но дори и най-добрата апаратура се нуждае от... нека да го наречем техническо поддържане. Затова през определени интервали идва техник да провери дали всичко е наред. Този път дежурен бях аз. Само че славният вожд генерал Гарсия...

Презрително размахваш ръка.

— Никакъв славен вожд не е той. Просто един параноик, обзет от манията да завладее света.

— И аз се досещам за нещо подобно, но онези в хеликоптерите мислеха за него точно така. Затова употребих израза...

Неволно трепваш и обръщаш глава към труповете в края на поляната.

— Ти ли ги застреля?

Грегъри Пек рязко скача на крака.

— Не! Направих им... как бихте го нарекли вие? Преоценка на ценностите? Обучение в добро? Психично оръжие? О, по дяволите! Във вашия език изобщо липсват думи за това. Колкото и наивно да звучи, нека кажем просто, че им показах какъв отвратителен живот водят и ги направих добри.

— Значи хей-така — щракваш ти с пръсти. — Раз-два и готово.

— Не е много сложно — въздъхва пришълецът и лицето му се изкривява от болка. — Каквото и да си мислиш, при вас дори и най-големите престъпници имат ясна представа за добро и зло. Само че за съжаление не предвидих последствията. Припомняйки си какво са вършили досега, те се самоубиха до един. От презрение към себе си и срам... Животът им тежи на съвестта ми. Да, разбирам, че си на друго мнение, но ние схващаме нещата именно така.

Мини на [215](#).

Мини на [141](#).

След вечерята отново лягаш върху кушетката и дълго се наместваш, защото бронираните плочки на костюма те подпират ту в ребрата, ту в кръста или плешките. Най-сетне намираш почти удобно положение и се опитваш да почетеш някакъв криминален роман. Но действието се оказва толкова разтеглено, че не успяваш да се съсредоточиш и скоро заспиваш.

Внезапно те събужда леко разтърсване за рамото. Отваряш очи и виждаш над себе си същия войник, който ти донесе вечерята. Преди да запиташ какво става, той тихо прошепва:

— Последвайте ме, ако обичате, сър.

Разсънваш се моментално. Не толкова думите, колкото самият глас на войника ти подсказва, че е станало нещо. А в „затвора“ може да се случи само едно — началото на операцията. Скачаш, грабваш шлема от бюрото и тръгваш към вратата. Както си очаквал, войникът не те повежда към изхода, а по дългия коридор към заседателната зала. Вече няма съмнение — това е началото на „Звезден гост“.

Докато крачиш напред, ти хвърляш поглед през прозорците на коридора и виждаш още нещо, което потвърждава догадките. Пистата е осветена от прожектори и върху нея се подготвят за излитане четири самолета — два за операцията и два резервни. Усмиваш се и потупваш с длан по шлема. Днес ти върви... а Морти сигурно ще умре от мъка за евтините си трикове.

Мини на [199](#).

Този път попадаш в капана на собствената си хитрост. Едно е да заредиш с експлозив даден обект, а съвсем друго — да обезвредиш зарядите. Рискуваш при най-малкото погрешно движение да хвъркнеш във въздуха.

Ако поемеш този риск, избери сам на кой епизод ще преминеш — **62** или **34**.

Ако предпочиташ да оставиш хеликоптерите на мира, прехвърли се на **212**.

За щастие джунглата по платото Меса Пердида не е от амазонски тип и успяваш да насочиш парашута към място, където растителността е сравнително ниска. Приземяваш се на петдесетина метра от поляната. Гъстата зеленина те обгръща от всички страни. Колкото и да се взираш, не успяваш да забележиш и следа от откритото пространство — ако не го бе видял със собствените си очи, не би могъл да го откриеш. Разкопчаваш коланите, после смъкваш парашута от клоните на близкото дърво и го смачкваш на топка. След малко устройството за самоунищожение ще го запали, унищожавайки доказателствата за твоето приземяване.

Ако тръгнеш веднага към поляната, мини на [83](#).

Ако предпочиташ да изчакаш пет минути, продължи на [222](#).

В коридора пред заседателната зала те чакат двама техници, с чиято помощ трескаво навличаш херметичния костюм. Няколко минути по-късно с шлем под мишницата отваряш вратата и прекрачваш напред.
Мини на [199](#).

През целия ден се укриваш между купища сандъци и чували. Привечер започваш да се тревожиш дали не са те пратили за зелен хайвер. Но страховете ти са напразни. Към полунощ Диего се появява и те повежда по безлюдния кей към кораба. Морякът на мостчето не ти обръща никакво внимание — изглежда, че има интерес да си затваря очите. Намираш си скривалище в трюма и оставяш времето да реши съдбата ти.

На сутринта „Ла гуапа“ потегля благополучно. Изчакваш още един ден, преди да напуснеш укритието. Когато научава за теб, капитанът побеснява, но не му остава нищо друго, освен два дни по-късно да те предаде на полицията в Тампико.

Мини на [342](#).

Извиваш глава към поляната и с напрежение изчакваш развоя на събитията.

— Не одобрявам подобен начин на действие — обажда се Дани иззад теб. — Да отнемаш човешки живот...

Думите му са прекъснати от експлозия. Миг след нея се раздават изстрели на автомати и картечници — командосите водят огън във всички посоки. Хвърляш се на земята, притискайки прищълеца под себе си. Няколко куршума профучават през клоните над главата ти. После продължаваш подхванатата тема:

— И аз не го одобрявам. Само че първо ще трябва да решим дали онези там са хора.

Дани се измъква изпод теб и енергично размахва късите си ръце.

— Хора са, знаеш го много добре. И не е тяхна вината, че са такива.

— Да. Гарсия ги е направил. Училищата за сираци и прочие. Но пък и той не е виновен — и него нещо го е направило такъв...

Не довършваш, защото през листата просвистява нов откос и трябва да се притиснеш към земята.

— Точно така! — тържествува Дани. — Най-сетне малко истинска разумност!

— Е добре, кой е виновен тогава? Няма виновни, няма никой за наказване и всичко си остава както преди...

— Грешката ти е, че търсиш кого да накажеш, а не как да превъзпитаеш хората така, че да станат добри. Като при това запазиш живота им, естествено...

Въздъхваш. Тия от космоса са или ангели, или идиоти. И в двата случая ще има да береш доста ядове.

— Прекратиха стрелбата и сега ще претърсват наоколо — обажда се Дани. — Седни на онзи дънер и не мърдай дори ако те ритнат.

Мини на **102**.

Съществува с образа на Грегъри Пек лежи неподвижно. Поднасяш храната към носа му. Никакъв резултат. Опитваш отново... и ръката ти преминава през лицето му. Тихичко се изругаваш за глупостта. Разбира се, това, което виждаш, е само илюзия. Истинското му лице е някъде около корема на високата фигура, с която ти се представя.

Този път опитът ти е успешен. Грегъри Пек замаяно отваря очи, надига се и поема храната. Апетитът му се оказва поразителен за толкова дребно същество. След няколко минути от гощавката не остава и троха.

— Е, сега вече можем да поговорим — бодро заявява пришълецът, докато сяда срещу теб с кръстосани крака. — И вземи да свалиш този шлем. Няма опасност от заразяване, а усещам, че се задушаваш.

Мини на [49](#).

— Момент — намесва се неочаквано Железния Чарли. — Трябва да решим още един малък проблем, но той е в рамките на моя отдел.

Вратата на заседателната зала се отваря и за твоё учудване през нея прекрачва... Морти. По всичко личи, че изгаря от желание да излети за първата фаза на операцията — дори е успял да облече херметичния костюм.

— Какви са тия циркове? — нетърпеливо пита полковник Слейн. — Нямаме нито минута за губене.

— Веднага ще свършим, сър — успокоява го майорът и се обръща към теб. — Мисля, че разбираш за какво става дума. Преди малко Морти ме помоли за разрешение да излети вместо теб. Казва, че днес бил негов ред да дежури. Нямам време да проверявам графициите, обаче ако наистина е така, може би ще е редно да му отстъпиш мисията. Лично аз смятам, че Морти е по-добре подготвен от теб, но в крайна сметка трябва да решиш сам.

Вглеждаш се в лицето на майора, обаче то е безстрастно като индианска маска. Очевидно Железния Чарли не желае да ти оказва натиск. Какво ще решиш сега?

Ако приемеш предложението, прехвърли се на **92**.

Ако предпочиташ да заминеш сам, продължи на **216**.

Отдръпваш се към другия край на поляната и сядаш близо до един от хеликоптерите. Нервите ти са обтегнати до скъсване от зловещата тишина, нарушавана само от бръмченето на облаци мухи над

трупове. Минават около двайсет минути, без да се случи каквото и да било.

Ако имаш радиостанция, премини на **27**.

Ако нямаш радиостанция, но имаш пасивен приемник, продължи на **86**.

Ако нямаш нито едното, нито другото, но все пак искаш да се свържеш с ръководството на операцията, можеш да се опиташ да използваш радиостанциите в хеликоптерите. При такъв избор попадаш на **230**.

Ако не искаш да правиш нищо и продължиш да изчакваш, мини на **212**.

Мини на [141](#).

Решаваш, че е безсмислено да гониш изплашения старец. Все едно, нищо няма да постигнеш. С невероятна за годините си бързина той прекосява моста и изчезва между дърветата.

Избери сам на кой епизод ще преминеш — **110** или **41**.

Отблъскваш се като пружина и след миг отново си прав. Без рибата, но поне главата и ръцете ти са невредими. Изправил си се тъкмо навреме — над водата изхвъркват няколко пирани, опитващи да те догонят дори извън родната си среда.

Влачейки кордата, изскачаш на брега и започваш да теглиш с всичка сила, но докато достигне брега, уловът ти вече е доста оскъден — глава, кости с по някое парче месо и три-четири пирани, подведени от собствената си лакомия. Е, общо взето ще стигне за обяд.

— Защо не ме послуша? — обажда се зад гърба ти Дани.

Обръщаш се ядосано.

— Ти да не си луд, бе приятел? Щяха да ме оглозгат за пет секунди!

— Нямаше — уверява те той. — Бях готов да им внуша, че си парче дърво.

Философски свиваш рамене. Може и да е прав, но предпочиташ да не си играеш на криеница с изгладнелите пирани.

Премини на [273](#).

Светкавично се обръщаш и обсипваш с изстрели храстите вляво от пътя. Но този път съдбата ти виси на косъм. Отново можеш да разчиташ само на шанса си.

Избери следващия епизод — [16](#) или [45](#).

Ти се представи отлично. За награда можеш да си избереш майсторско владееие на едно от следните умения: СТРЕЛБА, РЪКОПАШЕН БОЙ, БЪРЗИНА или СИЛА. Ще го владееш ДОПЪЛНИТЕЛНО — освен трите, които ще си избереш в следващия епизод.

А сега премини на [116](#).

Навеждаш се над най-близкото тяло. Ако досега все още си имал някакви съмнения, погледът отблизо ги разсейва окончателно. Човекът е мъртъв поне от два часа. Точно срещу сърцето се чернеят три дупки от куршуми. Около тях платът на десантния комбинезон е обгорял — изстрелите са били от упор. Обръщаш трупа и изтръпваш. Гърбът е разкъсан, буквално превърнат в кървава каша. Тихо изругаваш. Куршумите са били специални — от онези, които се разпадат в тялото и разкъсват всичко по пътя си.

Вдигаш автомата на мъртвеца и изваждаш пълнителя. Да, зареден е с точно такива патрони. Но какво означава това? Да не би командосите да са се избили взаимно? Точно по време на изключително важна акция? Едва ли... освен ако хипотезата ти за бактериологично заразяване се окаже вярна. Може би някакъв другопланетен вирус е поразил мозъците им. Но в такъв случай би трябвало поне един да е останал жив. Сърцето ти се свива. Хубава перспектива — безумен убиец, спотаен някъде в джунглата. Костюмът може да те предпази донякъде, но един куршум в шлема ще те принуди да дишаш от външния въздух.

Изад гърба ти долита тихо пращане. Трескаво се обръщаш, но това е само горящият парашут. Бавно обикаляш поляната и преброяваш труповете — точно трийсет и шест души, по шестима на хеликоптер. А в самите хеликоптери има нещо странно, но разбираш какво е то едва когато ги оглеждаш по-внимателно. Шаситата на два от тях са строшени, трети е кацнал накриво между клоните на няколко ниски дървета. Очевидно двигателите им са отказали във въздуха и пилотите едва са успели да се приземят. Още едно потвърждение, че в близост до НЛО всякакви електрически прибори престават да работят.

Оглеждаш се наоколо още веднъж и погледът ти спира върху наклонения диск, забит с единия си ръб дълбоко в земята.

Мини на [173](#).

След по-малко от десет минути отново стоиш пред полковника, който те гледа тъй, сякаш е готов да те застреля на място.

— Това надминава всякакви граници! — свирепо ръмжи той. — Заради вас губим скъпоценно време. Кой знае какви ги върши Гарсия в момента...

— Вината е моя, сър — обажда се Железния Чарли.

Слейн рязко се обръща към него.

— С вас ще говорим по-късно, майоре. А сега се погрижете да изстреляте тоя младеж с резервния самолет... и дано този път всичко мине без грешка.

Продължи на **216**.

За щастие под таблото намираш комплект инструменти, но дори и така свалянето на радиостанцията се оказва ужасно сложна работа. Когато най-сетне свършваш, целият си облян в пот и имаш чувството, че ще се свариш в херметичния костюм.

Продължи на **198**.

Докато се спускаш към земята, изгревът пламва изведнъж, както става в тропиците. Поглеждаш надолу. Гледката вече ти е позната от спътниковата фотография, която видя преди малко повече от час. Но едно е да разглеждаш снимки, а съвсем друго — да слизаш право към поляна, върху която лежи... е, специалистите може и да се дразнят от израза „летяща чиния“, обаче онова там долу си е точно чиния!

ДОКУМЕНТАЛЕН ФАКТ: На 24 юни 1947 година при полет с частния си самолет над щата Вашингтон бизнесменът Кенет Арнолд забелязва във въздуха девет загадъчни обекта. Единият от тях напомня полумесец с малък купол по средата, останалите са плоски дискове. Според описанието на Арнолд движението им е „като на чинии, хвърлени по водата“. След приземяването си той разказва за случая на служителите от летището. Благодарение на вестниците тази история придобива широка известност и дава начало на названието „летящи чинии“.

Добре, чинията все пак ти е позната от снимката. Пък и точно заради нея идваш. Много по-неприятно е онова, което виждаш в другия край на поляната — шест хеликоптера със знаците на местните военновъздушни сили. И като връх на всичко около хеликоптерите лежат неподвижно човешки тела, облечени в десантни униформи.

Прехапваш устни. Много ти се иска да повярваш, че са заспали, но неестествените им пози говорят за нещо друго. А близостта на диска още повече засилва опасенията ти. Поляната май не е твърде здравословно място.

Над платото духа умерен страничен вятър. Спокойно можеш да го използваш, за да насочиш парашута към джунглата. Така ще се приземиш на разстояние от опасната поляна. Но ако искаш да различиш повече подробности, ще трябва да слезеш по-ниско — а тогава вече не е сигурно дали после ще успееш да се отклониш настрана.

И тъй, ако предпочиташ да се приземиш в джунглата и след това да изясняваш какво е станало, мини на [128](#).

105. Ако решиш да рискуваш и да слезеш по-ниско, прехвърли се на

Няколко секунди тялото ти се люшка насам-натам, треперейки от напрежение. Сетне Дани с глуха въздишка затваря очи и се отпуска на тревата. Натискът на чуждата воля изчезва.

Бръмченето на хеликоптерите се засилва с всяка секунда. Скоро ще бъдат тук. Какво ще предприемеш сега?

Ще излезеш на открито и ще се опиташ да им покажеш, че нямаш враждебни намерения — мини на [43](#).

Ще метнеш пришълеца на гръб и ще се опиташ да избягаш — продължи на [241](#).

Ще се укриеш в храстите заедно с Дани и ще изчакаш — този избор води на [221](#).

След десетина минути линейката откарва стенещия Рики, а вашата група продължава да чака пред отворения люк на самолета. Отначало всичко изглежда нормално, но постепенно започвате да усещате, че нещо не е наред. По време на тренировките никога не сте изчаквали толкова дълго. Напротив — целта винаги е била да излетите колкото се може по-бързо. Защо се бавите сега?

Премини на **18**.

Внезапно в паметта ти изплува нещо, на което преди малко не си обърнал внимание. Докато преглеждаше хеликоптерите, в един от тях забеляза пакет бисквити. Значи все пак разполагаш с храна.

Трескаво изтичваш назад и започваш да надничаш в кабините. Да, не грешиш! На една от седалките наистина лежи пакет бисквити. Сега въпросът е само един. Минирал ли си хеликоптерите?

Да — прехвърли се на **6**.

Не — мини на **28**.

Обръщаш гръб на диска и побягваш на изток. Херметичният шлем те задушаваш, затова след кратко колебание го сваляш и го захвърляш в храстите. Все едно, повече няма да имаш работа с другопланетния апарат, тъй че необходимостта от филтрите отпада.

Тичането през гъстата растителност съвсем не е леко, но все пак след половин час вече си на два-три километра от мястото на приземяването. Спираш да си отдъхнеш за малко и изведнъж чуваш над главата си глухо бучене на двигатели. Покатерваш се на най-близкото дърво и предпазливо надникваш между листата. Както си предполагал, откъм Пуерто Осо се задават нови шест хеликоптера. Несъмнено идват, за да разберат защо мълчи първата група.

Бързо се спускаш от дървото и с енергична крачка продължаваш на изток, към океана. Не знаеш дали ще те търсят, но при всяко положение е най-добре да стоиш колкото се може по-далеч от група настръхнали командоси.

От прелитането на хеликоптерите едва са минали десетина минути, когато земята под краката ти внезапно потреперва като от сеизмичен трясък. Какво ще направиш сега?

Ще залегнеш — прехвърли се на **48**.

Ще продължиш да бягаш на изток — мини на **101**.

Ще изчакаш на място — попадаш на **115**.

Струва ти се, че е минала цяла вечност, но в действителност навярно са изтекли само една-две минути, докато десантниците се изравняват с теб. Единият разгръща храста и мигновено отскача назад с вик:

— Не мърдай, копеле! Горے ръцете! Хей, момчета, насам! Грингото е тук!

Бавно се изправяш и вдигаш ръце. Чувстваш се зашеметен — не толкова от самото залавяне, колкото от една отчайваща мисъл: командосите са знаели за теб!

Под прицела на три автомата излизаш на открито с внимателни, предпазливи крачки. Надяваш се поне Дани да остане незабелязан, но дотичалият четвърти десантник разгръща храстите и зяпва от изненада.

— Това пък какво е?

Един от първите трима хвърля поглед към неподвижното тяло на пришълеца и категорично обяснява.

— Извънземен, глупако!

— Не му правете нищо лошо — обаждаш се ти. — Той... Той е пострадал от падането.

— Ще видим — изръмжава познавачът на извънземни. — Тръгвай напред! Ръцете зад главата!

Мини на [260](#).

След като излизаш от заседателната зала, ти тръгваш към „затвора“, за да свалиш херметичния костюм. Но кой знае защо, не ти се иска да направиш това. Странна работа, винаги си се оплаквал от неудобствата на този костюм, а сега не желаеш да се разделяш с него. Добре де, можеш да се преоблечеш и в самолета.

Спускаш се надолу по стъпалата и излизаш навън. Охраната пред щаба едва удържа напиралците да влязат. Наоколо гъмжи от народ — техници, военни, колеги от Оперативния отдел. Паркингът отпред е претъпкан с небрежно паркирани автомобили.

Някой те потупва по рамото. Обръщаш се и виждаш срещу себе си черната физиономия на Дейв. За разлика от друг път, по лицето му няма и следа от усмивка.

— Какво става, мой човек? — пита той. — Операцията ли започва?

Грохот на реактивни двигатели откъм пистата заглушава последните му думи. Стреснато обръщаш глава и виждаш как на фона на звездите бавно се издига издълженият черен силует на самолет, изхвърлящ зад себе си сноп от ярки пламъци.

— Да — тихо казваш ти. — Операцията започна. Току-що излетя Морти.

И без повече да слушаш въпросите на Дейв, тръгваш към пистата, където под светлината на прожекторите група техници се суетят около грамадния транспортен самолет „Херкулес С-130“.

Мини на **60**.

Когато изваждаш монетата, очите на бедния човек се разтварят още по-широко.

— Това е злато, нали, сеньор? Никога не съм виждал...

— Злато е — уверяваш го ти. — И ще бъде твое, ако ми помогнеш да стигна незабелязано до Пуерто Осо.

Интересът му моментално се изпарява.

— Много е опасно, сеньор. Обаче ако ми я дадете, ще потърся някой, дето може да свърши тая работа. Имаме в селото един Рамон. Учен човек е, фелдшер, ама луда глава. Ако реши, ще ви помогне и без пари.

Предложението не те въодушевява особено. Тръгне ли веднъж приказката из селото, не се знае дали няма да стигне и до двамата полицаи. Но пък от друга страна това все пак е шанс. Ако решиш да го приемеш, мини на [74](#).

Ако предложиш на стареца още една златна монета, прехвърли се на [220](#).

Ако му кажеш да си върви и да забрави, че те е виждал, продължи на [10](#).

По какво ще стреляш?

По хеликоптерите — мини на **189**.

По телата — прехвърли се на **53**.

По летящата чиния — попадаш на **17**.

По храсталаците в отсрещния край на поляната — продължи на

162.

Във въздуха — премини на **39**.

— Кой се е довякъл пак, мътните да го вземат? — долита отвътре ядосан вик. — Влизай де, какво чакаш?

Отваряш вратата и влизаш. Отвътре участъкът не е чак толкова впечатляващ — може би защото се губи контрастът с околните мизерни къщурки. Така или иначе, попадаш в голяма и почти съвсем празна стая, разделена на две с дебели железни решетки. Двама полицаи с разкопчани униформи седят зад масивно бюро, върху което има купчина папки, допотопна пишеща машина, телефон и почти изпразнено тумбесто шише. Из цялата стая се носи зловонието на долнопробен алкохол.

В първия момент полицаите застиват като вкаменени. Сетне единият трескаво измъква пистолета си и с трепереща ръка го насочва към теб.

— Не мърдай! Горе ръцете!

Другият полицаи изведнъж подскача.

— Ама това е той, бе Пако! Онзи гринго от снимката!

И докато стоиш с вдигнати ръце, преживяваш неприятната изненада да видиш как собствената ти снимка се появява измежду безредно натрупаните папки. Тия полицаи знаят за теб! Откъде? Как са получили снимката? Нямах представа, но твърдо разбираш едно — работата става дебела.

Ако все още смяташ, че най-добрата идея е била да се предадеш, продължи на **90**.

Ако се опиташ да избягаш, мини на **200**.

Откъде беше донесена вечерята ти?

От столовата на базата — продължи на **141**.

От китайския ресторант — мини на **100**.

От мексиканския ресторант — прехвърли се на **125**.

Вцепеняваш се неподвижно. В следващата секунда десантникът се озовава с единия крак на дънера, а с другия — върху бедрото ти. Резултатът е закономерен — той губи равновесие, размахва ръце и рухва тежко на земята. Чуваш го как изрича нещо дълго и съвършено нечленоразделно, после се изправя с ръмжене:

— Проклетите клони!

Ухилваш се въпреки болката в бедрото.

— Няма нищо смешно — обажда Дани. — Всеки може да бъде заблуден чрез внушение.

Изчакват още половин час, докато командосите отново се събират на поляната около диска.

— Още се чудят дали да обстрелят корпуса или да го пробият с насочен взрив — тревожно съобщава пришълецът. — А аз не мога да им позволя нито едното, нито другото.

— Какво толкова ще научат от нещата ти?

— Абсолютно нищо. Няма да разберат действието дори на най-простите апарати. Но защитната система на диска е унищожена и ако нещо избухне до него, ще предизвика невероятна експлозия. А това ще ги убие до един. И нас също — прекалено сме близо.

— Тогава изтрий от главите им спомена за това място и ги прати да си вървят.

Дани те поглежда загадъчно с грамадните си тъмни очи.

— Ти май ме смяташ за всемогъщ. Няма да стане. С всеки подобен фокус губя енергия. А дори и да ги пропъдя... на други места мнозина знаят къде съм паднал. Пак ще се върнат.

— Тогава...?

— Каквото и да направя, не мога да ги спра. Всъщност това е и най-доброто — да унищожат апарата. Но ще им внуша идеята да се оттеглят на безопасно разстояние. Така и ние с теб ще имаме време да избягаме. Е, поне се надявам... Не гарантирам за успеха на внушението.

Мини на **89**.

Нанасяш жесток удар в ъгловатата физиономия и изскачаш от каросерията... само за да се озовеш срещу два насочени автомата. Преди да сториш каквото и да било, град от куршуми те поваля мъртъв в крайпътната канавка.

Пристъпваш още крачка напред, затаяваш дъх и внезапно
замахваш. Пръстите ти се вкопчват като клещи в...

... ПРЕДНАТА част на змиорката — мини на [275](#).

... ЗАДНАТА част на змиорката — продължи на [285](#).

За съжаление тренировката ти беше неуспешна. Явно днес не си във форма. Когато след малко определяш способностите си, ще можеш да избереш на три, а САМО ДВЕ умения.

Сега премини на [116](#).

В очите на генерала изведнъж пламва безумна ярост.

— И ще ми мълчиш, а? Тонио, покажи му какво правим с тия, дето мълчат!

Преди да реагираш, върху тила ти сякаш се стоварва цяла канара и светът потъва в мрак.

Мини на [123](#).

Този път всичко става светкавично — по-бързо дори и от най-успешните резултати на тренировките. Само след десет минути стратосферният самолет излита, отнасяйки Крис към първата фаза на операцията. Още четвърт час по-късно ставате свидетели на безславното завръщане на Морти. Линейката го откарва към местната болница, а вие продължавате да чакате пред отворения люк на самолета.

Отначало всичко изглежда нормално, но постепенно започвате да усещате, че нещо не е наред. По време на тренировките никога не сте изчаквали толкова дълго. Напротив — целта винаги е била да излетите колкото се може по-бързо. Защо се бавите сега?

Премини на **18**.

Изчакваш още половин час, без да се случи каквото и да било. Вече почваш да се съмняваш дали това е най-добрата тактика, когато внезапно усещаш през костюма странно вибриране на въздуха. Инстинктивно обръщаш глава към летящата чиния.

Блестящият корпус сякаш се е замъглил — не можеш да различиш точните му очертания. За момент ти се струва, че по него пробягват вълни, след това сякаш се изписват сложни шарки, оцветени във всички багри на дъгата, а накрая се очертава правоъгълник, обхващащ повърхността от двете страни на ръба точно срещу теб. Вибрирането постепенно отслабва и правоъгълникът започва да се отваря като врата.

След миг ще се озовеш лице в лице с онова неизвестно нещо, което е убило трийсет и шест командоси. Ако имаш оръжие и решиш незабавно да стреляш срещу него, преди още вратата да се е отворила докрай, мини на **17**.

Ако предпочиташ да побегнеш към прикритието на гъстата растителност, продължи на **38**.

Ако останеш на място, прехвърли се на **91**.

Физиономията на пришълеца е непроницаема, но в гласа му звучи живо любопитство.

— Е, какво ще правиш сега?

Изглежда, че не е успял да открие отговора в мислите ти, защото сам не си наясно. Свиваш рамене.

— Още не знам. А ти какво смяташ да правиш?

— Ще опитам някак да се добера до спасителния пункт. Този път проверката на съоръженията ще бъде съвсем реална. Но досега не е имало случай да откажат, така че не се безпокоя за тях. Виж, собственият ми организъм...

— Какво ти е? — трепваш ти.

— Дълга история... Няма смисъл да ти обяснявам. Пък и сега важното е друго. Слушай ме добре, приятелю. Твоите инструкции са ясни. Измъквай се, докато е време. Знаем какво те тревожи, но можеш да бъдеш спокоен — моят апарат няма да попадне в ръцете на генерала. И още нещо. Тръгнеш ли сега, гарантирам ти, че спокойно ще се измъкнеш от страната.

Усмиваш се накриво. Много е самоуверен този космически симпатяга. Май няма представа що е военна диктатура.

— Може и да нямам представа що е военна диктатура, но като казвам нещо, значи е истина — рязко възразява Дани. — Не ти обещавам защита от опасностите в джунглата. Но стигнеш ли до брега, всичко е наред. Не питай сега. Ще видиш!

— А ти?

— Казах ти вече, ще се опитам да стигна до спасителната станция. Изпълнявай инструкциите си и не мисли за мен. Аз май вече съм пътник...

Колебаеш се какво да кажеш... и в този момент дочуваш нейде далече един зловец звук — бръмчене на хеликоптери.

Ако приемеш предложението на пришълеца, мини на **106**.

Ако заявиш, че няма да го изоставиш, продължи на **52**.

Изстрелваш пет патрона (отбележи си загубата им), но резултат просто няма. Нищо не помръдва, нищо не се случва. Над поляната продължава да царува безмълвие. Какво ще направиш сега?

Ако искаш да изстреляш още пет патрона, мини на **121**.

Ако нямаш повече патрони или решиш да предприемеш нещо друго, върни се на **83** за нов избор.

След дълго препъване из тъмнината най-сетне успяваш да се измъкнеш от царевичната нива и откриваш, че си съвсем близо до няколкото жалки колиби, наричани село. Не свети нито един прозорец и това те убеждава, че старецът е забравил обещанието си.

В двора на една от къщурките забелязваш да съхнат прострени дрипи. Тъкмо от това се нуждаеш — при сегашните обстоятелства излишната елегантност може единствено да ти навреди. Само след минута вече се отдалечаваш от селото с вързоп парцаливи дрехи под мишницата.

Скоро селският път те извежда до шосе — неравно и осеяно с дупки, но все пак истинско асфалтирано шосе. Продължаваш още малко по него, но накрая решаваш, че ще е твърде рисковано да вървиш през нощта. Фаровете на идващите коли могат да те осветят отдалече.

Отдалечаваш се на петдесетина метра от шосето и закопаваш сред гъсталака херметичния костюм и цялата си екипировка (освен златните монети, ако имаш такива). А когато на разсъмване продължаваш към крайбрежието, никой не би допуснал, че си нещо друго, освен бедняк от селата край джунглата.

Мини на [64](#).

Втурваш се надолу по склона, прескачайки отчаяно камъни и храсти. Наоколо кънтят трясъците на дълги автоматни откоси. С отвратително свистене няколко куршума прелитат сякаш на сантиметри от главата ти. Препъваш се в някакво жилаво стъбло и политаш във въздуха, но по чудо отново се озоваваш на крака. Надолу, само надолу — това е единственото спасение.

Мини на [238](#).

— Само секунда, генерале — бързо изричаш ти. — Може би имате интерес да ми запазите живота.

Гарсия те поглежда подозрително.

— Давам ти още минута живот, гринго. Говори.

Посочваш неподвижното тяло на Дани.

— Това е пилотът на космическия кораб. Без него едва ли ще успеете да разберете нещо... или във всеки случай ще ви бъде доста трудно. А аз мога да ви помогна при общуването. Затова приемете един съвет: отложете решението за съдбата ми с половин час.

— Какво ти общуване! — възкликва Гарсия. — Това същество е мъртво!

Мислено тържествуваш, но полагаш всички усилия по лицето ти да не трепне нито едно мускулче.

— Грешите, генерале. Наистина, това същество умира, но само защото се нуждае от нещо, което не успях да му осигуря. Е, виждате ли сега, че мога да ви бъда полезен?

Устните на генерала бавно се разтеглят в коварна усмивка.

— Добре, Херкулес. И от какво се нуждае нашият скъп гост?

— От храна. Обикновена човешка храна. Предполагам, че все трябва да носите нещо...

Избери сам на кой епизод ще продължиш — [22](#) или [188](#).

Е, добре, изборът си е твой. Но с него колебанията ти не се изчерпват. Ще трябва да решиш още нещо: дали да изчакаш тук и да се предадеш на новата десантна група (тя едва ли ще закъснее) или да потърсиш полицейското управление в най-близкото населено място. Трябва да се признае, че и двата варианта имат недостатъци. В един полицейски участък можеш поне да бъдеш сигурен, че няма да стрелят, преди да разберат кой си. Но пътят през джунглата крие множество неизвестни опасности. Погледнато от тази страна, изчакването тук ще ти спести умората и рисковете... обаче командосите на генерал Гарсия имат твърде лоша слава.

Няма как, изборът е неизбежен. И тъй, кое предпочиташ?

Да останеш на място — мини на [212](#).

Да тръгнеш на изток, към крайбрежието — прехвърли се на [147](#).

Без да показва, че те е чул, човечецът продължава паническото си бягство.

Премини на [136](#).

Докторът подскача от възмущение.

— Идиоти! И двамата сте идиоти! Да ми погодите такъв номер!
— Той ти праща един последен яростен поглед и бързо се навежда над стенещия свързочник. — Рики! Чуваш ли ме? Рики! Случвало ли се е напоследък да се храните някъде двамата с Морти?

Налага му се да повтори въпроса още няколко пъти, докато найсетне Рики отваря очи.

— Морти ли?... Чакай малко, док... Морти... Да, сещам се...
Вчера... Вчера обядвахме заедно... в „Небесния дракон“...

Хеджес се изправя и трескаво измъква от джоба на якето си радиотелефон.

— Свържете ме с полковник Слейн. Да, с полковника!... Ало, сър.
Първа фаза трябва да се отмени. Незабавно!

Ако си облечен в херметичен костюм, продължи на **153**.

В противен случай мини на **97**.

Светкавично насочваш оръжието към смаяните полицаи. Владееш ли едно от двете умения: БЪРЗИНА или СТРЕЛБА?

Да — мини на **186**.

Не — продължи на **229**.

Тъкмо отново сядаш в джипа, когато към портала се задава инструкторът Дейв — грамаден негър, облечен напук на палещата жегата в плътно закопчан маскировъчен костюм със сержантски нашивки. Като те забелязва, той енергично размахва ръце. Изчакваш го и се усмихваш.

— Привет, Дейв.

— Здравсти — отвръща той с боботец глас. — Добре че те забелязах. Преди малко ми се обади Морти. Търси те под дърво и камък.

Неволно се намръщваш. За да попадне в Оперативния отдел, човек трябва да е щур (и ти самият не правиш изключение), но Морти е най-щур от всички. Дава мило и драго, за да се докопа до някое извънредно дежурство. Направо е откачил и твърдо вярва, че тъкмо на него ще се падне късметът да излети пръв, когато започне операция „Звезден гост“.

— И какво иска? — питаш ти, като се мъчиш да прикриеш недоволните нотки в гласа си.

— Да му поемеш дежурството днес. Нещо не се чувствал добре.

Я гледай ти! Това е нещо ново. Тъкмо Морти да се откаже от дежурство.

— Обещава да те смени в събота — добавя Дейв и се ухилва многозначително.

Ухилваш се и ти. Морти пак пробутва изтърканите си номера. В Оперативния отдел всички са малко суеверни и твърдо вярват, че ако най-сетне нещо се случи, то ще е някоя нощ срещу неделя. Затова съботното дежурство се цени най-високо и Морти неведнъж е хитрувал, за да го поеме.

Готвиш се да кажеш нещо от този род, но изведнъж ти минава нова мисъл. Добре де, ами ако Морти наистина е болен? Всичко се случва. Човешко е да му помогнеш. Но пък от друга страна... ако наистина беше болен, щеше ли да мисли за дежурството в събота?

Решавай. Ако се согласиш да поемеш днешното дежурство и да отстъпиш съботното, мини на **184**.

Ако откажеш, продължи на [32](#).

171

Ако владееш уменията ТЕХНИКА, мини на **142**.
В противен случай продължи на **240**.

Пред очите ти причернява. Мускулите ти се сгърчват с чудовищна сила и сами запокитват рибата нанякъде. Когато след две-три секунди се опомняш, от змиорката няма и помен.

Продължи на [274](#).

Над поляната продължава да царува зловеща, мъртвешка тишина. Обзема те тягостно чувство и неволно си припомняш случая с капрал Валдес.

ДОКУМЕНТАЛЕН ФАКТ: През нощта на 25 срещу 26 април 1977 година чилийският капрал Армандо Валдес заедно с още седем войници патрулира из областта Путре на 2 200 километра североизточно от Сантяго, близо до границата с Боливия. След полунощ патрулът спира на бивак в джунглата. Внезапно на около 20 метра от бивака пламва сферична виолетова светлина. Капрал Валдес прави няколко крачки към нея и смаяните войници виждат как тялото му постепенно изчезва. Четвърт час по-късно Валдес отново се появява — по думите на един от свидетелите „плавно като образ върху екрана на телевизор“. Преди да загуби съзнание, капралът успява само да промърмори: „Момчета, момчета, вие не знаете нито кои сме, нито откъде идваме. Пак ще се върнем...“

Часът е 4.15 сутринта. Капрал Валдес спи почти 15 часа, а след събуждането си не помни нищо. Но макар че се е бръснал предната вечер, лицето му е обрасло с гъста брада. Датникът на ръчния му часовник показва 30 април — сякаш за тези 15 минути изчезналият е бил някъде в течение на цели четири дни.

Но сегашното ти положение е много по-зловецо от онова на капрал Валдес. Каквото и да е убило десантниците, то се намира в този диск. Унищожило ги е по някакъв начин със собствените им куршуми. Но как? През главата ти мигновено прелитат безброй предположения, едно от друго по-фантастични. Може би е създадо дубликати от куршумите... или ги е отразило обратно към стрелците... или пък чрез въздействие върху психиката е принудило командосите да се застрелят взаимно... Нямаш представа коя от тия хипотези ще се окаже вярна, но в едно си категорично уверен: вътре има нещо, което може да убива и го прави без колебание. А ако не успееш да се справиш с него, вероятно ще убие и теб.

Обикаляш диска от всички страни. Повърхността му е гладка и блестяща като полиран метал, без никакви признаци за врата или люкове. Предпазливо пристъпваш напред и го докосваш. На допир също напомня метал — студен и съвършено гладък. Дори и да искаш, не би могъл да влезеш вътре.

А сега какво ще направиш?

Ако искаш да огледаш какво има в хеликоптерите, прехвърли се на **178**.

Ако имаш огнестрелно оръжие, можеш да се отдръпнеш към другия край на поляната и да се опиташ да стреляш по диска. При такъв избор мини на **17**.

Ако нямаш оръжие или не искаш да го използваш, остава ти само да изпълняваш инструкциите. А те са прости: да наблюдаваш и да изчакваш пристигането на оперативната група... ако междувременно не се появи втора пратка командоси на генерал Гарсия.

Продължи на **134**.

Като те вижда да тичаш след него, старецът удвоява усилията си. Разбираш, че така няма да постигнеш нищо. В края на краищата търсиш от него съдействие, нали така?

Ако захвърлиш оръжието и догониш стареца, за да му обясниш, че нямаш лоши намерения, мини на [214](#).

Ако решиш да останеш на място, попадаш на [136](#).

Въпреки очакванията ти наоколо не се мярка никакво живо същество. Предположенията, че джунглата гъмжи от дивеч, се оказват абсолютно погрешни. Най-сетне, след около час дебнене из гъсталака, пред теб се мярва едра птица, донякъде наподобяваща пуйка.

Какво оръжие имаш?

Пистолет — мини на **300**.

Картечен пистолет — прехвърли се на **292**.

Карабина — продължи на **280**.

Пъргаво се промушваш под задната стена на палатката. Експлозиите са стихнали, но откъм поляната сега долитат писъци, заглушавани от автоматна стрелба. Изправяш се и побягваш през храстите.

Владееш ли умениято БЪРЗИНА?

Да — мини на [37](#).

Не — продължи на [251](#).

Отчаяно се втурваш надолу по склона. Наоколо кънтят трясъците на дълги автоматни откоси. С отвратително свистене няколко куршума прелитат сякаш на сантиметри от главата ти. Подхванал си игра със смъртта. Ще успееш ли да избягаш?

Избери сам следващия епизод — **94** или **238**.

В първите два хеликоптера намираш само картечници и патрони за тях, но в третия има богат запас от шрапнелно-запалителни гранати, предназначени за хвърляне от височина. Всяка е голяма колкото баскетболна топка и при избухването си убива максимално количество хора — идеално средство за унищожаване на разбунтувани тълпи. И забранено от всякакви международни конвенции дори за употреба във военно време... а тук изглежда редовно си служат с него. Този проклет генерал Гарсия започва да ти става все по-неприятен. Обаче сега неговата безскрупулност е на твоя страна — разполагаш с готови взривни устройства. Ако решиш за всеки случай да минираш хеликоптерите, продължи на **217**.

Ако смяташ, че това не е необходимо мини на **195**.

Мини на [236](#).

За миг погледът на доктора спира върху Крис Полански, но след това се насочва към теб.

— Бягай в щаба — намига ти Хеджес и се усмихва. — Стига само... да не си бил и ти в „Небесния дракон“.

— Не съм бил, док! — радостно го уверяваш ти. — До края на живота си няма да хапна китайска кухня!

Мини на [129](#).

Сядаш до диска и започваш да чакаш. Но звукът който чуваш след малко, никак не те радва — в далечината се раздава бръмчене на хеликоптери.

Ако излезеш в центъра на поляната и се помъчиш да покажеш, че нямаш враждебни намерения, мини на [43](#).

Ако предпочиташ да се укриеш в храстите, продължи на [227](#).

С един ритник изкъртваш паянтовата врата и изхвъркваш навън. Зад гърба ти трещят изстрели, но вече си навън, в мрака. Напускаш мизерното селце и продължаваш да тичаш с енергията на отчаянието, макар да разбираш, че това не е изход. Не можеш да продължиш така. До Пуерто Осо има още трийсет и пет километра.

Мини на **30**.

Старецът те поглежда колебливо. Разбираш, че в душата му се борят страхът и желанието да помогне.

Избери сам на кой епизод ще продължиш — **96** или **117**.

Дежурната стая или „затворът“, както са я кръстили момчетата, е просторна и светла. През широкия панорамен прозорец се разкрива гледка към каменистата пустиня, осеяна с редки бодливи храсталаци. Докато се настаняваш върху удобната кушетка, ти по стар навик си казваш, че не бива да очакваш нищо друго, освен скука. През следващите двайсет и четири часа ще трябва да не напускаш стаята нито за миг, а тук няма какво да се прави, освен да четеш някоя от купчината книги, оставени от предишните дежурни. Скуката обаче е половин беда. Най-досадното е друго — че трябва през цялото време да бъдеш облечен в херметичния костюм (за щастие без шлема). Този костюм е истинско чудо на съвременните технологии. При стратосферния полет към евентуалната цел ще ти осигури защита от студа на почти безвъздушното пространство, а вградените в него бронирани плочки могат да спрат дори куршум от лека картечница. Но да го носиш в течение на цяло денонощие никога не е било от най-любимите ти занимания.

След половин час ти омръзва да лежиш. Ставаш и отиваш до бюрото, където са подредени папките с оперативна информация. Зелена папка — наблюдения на НЛО, които не представляват особен интерес. Синя папка — повишено внимание. Разгръщаш я и бегло преглеждаш последните справки. Сведенията са любопитни, но нищо повече: светещи обекти над Холандия, подозрения за кацане на неизвестен обект в Гърция, странни сияния в небето над Квебек и Монреал. Затваряш синята папка и се заемаш с червената, в която са най-важните новини. Тук вече нещата стават наистина сериозни. От няколко седмици продължават да се трупат съобщения за дневни и нощни появи на НЛО над южноамериканската държавица Малакоста.

Набързо прелистваш разузнавателните данни за република Малакоста. Едно от последните места в света по национален доход на глава от населението. Основен износ — селитра и медна руда. Вече петнайсет години начело на страната стои генерал Франсиско Гарсия, типичен диктатор-параноик. Според преценки на дипломати този човек страда от мания за завладяване на света; извънредно хитър, зъл и

безскрупулен. Още през първите години на своето управление е създал специално военно училище за сираци, в което е обучена днешната му лична гвардия. При наказателни операции срещу селски бунтове гвардейците се проявяват като фанатични, хладнокръвни убийци, изпълняващи безпрекословно заповедите на генерала. Подозира се възможността Гарсия да има свои шпиони дори сред американските тайни служби. За появите на НЛО над Малакоста се говори вече от няколко години. Според непотвърдени сведения това е насочило Гарсия към мисълта, че трябва да залови извънземен космически кораб, за да завладее света с помощта на технологиите, които ще открие вътре. По данни от радиолокационното разузнаване негови военни самолети многократно са предприемали опити да атакуват прелитащи обекти. Засега без резултат...

Затваряш папката. Нищо ново под слънцето... Генерал Гарсия отдавна е най-ухажваният човек от страна на Проекта. От четиримата ръководители на „Хесперида“ само полковник Слейн не е ходил в Малакоста. Но останалите трима неведнъж са посещавали смахнатия диктатор. А той, доколкото ти е известно, ги е посрещал с неизменно радушие и е обещавал при необходимост да им окаже пълно съдействие „в името на световния прогрес“.

Тихо почукване на вратата прекъсва мислите ти и в стаята влиза един войник от охраната. За момент изтръпваш от вълнение, но думите му те разочароват.

— За вечерята, сър... Откъде ще искате да ви я донесем?

Това е още една от традициите на Оперативния отдел. Дежурният има привилегията да избира откъде ще му доставят храната. Впрочем, възможностите са оскъдни. И тъй, какво ще предпочетеш?

Столовата на базата — мини на **29**.

Китайското заведение „Небесен дракон“ — продължи на **84**.

Мексиканският ресторант „Буена виста“ — прехвърли се на **3**.

Както и предния път, на разстояние от диска радиостанцията работи без никакви проблеми. Сега обаче ефирът е пълен с ужасни смущения — бучене прашене, писукане, трясък... Намръщваш се. Някой заглушава радиопредаванията на всички честоти. И това може да бъде само работа на местните военни.

Премини на [66](#).

Още първият куршум отхвърля Хулио към решетките. Пако обаче отскача зад бюрото, готов за стрелба. Трябва незабавно да се измъкваш от тази сграда!

Избери сам на кой епизод ще продължиш — [119](#) или [182](#).

Внезапно водата около рибата започва да клокочи. Имаш чувството, че някъде на дъното е избухнал миниатюрен вулкан. Плячката се мята насам-натам с удвоена сила. В първия момент не разбираш какво става, но при един неин отчаян скок забелязваш, че по цялото ѝ тяло са увиснали на гроздове други, по-дребни риби. На големина не надхвърлят човешка длан, но още първият поглед ти е достатъчен, за да изтръпнеш. Пирани — ужасът на южноамериканските реки! Невероятно хищни и лакоми, тези риби-убийци се движат на големи групи, способни само за две-три минути да оглозгат до кости цял кон или бивол.

Опъването на кордата отслабва — изглежда, че пираните са изгризали плавниците на рибата и тя вече няма как да се дърпа. Започваш да теглиш с всички сили, но докато достигне брега, уловът ти вече е доста оскъден — глава, кости с по някое парче месо и три-четири пирани, подведени от собствената си лакомия. Е, общо взето ще стигне за обяд.

Премини на [273](#).

— Благодаря за сведението, Херкулес! — радостно възкликва Гарсия. — Нататък ще се справя и сам.

Преди да реагираш, в ръката на един от телохранителите като по магия се появява пистолет. Отеква изстрел и ти падаш с дупка в челото. Това е краят на твоя живот — последната кървава точка на операция „Звезден гост“.

Мини на [162](#).

Заповедта да напуснеш страната изглежда най-разумна. Ако не се бавиш, имаш известни шансове да успееш. Според картата само осемдесет километра те делят от голямото пристанище Пуерто Осо. Смущенията в ефира подсказват, че навярно цялата войска и полиция са вдигнати на крак. Нормално — генерал Гарсия ще отбранява със зъби и нокти скъпоценната летяща чиния от външни посегателства. Така или иначе, единственият ти шанс за бягство сега е в бързината. Ако изоставиш диска и незабавно се насочиш към Пуерто Осо, продължи на **147**.

Ако решиш да се предадеш на хората на диктатора, може би също имаш известни шансове. Разполагаш с поне един коз пред генерал Гарсия. По всичко личи, че той проявява изключителен интерес към космическите пришълци, а следователно и към Проект „Хесперида“. Можеш да му обещаеш, че ще бъдеш негов агент в Проекта. А върнеш ли се отново на родна земя... има да чака вести от теб. Ако избереш този вариант, прехвърли се на **166**.

Ако възнамеряваш въпреки инструкциите да изпълниш мисията си докрай и да не оставиш летящата чиния на диктатора, бъдещето изглежда съвсем неясно. Не можеш нито да сложиш диска в джоба си и да го отнесеш, нито да го отбраняваш срещу цялата армия на генерал Гарсия. Но ако все пак предпочетеш този начин на действие, премини на **212**, за да решиш какво ще правиш.

Трескаво се надигаш, но не си бил достатъчно бърз. Огнена болка пронизва едновременно лицето и ръцете ти. Из водата бликват кървави струи и пираните озверяват двойно повече. Сетне остри челюсти разкъсват шията ти като бръснач. Това е краят. Още няколко секунди безредни скокове из водата... и тялото ти се отпуска безжизнено сред гъмжилото от хищни риби. Въпреки костюма, скоро от теб ще останат само гладко оглозгани кости...

Каква е целта ти?

Да стигнеш до Пуерто Осо и да се измъкнеш от страната — мини на **12**.

Да се предадеш в най-близкото полицейско управление — продължи на **87**.

Напразно напругаш всички сили. Загадъчното чуждо влияние те е парализирало и не ти позволява да помръднеш дори пръста си. Можеш само да стоиш на място и да се надяваш, че всичко ще мине благополучно.

Продължи на **91**.

Когато най-сетне стъпваш на земята, първата ти работа е да смачкаш парашута на топка и да се отдръпнеш настрани. След малко устройството за самоунищожение ще го запали, унищожавайки доказателствата за твоето приземяване. Подобна предпазливост често може да се окаже полезна — особено в държави, управлявани от смахнати диктатори.

Продължи на **68**.

Отдалечаваш се от хеликоптера и отново хвърляш поглед към диска. Имаш чувството, че тази метална грамада ти се подиграва със своята гладка непроницаемост.

Ако имаш оръжие и решиш да изстреляш няколко куршума по летящата чиния, мини на [17](#).

Ако се опиташ да пробиеш в нея отвор с помощта на една от шрапнелните бомби, продължи на [31](#).

Ако засега предпочиташ да не предприемаш нищо решително, отгърни на [134](#).

Скоро бягането се превръща в истински кошмар. Джунглата не е толкова гъста, колкото например в района на Амазонка, но на пътя ти непрекъснато се изпречват храсти и лиани. Крепиш Дани върху раменете си с дясна ръка, а с лявата предпазваш лицето си от остриите шипове по листата. Но въпреки всичко след четвърт час си жестоко издраскан. Задъхваш се като риба на сухо, мускулите ти изгарят от напрежение.

Внезапно земята под краката ти трепва като от земен трус. Нямах време дори да помислиш какво е това — изработваните с години рефлексии решават вместо теб. Светкавично се хвърляш в дълбок овраг, по дъното на който тече мътен поток. Докато закриваш безжизнения Дани с тялото си, над джунглата се разнася тътенът на ужасна експлозия и ударната вълна помита дърветата наоколо. По гърба ти се посипват откършени клони.

Когато грохотът стихва, бавно се изправяш на крака и изпълзваш от оврага с тежкия си товар. Можеш само да подозираш какво е станало — ония идиоти сигурно са обстреляли диска, или са опитали да го отворят.

— Точно така — обажда се зад гърба ти гласът на пришълеца. — Искаха да пробият корпуса с насочен взрив. Сигурно ще те опечаля, ако ти кажа, че и генерал Гарсия беше с тях, но предвидливо се отдалечи на безопасно разстояние. Сега лети обратно към столицата.

— Дълбоко съм опечален — изръмжаваш ти през зъби.

— Ето, така си и знаех. А не е правилно... Все пак това е човешки живот... Хайде, свали ме на земята. Починах си и ще мога да походя...

Когато го сваляш на земята, Дани наистина изглежда ободрен. Оглеждаш се наоколо. Трябва да продължите на изток, към връх Ел Пико. Ако имаш компас, прехвърли се на **50**.

Ако нямаш, то поне знаеш ли как да се ориентираш по слънцето и звездите? Това умение не е включено в предварителния списък, тъй че ще трябва да признаеш откровено.

Да — мини на **50**.

Не — продължи на **203**.

Сякаш невидима сила те тласка напред с шеметна скорост. Сам си изумен от пъргавината и ловкостта, с която се носиш из джунглата. След десетина минути безумен бяг изведнъж тялото ти само се хвърля в дълбок овраг, по дъното на който тече мътен поток. Преди да можеш се запиташ каква е причината, земята потреперва. Няколко секунди покъсно над джунглата се разнася тътенът на ужасна експлозия и ударната вълна помита дърветата наоколо. По гърба ти се посипват откършени клони.

Когато грохотът стихва, бавно се изправяш на крака. Малко си понатъртен, но иначе нищо ти няма.

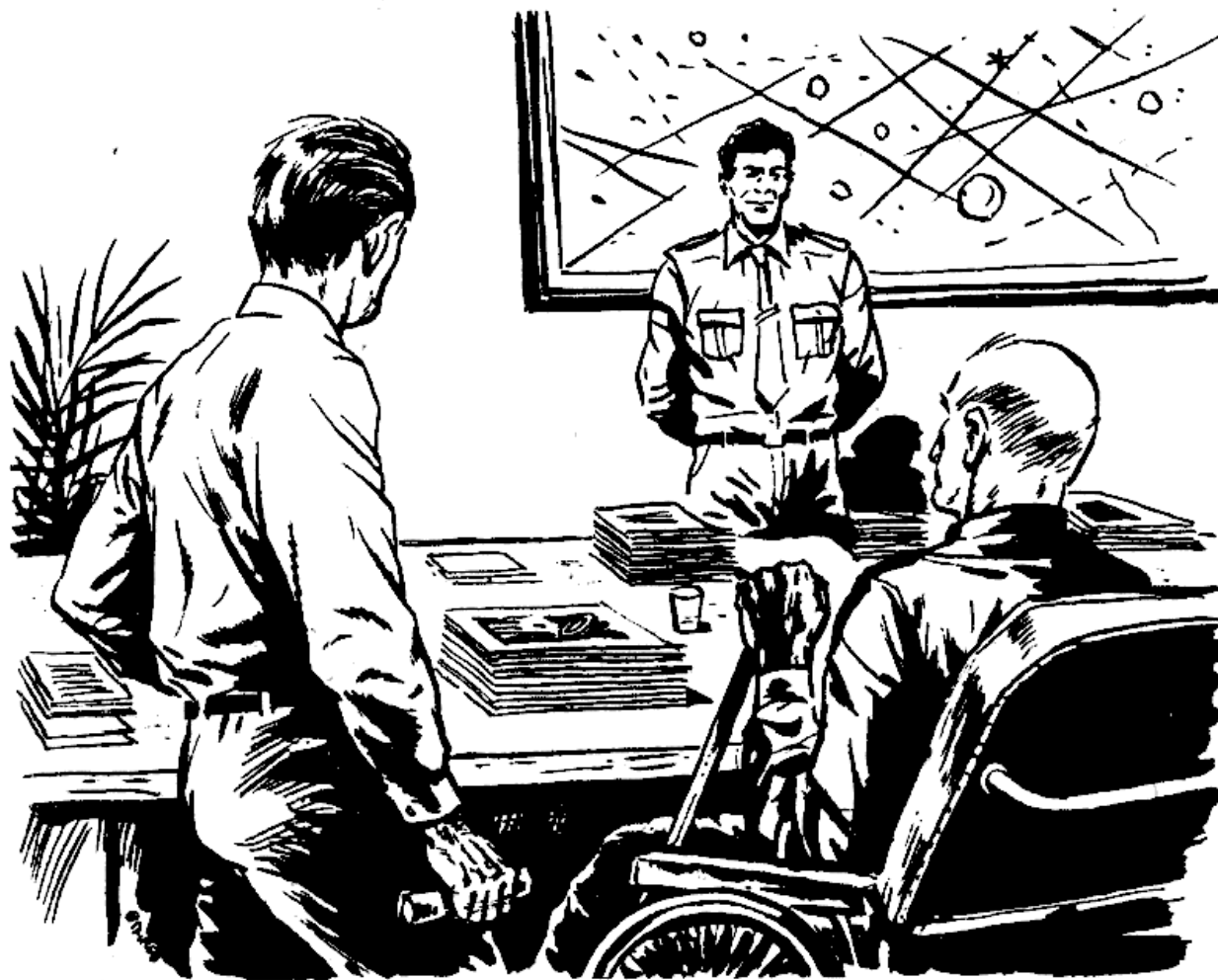
Измъкваш се от оврага и продължаваш през джунглата с наведена глава. Не знаеш откъде си го разбрал (впрочем, досещаш се), но си уверен в едно — дискът се е взривил и от твоя нов познат, както и от командосите на Гарсия, е останал само огромен кратер в платото.

Вече не можеш да направиш нищо друго, освен да се измъкнеш от Малакоста. Ако съдиш по картата, до края на платото остават около 30 километра. Труден преход, но до вечерта ще се справиш.

Мини на [329](#).

Предположенията ти се оказват правилни — на около двеста метра от поляната радиостанцията работи без никакви проблеми. Ефирът обаче е пълен с ужасни смущения — бучене пращане, писукане, трясък... Намръщваш се. Някой заглушава радиопредаванията на всички честоти. И това може да бъде само работа на местните военни.

Премини на [66](#).

Дългата маса в заседателната зала е отрупана с купища документи, карти и фотографии. Над тях са се надвесили трима от четиримата шефове на Проекта: полковник Слейн, политическият координатор Доналд Мърчисън и прекият началник на Оперативния отдел — майор Чарлс Уини. Майорът пръв обръща глава към вратата и ти неволно се усмихваш. Добрият стар Чарли... Железния Чарли, както го наричате в отдела, макар че нито едно от момчетата не би се осмелило да изрече прякора в негово присъствие. А майор Уини

наистина е железен човек. Бивш пилот-изпитател, оцелял в осем катастрофи... и завинаги парализиран след деветата. При подобни обстоятелства друг на негово място би се отчаял. Но Железния Чарли успял да постигне своето — въпреки инвалидната количка останал на редовна служба и си спечелил такава слава, че бил поканен за участие в Проекта.

Дребната му фигура изглежда някак странно между останалите двама присъстващи. Ако не се брои майор Уини, шефовете на Проект „Хесперида“ сякаш са подбирани с конкурс измежду играчите от професионалната баскетболна лига. И Слейн, и Мърчисън са на ръст около метър и деветдесет. А отсъстващият научен ръководител, професор Робин Лоурънс, приближава двата метра. Обаче Железния Чарли може да им види сметката даже от инвалидната количка, с гордост си казваш ти.

След миг полковник Слейн също се обръща и те оглежда от глава до пети. Изпъваш се мирно.

— Сър...

— Свободно, младежо — кимва полковникът. — Елате насам. Запознахте ли се с оперативната информация от червената папка?

Ако си прочел сведенията от червената папка, прехвърли се на **231**.

В противен случай продължи на **103**.

Ако имаш оръжие и искаш да стреляш по двамата полицаи, мини на **169**.

Ако ги нападнеш с голи ръце, продължи на **25**.

Ако се опиташ незабавно да изскочиш от сградата, прехвърли се на **245**.

Изваждаш една от димките, дръпваш пръстена и я хвърляш точно между два хеликоптера. След миг над поляната избухва облак оранжев пушек. Присвиваш се в храстите, готов да посрещнеш всяка изненада и напрегнато дебнеш за най-дребните признаци на живот. На няколко пъти ти се струва, че нещо помръдва, но това са само валма дим, понесени от вятъра.

След няколко минути димката догаря. Резултатът е нулев. Ако някой наистина те дебне в засада, трябва да има железни нерви.

Този експеримент беше неуспешен. Върни се на **83** и избери друг начин на действие.

Когато се връщаш при лежащия пришълец, той едва отваря очи. Виновно свиваш рамене.

— Нищо не мога да ти предложа. Ако изчакаш малко, ще потърся нещо из джунглата...

— Недей... — прошепва той. — Ще ми мине... И вземи да свалиш тоя шлем. Няма опасност от заразяване, а усещам, че се задушаваш...

С готовност сваляш шлема. Въздухът наоколо е топъл и влажен, но след задухата в херметичния костюм имаш чувството че си попаднал сред блажена прохлада.

— Така... — промърморва пришълецът. — А сега седни да си поговорим.

Сядаш до него. Сам не знаеш защо настроението ти изведнъж е станало толкова бодро, но подозираш, че извънземният ти познат има пръст в това.

— А ти пък престани да се правиш на Грегъри Пек. Преди малко не успях да те подхвана само защото не знаех колко си нисък.

Артистичната физиономия те оглежда смутено.

— Ами какво да правя... Не открих в паметта ти друг образ с подходящ ръст... освен този.

Фигурата на Грегъри Пек се замъглява и след секунда на тревата пред теб вече лежи дребосъкът Дани де Вито, облечен в измачкан бял костюм. Избухваш в смях.

— А, не! Това вече е прекалено нелепо!

— Жалко... — промърморва пришълецът. — Харесваше ми името Дани... Ние нямаме имена... поне така, както го разбирате вие...

— Добре де — уверяваш го ти. — Ще те наричам Дани, щом така ти харесва. Обаче остави тия фокуси и дай да те видя в истинския ти облик.

— Сигурен ли си?

— Сигурен съм.

Ново замъгляване и вместо Дани де Вито пред теб се появява дребно човекоподобно телце, облечено в плътно прилепнал комбинезон

от лъскава сребриста материя. Главата е несъразмерно голяма, гола, с огромни бадемове очи, миниатюрна уста и едва забележим нос.

— Не те ли смуштавам в този вид? — пита съществото, без да помръдва устни.

— Не — искрено отговаряш ти.

— Добре... А сега извинявай... но трябва малко да си почина.

Мини на **250**.

Исключено! Един отлично обучен агент като теб умее да се ориентира във всяка обстановка. А ако случайно си забравил, нека ти напомним най-елементарните неща.

ДОКУМЕНТАЛЕН ФАКТ: По слънцето най-лесно можеш да се ориентираш с помощта на часовник. Поставяш часовника в хоризонтално положение и насочваш малката (часовата) стрелка към слънцето. Ъглополовящата на ъгъла между тази стрелка и цифрата 1 сочи направлението север-юг. До 12 часа юг е вдясно от слънцето, а след това — вляво.

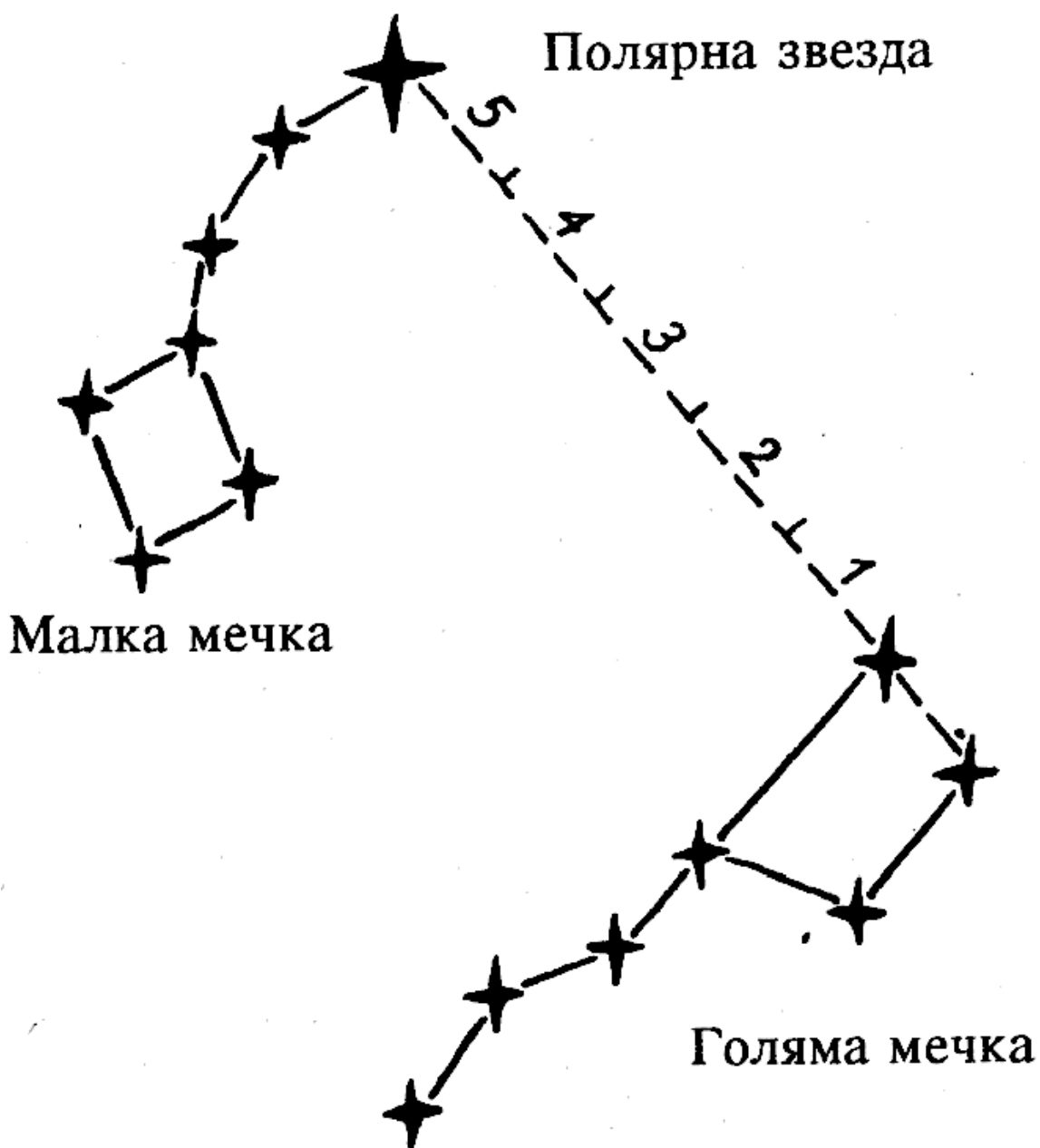
От звездите на северното полукълбо най-сигурен ориентир предлага съзвездието Голяма мечка. Ако през крайните две звезди се прокара права линия (виж рисунката) и върху нея се наложи пет пъти разстоянието между тях, откриваме Полярната звезда, която винаги се намира право на север.

В южното полукълбо за нощен ориентир се използва съзвездието Южен кръст.

Има още много начини за ориентиране без компас. Но разбира се, ти ги познаваш отлично.

Ако си сам, мини на [242](#).

Ако Дани е с теб, продължи на [50](#).

Лицето на Дани е все тъй непроницаемо, но в гласа му звучат развеселени нотки.

— Пак забравяш, че чета мислите ти. Много добре виждам колко си любопитен. Но признавам, хареса ми как извъртя нещата към чувството за дълг. Изобретателен си... Добре, нека се опитаме да стигнем до пункта. Но после наистина ще изтрия мястото му от паметта ти!

— Така да е — кимваш ти и изваждаш картата. — Е, накъде ще вървим?

Мини на [33](#).

Прицелваш се и рязко замахваш. Но още преди да докосне плячката, хлабавото копие се разпада. Стресната от нападението, змиорката отскача настрани и изчезва в мътната вода.

Не ти остава нищо друго, освен да прибереш ножа и да се върнеш на брега. Продължи на [274](#).

Какво ще му кажеш?

Че въпреки злото на този свят, Божията воля стои над всичко и един християнин е длъжен да помага на ближния си — мини на [114](#).

Че страхът в тази страна никога няма да изчезне, ако всеки не се опита да стори каквото е по силите му — прехвърли се на [183](#).

Напрягаш всички сили за да насочиш парашута към джунглата. Вече си толкова ниско, че ако някой дебне в засада, сигурно те вижда отлично. Но на първо време костюмът би те спасил от куршумите, а приземиш ли се веднъж сред гъсталака, ще можеш да си опиташ късмета в играта на котка и мишка.

Всичките ти усилия не дават резултат и вече изглежда, че ще се приземиш в самия край на поляната, когато най-сетне един порив на вятъра те тласка надясно. Разбираш, че ще успееш да се скриеш между дърветата.

Мини на [128](#).

За сън не можеш и да помислиш. Сядаш в хола, включваш телевизора и безцелно започваш да прехвърляш от канал на канал. Изобщо не обръщаш внимание на картините, които се сменят върху екрана. Така минава повече от час. Но внезапно преживяваш най-голямото потресение в своя живот — пред тебе се появява лицето на Крис Полански. Челото му е превързано с бинтове, през които избива червено петно, под очите му тъмнеят синини.

Скачаш от дивана, пристъпваш към телевизора и се вслушваш в гласа на говорителя:

— ... арестуван от националната гвардия на Малакоста преди около два часа. Президентът на страната, генерал Франсиско Гарсия, е настоял за незабавно заседание на Съвета за сигурност на ООН. Според него тази груба и неоправдана намеса във вътрешните работи на една суверенна държава още веднъж доказва имперските амбиции на Съединените щати...

Сега разбираш всичко — и изчакването, и отмяната на операцията. Местните служби за сигурност са се намесили и полковник Слейн не е имал друга възможност, освен да прекрати действията. А залавянето на Крис ще предизвика грандиозен международен скандал, който вероятно ще сложи край не само на днешната операция, но и на целия Проект „Хесперида“. И това не е всичко. Ако в Малакоста наистина е кацнал другопланетен космически кораб, има опасност генерал Гарсия да го завладее. От всичко, което си чувал за този смахнат диктатор, можеш да съдиш, че му липсват само супероръжия, за да създаде на света огромни неприятности. Е, сега случаят му предлага възможността да си ги набави. Остава ти само да се питаш дали не би успял някак да промениш нещата, ако беше излетял вместо Крис Полански...

Както и предишния път, нямаш никакви проблеми — пасивният приемник работи без батерии и поради това близостта на диска не му влияе. Ефирът обаче е пълен с ужасни смущения — бучене пращане, писукане, трясък... Намръщваш се. Някой заглушава радиопредаванията на всички честоти. И това може да бъде само работа на местните военни.

Премини на [4](#).

Не е трудно с една клечка да изровиш от влажната почва няколко червея. Нанизваш ги на кукичките и хвърляш въдицата.

Имаш късмет. Почти мигновено кордата се опъва. Налага се да я дърпаш с две ръце и единствено здравата тъкан на костюма те предпазва от порязване. Май се е закачило нещо доста едро... стига да не се окаже пън.

Но тревогите ти са напразни. Плячката енергично се мята из мътната вода и от реката за миг изскача грамадна риба. Ще стигне за цяла компания. Само дано да не скъса кордата — тогава отгоре на всичко ще останеш и без въдица.

Можеш да завържеш въдицата за близкото дърво, да нагазиш в реката и да се опиташ да извадиш рибата с ръце. Ако избереш този вариант, мини на [55](#).

Ако не желаеш да газиш из подозрителни реки и предпочиташ да се осланяш на здравината на кордата, избери сам следващия епизод — [297](#) или [187](#).

211

240

Зад бюрото срещу теб седи дребен човечец в генералска униформа. Още повече го смаяват огромните навъсени телохранители,

застанали от двете му страни. Няма съмнение, попаднал си пред генерал Гарсия. Познаваш го от вестниците и телевизията, макар да не си подозирал, че е толкова нисък.

В кабинета настава тягостна тишина. Без да бърза, генералът запалва пура, после се ухилва и приветствено размахва ръка.

— Добре дошъл в скромния ми дом, Херкулес!

Последната дума те поразява като удар. Херкулес! Точно така те нарече полковник Слейн преди началото на операцията. Това не може да бъде съвпадение. Гарсия знае за разговора в заседателната зала. А оттук изводът е само един — че има свой агент в ръководството на Проект „Хесперида“. И този агент е един от тримата, които бяха в залата.

По гърба ти пробягват студени тръпки. Трябва на всяка цена да се измъкнеш. Само да успееш да го излъжеш...

— Уважаеми генерале, знам за вашия интерес към Проект „Хесперида“. Винаги съм изпитвал искрено възхищение към вас и ако ме освободите, ще мога занапред да ви снабдявам с ценна информация.

Генералът подигравателно подвива устни.

— Тъй ли? Скъпи приятелю, няма да ви кажа какво да правите с въпросната информация само защото съм твърде възпитан човек. Вече разполагам с по-надеждни източници.

Какво ще му отговориш?

„В самото ръководство на Проекта, нали?“ — прехвърли се на **235**.

„Не разбирам за какво говорите“ — мини на **79**.

Ще премълчиш — продължи на **158**.

Ако все още не си проверил какво има в хеликоптерите (освен радиостанциите, в случай, че си опитал да ги използваш), премини на **19**.

Ако си проверил, но не си ги минирал и желаеш да сториш това сега, прехвърли се на **73**.

Ако си отчаян и решиш да стреляш по диска, мини на **17**.

А ако и трите варианта не те удовлетворяват, продължи на **160**.

По дяволите, казваш си ти, не е задължително всички клиенти на „Небесния дракон“ да са отровени. Във всеки случай засега не усещаш никакви неприятни симптоми. Може пък всичко да се размине...

Е, добре, щом залагаш на късмета си, избери сам следващия епизод — [236](#), [179](#) или [135](#).

— Почакай, човече! — крещиш ти с всичка сила. — Не бой се!

Питаш се обаче дали това уверение ще окаже необходимото въздействие. За да провериш, избери сам следващия епизод — **40** или **167**.

Не знаеш как изглеждат емоциите на извънземните, обаче изразителното актьорско лице на Грегъри Пек излъчва чувство за срам и непоносима вина. Внезапно той затваря очи и се олюлява. Хвърляш се да го подхванеш, но ръцете ти минават през раменете му като през мъгла.

Опипваш проснатото тяло. Да, реалните му размери са почти два пъти по-малки от онова, което виждаш. Доколкото можеш да прецениш, по очертания напомня човешката фигура, само главата е несъразмерно едра.

В този момент пришълецът отново отваря очи и прави мъчително усилие да се надигне.

— Какво ти е? — тревожно питаш ти.

— Ще се смееш... — изхриптява Грегъри Пек.

— Нищо, кажи!

— Гладен съм...

Този път думите са изречени някак странно — в тях има много повече смисъл, отколкото би могъл да вложи обикновен човек. Сам не знаеш защо, но си твърдо убеден, че пришълецът умира от глад. И още нещо — че би приел всяка храна, която е подходяща и за теб.

Нямаш време да се замисляш над тия странни предположения. Разполагаш ли с храна?

Да — мини на [244](#).

Не — продължи на [146](#).

Върху намръщеното лице на полковник Слейн внезапно се появява усмивка. Той протяга ръка и те потупва по рамото.

— Добре, Херкулес, не губи повече време. Трябва да излиташ.

Поглеждаш го толкова изненадано, че полковникът въздъхва.

— Тия младежи нямат никакво образование... Херкулес, драги, е античен герой. И един от подвизите му е бил да открадне златните ябълки на Хесперидите. Хайде, бягай!

След минута един от джиповете на базата те откарва към пистата с бясна скорост. Самолетът вече е готов за излитане, а под корема му неколцина техници се суетят около контейнера, в който ще трябва да заемеш място. На тренировки неведнъж си преминавал цялата процедура, но този път гърдите ти се стягат от тревога, докато се настаняваш в тясното кресло. Някой намества шлема върху раменете ти и прикрепва към него кислородните шлангове. Вдигаш ръка и правиш на техниците знак, че всичко е наред. В този момент пред шлема ти се привежда физиономията на Дейв.

Едва не се изругаваш на глас. Ама че си разсеян! В бързината напълно си забравил за екипировката. Но по процедурата Дейв има грижата да осигури на излитащия всичко необходимо. Яките му ръце наместват пред теб грамаден куфар и вдигат капака.

Сега изборът е твой. Имаш правото сам да прецениш какво точно ще вземеш. По принцип задачата ще трае не повече от два-три часа, обаче никой не може да предвиди евентуалните усложнения. Разбира се, най-доброто би било да грабнеш целия куфар, но полетът ти е почти космически и трябва да се икономисва всеки грам. Затова можеш да си избереш екипировка в рамките на 80 точки.

ПИСТОЛЕТ (с 2 пълнителя по 8 патрона) — 10 точки. Резервни пълнители — по 3 точки.

КАРТЕЧЕН ПИСТОЛЕТ (с 2 пълнителя по 20 патрона) — 20 точки. Резервни пълнители — по 6 точки.

КАРАБИНА (с 2 пълнителя по 10 патрона) — 30 точки. Резервни пълнители — по 6 точки. Оптически мерник — 5 точки.

ГРАНАТИ — по 7 точки едната.

РАДИОСТАНЦИЯ — 30 точки.

ПАСИВЕН ПРИЕМНИК — 10 точки. Пасивният приемник отстъпва на радиостанцията по всички показатели, освен по един: не се нуждае от електроенергия. А това може да се окаже решаващо, защото в много случаи близостта на НЛЮ нарушава действието на всякакви електрически прибори.

ХРАНА — една дневна дажба е 9 точки.

АВАРИЕН КОМПЛЕКТ (компас, кибрит, таблетки за пречистване на вода, въдица): 10 точки.

СИГНАЛНИ СРЕДСТВА (2 димки и 2 ракети) — 11 точки.

НОЖ — 5 точки.

ВЪЖЕ — 10 точки.

АПТЕЧКА — 8 точки.

12 ЗЛАТНИ МОНЕТИ — 5 точки. Едва ли ще ти потрябват, но в непредвидени случаи могат да се окажат изключително полезни.

БИНОКЪЛ — 7 точки.

ПРОЖЕКТОР — 4 точки.

РАНИЦА (без нея няма да минеш) — 5 точки.

Запиши какво си избрал, след това премини на **20**.

След десетина минути и шестте хеликоптера са подготвени за топло посрещане. При опит вратите им да бъдат отворени ще експлодират по няколко бомби. Достатъчно, за да унищожат всичко живо в радиус от трийсет метра наоколо. Е, сега дори и да те пречукат, поне ще си отмъстен с гаранция.

Продължи на [195](#).

Нощта вече е паднала, когато най-сетне се добираш до селцето — всъщност само пет-шест схлупени къщурки от суров кирпич и ръждясали тенекии. Между тях обаче сградата на полицията се отличава с неописуем лукс: построена е от истински тухли, на прозорците има решетки и — чудо на чудесата! — вътре блести електрическа светлина.

Няколко секунди се колебаеш, после решително почукваш на вратата.

Мини на [152](#).

За миг погледът на доктора спира върху теб, но след това се насочва към Крис Полански.

— Бягай в щаба — намига му Хеджес и се усмихва. — Стига само... да не си бил и ти в „Небесния дракон“.

— Не съм бил, док! — радостно го уверява Крис. — До края на живота си няма да хапна китайска кухня!

Мини на [159](#).

Този път изкушението е прекалено. Старецът протяга трепереща ръка и грабва двете златни монети от дланта ти.

— Елате, сеньор — прошепва той, като се оглежда на всички страни. — Ще сторя каквото мога... и дано всеблагият Исус се смили над душите ни.

Продължи на **23**.

Нямаш друг изход, освен да залегнеш в храстите и да се надяваш на чудо. След минута бръмченето на хеликоптери избухва право над главата ти. Очакваш машините да се отправят към диска, но вместо това те изведнъж се разпръскват. Явно имат намерение този път да кацнат в широк кръг около поляната. Въздъхваш. Вече няма никаква надежда — скоро цялата местност ще бъде претърсена.

Все още те крепи някаква сляпа вяра в съдбата, но чудеса не стават. След няколко минути виждаш трима командоси бавно да крачат през джунглата, претърсвайки всеки храст.

Възможностите са само две: да се биеш, или да изчакаш и да се предадеш. Разбираш, че първият избор е чисто безумие. Дори да убиеш тези трима, другите ще налетят след броени минути. А те разполагат с хеликоптери, картечници и гранати. Решавай!

Ще стреляш по десантниците — мини на **246**

Ще опиташ да се предадеш — продължи на **148**.

Петте минути текат мъчително бавно, но не се случва нищо. Над джунглата е натегнала зловеща тишина. Най-сетне разбираш, че е безсмислено да изчакваш повече.

Мини на **83**.

За твое учудване пришълецът пъргаво сграбчва рибата с две ръце. Чуваш рязък пукот и ако досега не ти е било известно, вече можеш да съобразиш, че си имал работа с екземпляр от южноамериканските електрически змиорки, които създават ток с напрежение над 600 волта.

— Дани! — изкрещяваш ти и се хвърляш към него.

Но онова, което се случва, е просто невероятно. По цялото тяло на пришълеца пробягва синкаво сияние. Усещаш — може би по телепатия — как откъм него лъхва прилив на бодрост и енергия. Когато се приближаваш, сиянието е изчезнало и Дани оставя на брега змиорката, която вече дори не помръдва.

— Да ти се не видят номерата! — ядосано изругаваш ти. — Какво ми се цупеше одеде? Направо си като робот и толкоз!

Този път Дани не се обижда.

— Нищо не разбираш — спокойно отвръща той. — В биологичното електричество се крият много повече неща, отколкото подозират вашите учени. Но каква разкошна планета имате само... Всичко може да се намери на нея, всичко! От мен го запомни, приятелю — пазете тая планета. Друга като нея няма в цялата галактика.

Отбележи си, че до следващия ден няма да имаш никакви грижи с прехраната на Дани и премини на [247](#).

С отчаяно усилие на волята се изтръгваш от загадъчното влияние и вдигаш оръжието. Продължи на **17**.

Китайското пророчество може да се тълкува всякак. Но без да знаеш, съдбата ти е приготвила изненада. Избери сам на кой епизод ще продължиш — [57](#) или [126](#).

Размотаваш дългата антена и я закачаш по клоните на околните храсти. Както си очаквал, нямаш проблеми — пасивният приемник работи без батерии и поради това близостта на диска не му влияе. Ефирът обаче е пълен с ужасни смущения — бучене пращане, писукане, трясък... Намръщваш се. Някой заглушава радиопредаванията на всички честоти. И това може да бъде само работа на местните военни.

Премини на [4](#).

Скачаш на крака и се хвърляш към храстите. Но бръмченето приближава с шеметна бързина. В мига, когато се гмурваш под прикритието на гъстата растителност, над поляната отеква злобният трясък на картечници.

Нито един куршум не успява да те засегне. Ала внезапно над джунглата се раздава странен звън — сякаш някой е ударил с чукче огромна стъклена камбана. Стреснато се оглеждаш назад. През пролуките между листата виждаш как по диска пробягва розово сияние, което пулсира и стремително се разлива наоколо.

Мини на [44](#).

Изглежда, че горкият човечец страда от алергия към срещи с въоръжени хора. Без да се колебае нито миг, той ти обръща гръб и хуква към моста. Заразено от страха на своя стопанин, магарето пъргаво подтичва след него. Какво ще направиш сега?

Ако захвърлиш оръжието и догониш стареца, за да му обясниш, че нямаш лоши намерения, мини на [214](#).

Ако предпочиташ да го настигнеш, без да се лишаваш от оръжието, продължи на [174](#).

А ако решиш да останеш на място, попадаш на [136](#).

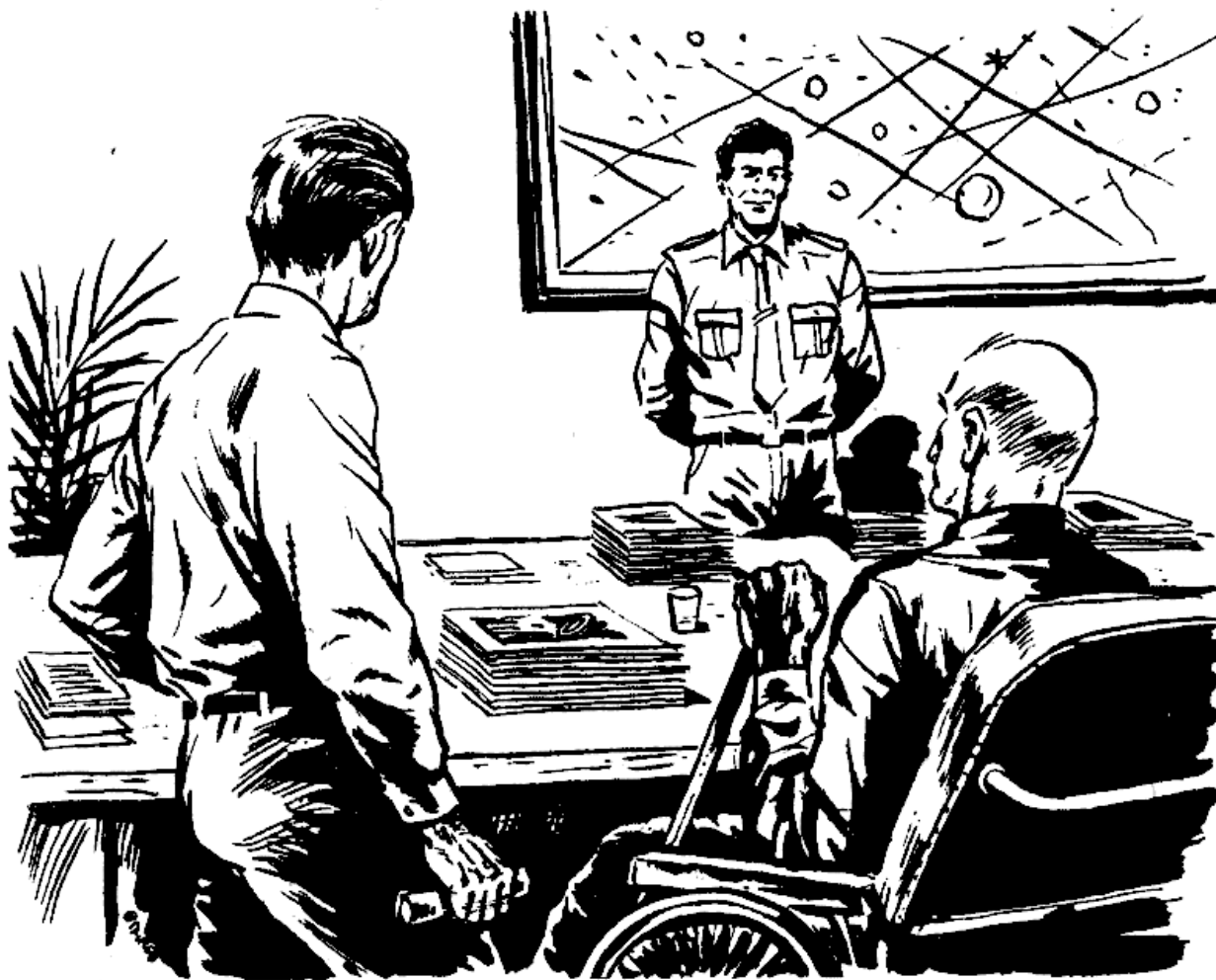
Преди да си довършил движението, пистолетът в ръката на Пако подскача и от дулото му излита пламъче. Последното, което усещаш на този свят, е жесток удар в челото. Сетне всичко потъва в мрак.

Проект „Хесперида“ остана с един агент по-малко...

Минирал ли си вече хеликоптерите?

Да — прехвърли се на [127](#).

Не — продължи на [111](#).

— Както навярно предполагате, това е началото на операция „Звезден гост“ — спокойно изрича полковникът. — Погледнете тук.

Пристъпваш към масата и трепваш от изненада, когато виждаш голяма фотография на стоманеносив метален диск. Снимано е отгоре, вероятно от спътник, защото изображението е едрозърнесто и леко замъглено. Дискът лежи в края на малка поляна сред гъста тропическа растителност и едната му страна е подпряна върху дърветата.

— Това е платото Меса Пердида в южните райони на република Малакоста — пояснява Слейн. — Нашият стар приятел Гарсия отново е действал на своя глава.

— Друго не можеше и да се очаква — обажда се Мърчисън.

Полковникът го поглежда с досада, после отново се обръща към теб.

— Снощи около деветнайсет часа местни изтребители са атакували НЛО над Малакоста. Както виждате, резултатът е налице. С подробностите ще се запознаете по пътя. Сега искам да ви кажа само най-същественото. А то е, че разчитаме на вас. Действайте строго по утвърдената процедура. Никакви самостоятелни инициативи. От вас се иска само да овладеете положението до пристигането на научния екип, тоест за някакви си два-три часа. Ако се появят местни представители, влезте във връзка с тях и ги помолете да изчакат. Генерал Гарсия неведнъж ни е обещавал пълно съдействие. Имате ли въпроси?

Поклащаш глава. Цялата процедура е отработена до най-малки подробности, а и ролята ти наистина не е толкова решаваща, колкото би могло да изглежда отстрани.

Ако идваш от пистата, мини на **216**.

Ако идваш от дежурната стая, продължи на **133**.

Никога, дори и на най-успешните тренировки, не си постигал такъв фантастичен резултат. Макар и смазан от умора, след два часа вече стоиш в подножието на Ел Пико. Дробовете ти изгарят, пред очите ти се въртят червени кръгове, лицето и дланите ти са покрити с дълбоки драскотини. Но всичко това няма значение. Важното е едно — въпреки всичко Дани все още е жив.

— И ще бъда — довършва мисълта ти пришълецът, докато го сваляш на земята. — Ако мобилизирам последните си запаси от енергия, ще издържа още поне час. Предостатъчно време, за да достигнем спасителната станция. Но преди това искам да ти кажа няколко думи.

Мини на [324](#).

Дори и по свестен път камионетката едва ли би могла да вдигне повече от петдесет километра в час, а това шосе е покрито с дупки като лунната повърхност. Но въпреки друсането умората постепенно те надвива и ти задрямваш.

Внезапно се събуждаш от рязко спиране. Небето е започнало да просветлява. Питаш се колко ли още остава до Пуерто Осо, но груб глас прекъсва мислите ти.

— Документи!

Настава безкрайна пауза. После дочуваш тежки стъпки по асфалта и само на две педи от теб над ръба на каросерията надниква ъгловата физиономия, в която главните забележителности са черните очила, масивната челюст и униформената барета.

— А този кой е?

Изтръпваш. Намираш се в капан и не виждаш никакъв изход, освен да нападнеш незабавно... или да се надяваш на Рамон.

Ако нападнеш още сега, продължи на [155](#).

Ако изчакаш, мини на [26](#).

Изваждаш радиостанцията и се опитваш да я включиш, но всичките ти усилия остават напразни. Не си учуден — в много от описанията за срещи с НЛО се споменава, че близо до тях електрическата апаратура престава да работи. Ако решиш да се отдалечиш от поляната и отново да потърсиш връзка с базата, мини на [198](#).

Ако разполагаш с пасивен приемник и искаш да провериш дали има съобщения за теб, продължи на [86](#).

А ако се откажеш от опитите за свързка и предпочетеш да изчакаш, прехвърли се на [212](#).

В очите на генерала изведнъж пламва ярост. Той изскача иззад бюрото и с всички сили те блъсва в гърдите.

— Сядай! Сядай, кучи сине!

За щастие ударът ти е придал правилна посока и ти рухваш в грамадно кожено кресло. Гарсия стои пред теб разтреперан, озъбен, със стиснати юмруци. Вече не се съмняваш — този човек е луд.

— И защо всички вие, гринговците, толкова обичате да се перчите? — злобно пита той, явно без да очаква отговор. — Да, имам човек в Проекта. И между нас казано, същият боклук като теб. Колко пъти съм му казвал: омбре, щом си в моя кабинет, седни. Недей да стърчиш като върлина. Обаче не! Непременно трябва да покаже колко е висок!

Няколко секунди генералът мълчи, а когато проговорва отново, тонът му е съвсем друг — печален и почти дружелюбен.

— Е, кажи какво да те правя сега? Защо ти трябваше да отваряш дума за агенти в Проекта? Правиш ми се на много умен, нали? А после — пак Гарсия виновен! Лъжат! Всички лъжат! Гарсия обича хората! Гарсия обича своя народ! Гарсия обича целия свят! Ако върши нещо жестоко, то е в името на идеалите, в името на всеобщото добруване. И ще продължи по пътя си, каквото и да става. Да, онези идиоти взривиха кораба, като се опитаха да влязат, но това не променя нищо. Друг ще дойде и този път ще бъде мой.

Генералът млъква и леко кима на някого зад гърба ти. Преди да успееш да направиш каквото и да било, отеква оглушителен изстрел, върху тила ти сякаш се стоварва падаща скала и светът мигновено потъва в мрак. Проект „Хесперида“ остана с един агент по-малко...

Може би онова китайско предсказание е било по-точно, отколкото подозираш. Така или иначе, ти наистина оставаш на място. Защото само след няколко минути те прорязват жестоки болки в корема. Опитваш се да прикриеш това, но доктор Хеджес веднага усеща състоянието ти и след малко линейката те откарва заедно с Рики. Диагнозата е категорична: хранително отравяне.

През следващите няколко дни ще трябва да се задоволиш със спартанската обстановка на местната болница. Компания ще ти правят Рики, Морти и още неколцина злополучни клиенти на китайското ресторантче. От медицинските сестри дочуваш слухове, че в базата става нещо. Може би операцията се развива успешно. Но дори и да е така, ти няма да вземеш участие в нея. И всичко това само заради предпочитанията ти към китайската кухня...

Хвърляш се напред, грабваш сгъваемата маса и със силата на отчаянието я стоварваш върху телохранителите. Но в своя безумен план не си взел предвид генерала. Още преди да се обърнеш, Гарсия изважда пистолета си и хладнокръвно те прострелва в тила. Това е краят на живота ти — последната кървава точка на операция „Звезден гост“.

Склонът свършва изведнъж. Осъзнаваш, че стрелбата е престанала, но не спиращ да бягаш. Трябва час по-скоро да се отдалечиш от мястото на засадата.

Мизерното селце остава назад. Продължаваш да тичаш с енергията на отчаянието, макар да разбираш, че това не е изход. Не можеш да продължиш така. До Пуерто Осо има още трийсет и пет километра.

Мини на **30**.

Ако имаш нож и се опиташ да направиш копие, за да хванеш рибата с него, мини на [259](#).

Ако нямаш нож или просто предпочиташ да я заловиш с ръце, продължи на [268](#).

Ако кажеш на пришълеца да си я хване сам, попадеш на [61](#).

Ако изобщо не желаш да се занимавате с тази риба, продължи на [274](#).

Захващаш се на работа с ентузиазъм, но скоро разбираш, че няма да се справиш. Радиостанцията е закрепена прекалено здраво за таблото на хеликоптера. А и проводниците от нея се разбягват на всички страни, тъй че всеки опит да ги откачиш сигурно ще завърши с провал. Няма как, налага се да отпишеш от възможностите си този начин за установяване на връзка с базата.

Премини на [212](#).

241

Ако притежаваш двете умения БЪРЗИНА и СИЛА, мини на **255**.

Ако владееш само едно от тях (или нито едно), прехвърли се на

80.

През целия ден упорито продължаваш на изток, без да обръщаш внимание на умората. Бързината е единствената ти надежда. Генерал Гарсия едва ли ще се примири със загубата на две от елитните си десантни групи и вероятно джунглите по платото в най-скоро време ще гъмжат от въоръжени патрули.

В късния следобед гората наоколо започва да оредява. Между дървесните корони различаваш в небето отпред да се извисяват стръмните склонове на Ел Пико. Заобикаляш откъм южното подножие на върха, продължаваш по едва забележима пътека край река Аракуана и в последните лъчи на гаснещия ден достигаш края на платото. Пътеката постепенно се е превърнала в тесен селски път, водещ към въжен мост над реката. Отправяш се натам и внезапно застиваш на място. От джунглата пред теб излиза дрипав старец, който води магаре, натоварено с огромен вързоп съчки.

Ако побързаш да изчезнеш в храстите, преди да се обърне и да те види, мини на [110](#).

Ако рискуваш да потърсиш помощ от стареца, прехвърли се на [77](#).

Отскачаш настрани и в същия момент десантникът рязко спира на място. Няма съмнение, че те е видял. Автоматът му светкавично се насочва към теб.

Не ти остава нищо друго, освен да побегнеш през гъсталака.

Мини на [251](#).

Бързо измъкваш от раницата си пакет суха храна и разкъсваш
опаковката.

Мини на [132](#).

Светкавично се обръщаш и се хвърляш към вратата. Владееш ли умениято БЪРЗИНА?

Да — мини на **182**.

Не — продължи на **119**.

Никога не си бил толкова бърз, колкото в този миг. Скачаш като пружина и с точни изстрели поваляш двама от командосите. Но третият е имал време да вдигне оръжието си. Преди да чуеш трясъка на автомата, усещаш два жестоки удара в гърдите. Костюмът те предпазва от куршумите, но докато залиташ назад, в главата ти избухва ослепителна светлина. Миг по-късно рухваш сред храстите с разбит череп...

Добре, положението с прехраната е удовлетворително поне засега. Но след всичко преживяно ти се иска час по-скоро да стигнете до Ел Пико.

Единствената възможност за бързо придвижване е да направиш сал. Течението на Аракуана води тъкмо в желаната посока, тъй че имате изгледи да достигнете до целта още днес. Ако се заемеш с изработването на сал, мини на [263](#).

Ако предпочиташ да продължите по сушата, попадаш на [295](#).

— Напразно се надяваш — казва внезапно Дани.

Трепваш. Все още не си свикнал с този негов навик да отговаря на неизречените ти мисли.

— Какво искаш да кажеш?

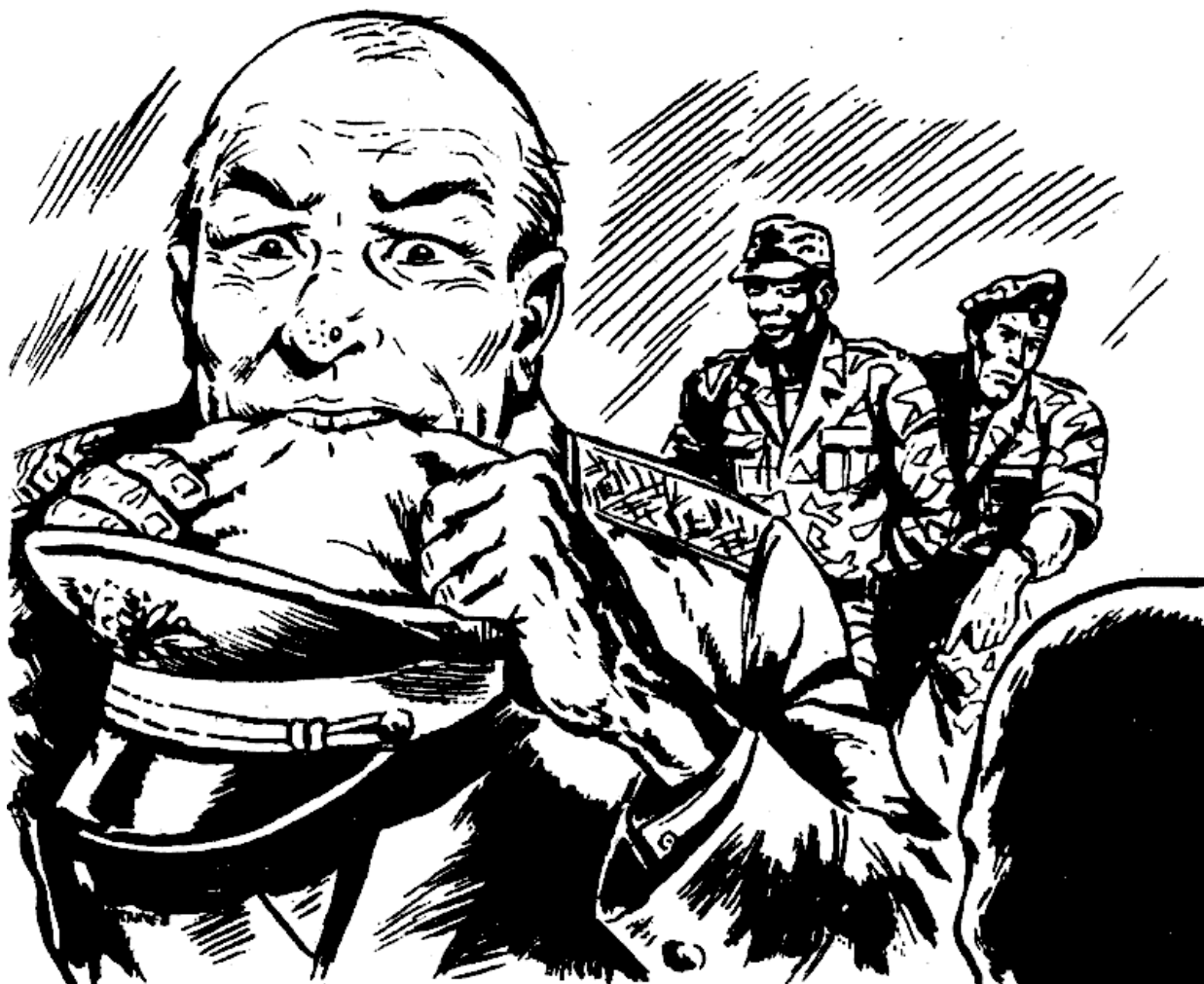
— Преди малко, докато бях в диска, засякох насочени радиопредавания от някакъв плавателен съд край бреговете на тази страна. Мисля, че бяха за теб. Искаш ли да ги чуеш?

Преди още да си кимнал, пришълецът продължава, все тъй без да помръдва устни:

— Маратонец, тук татко. Маратонец, тук татко. Бягането се отменя. Повтарям, бягането се отменя. Дебелака няма да дойде. Панчо Виля много сърдит, оплаква се на всички съседни. Мама не желае повече неприятности. Стадионът опразнен, напусни го както можеш.

Въздъхваш. Наистина е било за теб. Казано на човешки език: операцията е отменена. Транспортният самолет няма да пристигне. Генерал Гарсия е вдигнал международен скандал и сега си оставен да действаш „според обстоятелствата“. Сам срещу безмилостните командоси на един смахнат диктатор... и с извънземен космически апарат зад гърба. Дявол да го вземе, помислил ли е някой какво ще се случи, ако Гарсия завладее диска?

Мини на **161**.

Гарсия стреснато отскача назад. В ръцете на телохранителите като по магия се появяват пистолети, но генералът им прави знак да приберат оръжието. После те поглежда въпросително.

— Изчакайте пет минути, генерале — казваш ти. — Имайте малко приличие. Човекът умира от глад.

— Човекът ли?

Свиваш рамене.

— Е, образно казано...

Дани може и да не е човек, но няма никакво съмнение, че умира от глад. Миниатюрната му уста действа със завидна ефикасност. Далеч преди да са изтекли петте минути с дажбата е приключено и доволният пришълец се изправя на крака. Гарсия приглажда костюма си и пристъпва срещу него с протегнатата ръка.

— Скъпи гостенино, този миг ще остане навеки в историята на планетата Земя. Позволете ми да...

— Не позволявам — спокойно отвръща Дани.

За секунда лицето на генерала се изкривява от злоба, но веднага след това благожелателната му маска се връща на място.

— Вие не ме разбирате. Тази многострадална планета се нуждае от мъдрост. Много мъдрост. И твърда ръка, за да я управлява. Не се съмнявам, че чудесата на вашата техника и моето дълбоко разбиране на тукашните проблеми...

— Вашето лично разбиране на проблемите е твърде примитивно, генерале — прекъсва го Дани. — Някъде на нивото на диваците бих казал, ако не се боях, че ще ги обидя.

Този път Гарсия не се и опитва да прикрие злобата.

— Диваци! — просъсква той. — Добре, тъй да бъде. Но вие сте корабокрушенец сред тия диваци. Знаете ли какво мога да направя с вас?

Дани вдига рамене с чисто човешки жест.

— И аз мога същото. Но защо да бъда жесток, генерале? Просто ще ви накарам да си изядете фуражката. Скромно и поучително...

— Какво-о-о? — изревава Гарсия, но гласът му секва на най-високата нота. Сетне очите му се изцъклят.

— Да вървим — обръща се Дани към теб. — Блокирах всички наоколо, но няма да е задълго.

Налага се да повтори поканата, защото ти стоиш вцепенен от смайване. Телохранителите наистина са блокирани, но Гарсия е свалил фуражката си и енергично дъвче козирката й.

С дълбоко съжаление откъсваш поглед от зрелището. Грабваш от масата екипировката си и четири пакета суха храна, после отмяташ задната стена на палатката и двамата изтичвате навън.

Няколко минути по-късно разбираш колко умно си постъпил като взе пакетите. Внезапно пришълецът залита и се свлича на земята, мърморейки неясно:

— Енергия... напрежение... няма да мога...

Навеждаш се над него.

— Дани! Какво ти е, по дяволите? Искаш ли пак да те нахраня?

— Недей... — пъшка той. — Бягай... Остави ме... след малко ще се опомнят...

Ако го оставиш и избягаш, мини на [37](#).

Ако решиш да го носиш на гръб, продължи на [196](#).

Половин час по-късно започваш да се тревожиш. Дребният пришълец лежи неподвижно, със затворени очи. Не можеш дори да разбереш дали диша. Навеждаш се над него... и в този момент от далечината долита един зловец звук — бръмчене на хеликоптери.

С мъчително усилие Дани отваря очи.

— Следващата атака на генерал Гарсия — потвърждава предположението ти той. — Усещам мислите им... никак не са приятни, уверявам те...

— Ще направиш ли добри и тях?

Пришълецът бавно поклаща глава.

— Не. Това би означавало да се самоубият, както първите. Стига толкова...

— Но иначе ще убият теб!

— Така е — безразлично се съгласява Дани. — Представителите на по-висши цивилизации са длъжни да се жертват...

За миг просто не знаеш какво да кажеш. Та това същество няма капчица инстинкт за самосъхранение. Опитваш се да хитруваш.

— Добре де, за себе си решавай както искаш. Но те ще убият и мен!

В гласа на пришълеца прозвучава насмешлива нотка.

— Хитрец... Е, ако това наистина те вълнува, ще ги задържа, докато избягаш. А измъкнеш ли се от джунглата, гарантирам ти безопасно напускане на страната. Ще видиш... Не, за мен вече не можеш да направиш нищо. Твърде късно е. Спасявай се поне ти.

Ако приемеш предложението на пришълеца, мини на **106**.

Ако заявиш, че няма да го изоставиш, продължи на **5**.

Още преди да си пробягал дваисет крачки, от джунглата срещу теб изскачат трима десантници. Нямах време дори да залегнеш. Раздава се трясък на автомати и усещаш два жестоки удара в гърдите. Костюмът те предпазва от първите куршуми, но докато залиташ назад, в главата ти избухва ослепителна светлина. Миг по-късно рухваш сред храстите с разбит череп...

Изведнъж очите на генерала стават студени и пронизващи като на змия.

— Внимавай, Херкулес! Ако си ме излъгал, горчиво ще съжаляваш. Моите момчета знаят такива трикове, че смъртта ще ти се стори блажено избавление.

Мълчиш.

— Диего! — крясва Гарсия.

— Слушам, господин генерал — отговаря някой зад гърба ти.

— Вземи една дузина от хората и проверете хеликоптерите на първата група. Нищо да не се взима! Отговаряш с главата си за всяка находка!

Не чуваш отговор — навярно Диего само е козирувал. В палатката настава тишина. Гарсия стои неподвижно срещу теб, продължавайки да те фиксира със змийските си очички. Минутите се нижат безкрайно бавно. По челото ти се стича струйка пот.

— Май взе да те хваща страх, Херкулес — размива се генералът.

И в този момент върху палатката се стоварва грохотът на първата експлозия.

Мини на **85**.

Лицето на Дани е все тъй непроницаемо, но в гласа му звучат развеселени нотки.

— Странен народ сте вие, земляните... Упорити и своенравни като деца. Добре, нека се опитаме да стигнем до пункта. Но после наистина ще изтрия мястото му от паметта ти!

— Така да е — кимваш ти и изваждаш картата. — Е, накъде ще вървим?

Мини на **33**.

Тук вече никой не обръща внимание на акцента ти. Обикаляш пристанищните кръчми, вслушваш се в разговорите и скоро разбираш, че от Малакоста кораби пряко за САЩ не пътуват, но има достатъчно до Мексико. Утре сутринта някакъв товарен параход на име „Ла гуапа“ ще отплава за Тампико.

Ако разполагаш със златни монети и се опиташ да намериш някой, който би уредил нелегалното ти пътуване, избери сам на кой епизод ще преминеш — [323](#) или [349](#).

Ако опиташ през нощта да се промъкнеш на борда на „Ла гуапа“ продължи на [352](#) или [338](#).

Мяташ неподвижното тяло върху раменете си... и ахваш от изненада. По дяволите, този пришълец е прекалено тежък. С олово ли е натъпкан? Май няма да стигнеш далече с него. Но така или иначе, трябва да опиташ.

С тежка стъпка се втурваш напред през тропическата гора. Сега си благодарен за всички мъки и изпитания, преживени на полигона. Без тях щеше да грохнеш още след първите стотина метра. И добре поне, че Дани те посъветва да свалиш шлема. В тоя херметичен костюм можеше да се задушиш.

Мини на [196](#).

Завръщаш се при Дани, размахвайки гордо трофея си.

— Чудесен улов — одобрява пришълецът. — Само че ако до час не стане годен за ядене, вече може и да нямам особена нужда от него.

И сега пред теб възниква въпросът за огъня. Как ще го запалиш? Разбира се, ако имаш кибрит, всичко е лесно.

Ако имаш сигнални ракети, успехът е сигурен, като изстреляш една от тях в купчина съчки. Но имай предвид, че ти остава само още една.

Ако разполагаш с бинокъл и решиш да го пожертваш, ще можеш да използваш обектива му като лупа. Тук-там сред джунглата се намират открити места, тъй че ще успееш да запалиш огън от слънчевата светлина.

При всички тези варианти продължаваш на **288**.

Ако не разполагаш с нищо от изброеното, мини на **299**.

257

292

Зад бюрото пред теб седи генерал Гарсия в цялото си дребно величие. Двамата грамадни телохранители също са на място. Като те

вижда, генералът оголва жълтеникавите си зъби в подигравателна усмивка.

— Я гледай, ето го пак Херкулес! Не очаквах да стигнеш толкова далече. Но трябва да знаеш едно, гринго: в крайна сметка Франсиско Гарсия винаги печели. Да, онези идиоти взривиха кораба, като се опитаха да влязат, но това не променя нищо. Друг ще дойде и този път ще бъде мой. Искан да чуеш това, преди да умреш.

Преди да реагираш, в ръката на един от телохранителите като по магия се появява пистолет. Отеква изстрел и ти падаш с дупка в челото. Това е краят на твоя живот — последната кървава точка на операция „Звезден гост“.

Пред очите ти причернява. Изпускаш змиорката и рухваш в мътната вода. Това е краят на твоето приключение, защото ще се удавиш далеч преди да успееш да се свестиш от електрическия удар.

Бързо намираш подходяща пръчка, но не е толкова лесно да прикрепиш ножа към нея. Ако разполагаш с въже или можеш да избереш подходяща лиана благодарение на умениято ОЦЕЛЯВАНЕ В ДЖУНГЛИТЕ, мини на [277](#).

В противен случай копието ти се получава твърде хлабаво и ще трябва да разчиташ на късмета си. Избери сам на кой епизод да продължиш — [98](#) или [272](#). Разбира се, все още можеш да се върнеш на [239](#) и да направиш нов избор.

На около триста метра от поляната вече е разпъната голяма палатка. Пред входа ѝ са застинали като статуи двама десантници. Все тъй под прицела на четири автомата влизаш в палатката... и преживяваш може би най-голямата изненада за този ден. Зад широка сгъваема маса седи дребен мъж с генералска униформа. Още повече го смаяват огромните навъсени телохранители, застанали от двете му страни. Няма съмнение, попаднал си пред генерал Гарсия. Познаваш го от вестниците и телевизията, макар да не си подозирал, че е толкова нисък.

— Господин генерал, намерихме грингото — рапортува познавачът на извънземни. — И ето това...

Другият десантник грубо захвърля безжизнения Дани на земята, докато трети оставя върху масата пред генерала цялата ти екипировка.

— Добре, момчета — кимва Гарсия. — Свободни сте.

След излизането на четиримата в палатката настава тягостна тишина. Без да бърза, генералът запалва пура, после се ухилва и приветствено размахва ръка.

— Добре дошъл в скромния ми шатър, Херкулес!

Последната дума те поразява като удар. Херкулес! Точно така те нарече полковник Слейн преди началото на операцията. Това не може да бъде съвпадение. Гарсия знае за разговора в заседателната зала. А оттук изводът е само един — че има свой агент в ръководството на Проект „Хесперида“. И този агент е един от тримата, които бяха в залата.

По гърба ти пробягват студени тръпки. Трябва на всяка цена да се измъкнеш. Само да успееш да го излъжеш...

— Уважаеми генерале, знам за вашия интерес към Проект „Хесперида“. Винаги съм изпитвал искрено възхищение към вас и ако ме освободите, ще мога занапред да ви снабдявам с ценна информация.

Генералът подигравателно подвива устни.

— Тъй ли? Скъпи приятелю, няма да ви кажа какво да правите с въпросната информация само защото съм твърде възпитан човек. Вече разполагам с по-надеждни източници.

— Е, да... — горчиво промърморваш ти. — В самото ръководство на Проекта.

В очите на генерала изведнъж пламва ярост. Той изскача иззад масата и с всички сили те блъсва в гърдите.

— Сядай! Сядай, кучи сине!

Няма къде да седнеш, затова само правиш крачка назад. Гарсия стои пред теб разтреперан, озъбен, със стиснати юмруци. Вече не се съмняваш — този човек е луд.

— И защо всички вие, гринговците, толкова обичате да се перчите? — злобно пита той, явно без да очаква отговор. — Да, имам човек в Проекта. И между нас казано, същият боклук като теб. Колко пъти съм му казвал: омбре, щом си в моя кабинет, седни. Недей да стърчиш като върлина. Обаче не! Непременно трябва да покаже колко е висок!

Няколко секунди генералът мълчи, а когато проговорва отново, тонът му е съвсем друг — печален и почти дружелюбен.

— Е, кажи какво да те правя сега? Защо ти трябваше да отваряш дума за агенти в Проекта? Правиш ми се на много умен, нали? А после — пак Гарсия виновен! Лъжат! Всички лъжат! Гарсия обича хората! Гарсия обича своя народ! Гарсия обича целия свят! Ако върши нещо жестоко, то е в името на идеалите, в името на всеобщото добруване. И ще продължи по пътя си, каквото и да става. А с такива като теб няма да се колебае. Сбогом, Херкулес...

Мускулите на един от телохранителите зад масата трепват едва доловимо. Очевидно разговорът е свършен и с последните си думи генералът подписва смъртната ти присъда.

Мислите светкавично прелитат през главата ти. Все още имаш шанс да се измъкнеш. Ако ги накараш да свестят Дани, той навярно ще ти помогне. За целта премини на **165**.

Ако си минирал хеликоптерите, имаш и друга възможност — да ги насочиш натам, а после да се измъкнеш в хаоса след експлозията... стига все още да си жив. При такъв избор продължи на **47**.

И накрая най-простият вариант — незабавно да се хвърлиш върху телохранителите. Шансът за успех е почти нулев, но ако желаш да го изпробваш, прехвърли се на **237**.

Започваш да търсиш място за бивак, но внезапно пришълецът се свлича на земята. Навеждаш се над него. Дишането му е тежко, учестено. Ръцете и краката му леко треперят.

— Дани! — възкликваш ти. — Потрай още малко! Само до утре! Вече сме съвсем близо до Ел Пико.

— Късно е — едва доловимо прошепва Дани. — Няма да издържа... Остават ми най-много час или два...

— Ще те отнеса до тоя проклет връх! — яростно възкликваш ти и го грабваш на гръб.

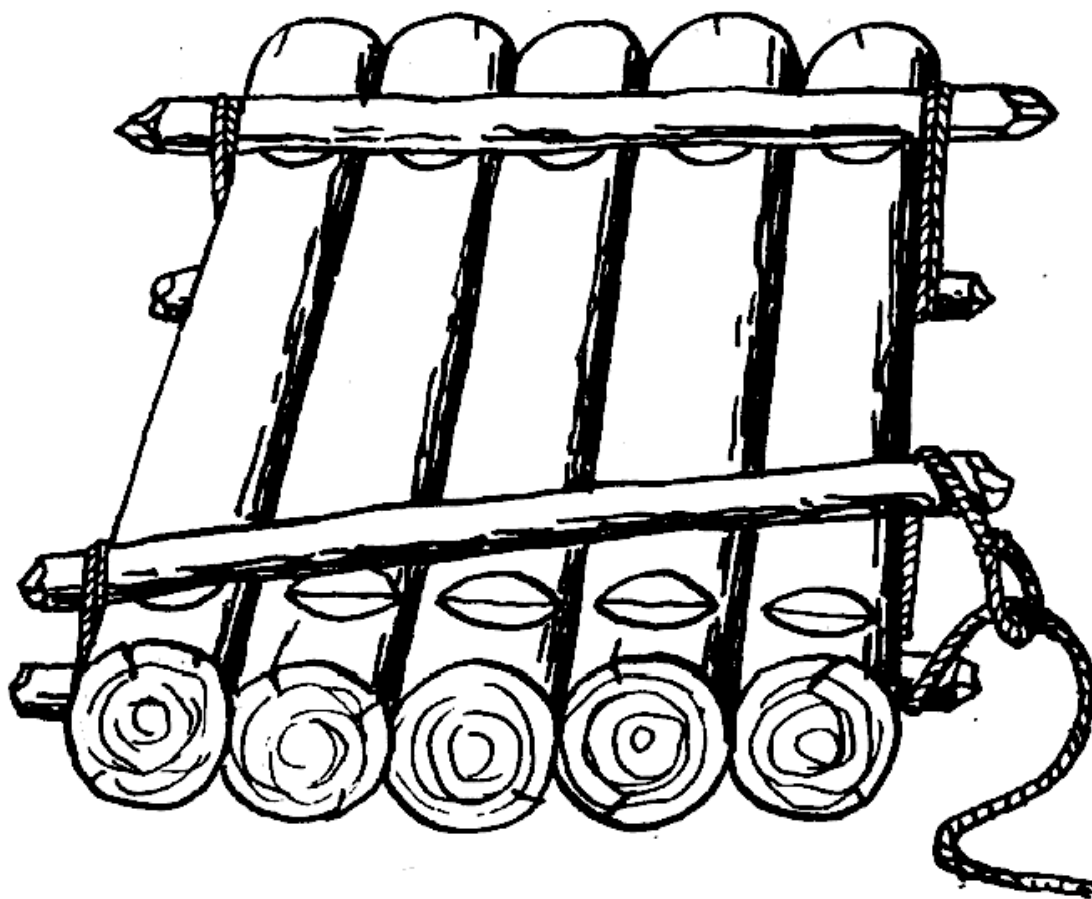
Ако притежаваш едновременно двете умения СИЛА и БЪРЗИНА, мини на [232](#).

В противен случай продължи на [317](#).

Близо до речния бряг се натъкваш на горичка от невисоки дървета с грамадни перести листа и едри яркочервени цветове, стърчащи нагоре като свещи по коледна елха. Тук-там край стъблата им са натегнали гроздове от продълговати жълти и зеленикави плодове. Банани! Вярно, доста по-дребни от ония в магазините, но все пак банани.

Ако владееш умениято **ОЦЕЛЯВАНЕ В ДЖУНГЛИТЕ**, мини на **78**.

Ако не притежаваш това умение, продължи на **270**.

Макар че наоколо има множество паднали дървета, изработването на сал съвсем не е толкова просто, колкото би могло да се предположи. Трябва да се познават някои основни правила.

ДОКУМЕНТАЛЕН ФАКТ: Специалистите препоръчват за направата на неголям сал да се използват 4–5 сухи дървета с диаметър 20–30 сантиметра. Желателно е да бъдат близо до водата, защото това спестява усилията по пренасянето. Дънерите се почистват от клони, в двата им края се изсичат жлеbove (виж илюстрацията) и се скрепват

отдолу и отгоре с по два напречни пръта, които притягаме с въже или лиани.

Разбира се, всичко зависи от твоите възможности и познания. Ако имаш нож и въже, а освен това владееш уменията ОЦЕЛЯВАНЕ В ДЖУНГЛИТЕ, изработеният сал ще има стабилност 3.

При липса на едно от тия три неща, стабилността на сала ще бъде 2.

Ако притежаваш само едно от изброеното по-горе, оценката за стабилност на сала е 1.

И най-сетне, ако не можеш да се похвалиш с нито едно от трите, салът ти се оказва толкова нестабилен, че е изключено да потеглиш с него и волю-неволю ще трябва да продължиш по суша — на **295**.

А ако все пак си успял да се справиш, **запиши** каква е стабилността на сала и мини на **276**.

264

Мини на [267](#).

303

През следващите две секунди ти се превръщаш в кълбо от бясна енергия. Съзнанието ти сякаш престава да действа — всеки удар е управляван от дълбоко вградените бойни рефлексии. Когато се опомняш, стоиш задъхан сред килнатата палатка. Гарсия и телохранителите му лежат в безсъзнание. Отвън продължава да долита грохотът на взривове.

Светкавично грабваш екипировката си от пода. И погледът ти пада върху неподвижното тяло на Дани. Искат ти се да измъкнеш и него, но отлично разбираш колко малки са шансовете за спасение. А с допълнителен товар те ще бъдат равни на нула.

Ако все пак вземеш Дани на гръб, мини на [122](#).

Ако избягаш сам, продължи на [176](#).

Ужасяващ рев ти доказва, че звярът е само ранен. Виждаш как черният му силует полита насреща ти. Изтръпваш от напрежение, но въпреки това светкавично стреляш още три пъти и преминаваш на **340**.

Ако патроните ти са били по-малко от три, попадаш на **331**.

С надежда претърсваш храстите, но скоро става ясно, че и последните ти изстрели са били неточни. Разбираш, че с лова не ти върви. Ако имаш въдица и искаш да си опиташ късмета в риболова, мини на [210](#).

В противен случай не ти остава нищо друго, освен да потърсиш плодове на [262](#).

Предпазливо нагазваш във водата. Змиорката не реагира и това е добре. Но знаеш, че риболовът с голи ръце не е от най-лесните изкуства. Необходима е светкавична реакция — каквато могат да ти дадат уменията БЪРЗИНА, ПСИХИЧЕСКА ИЗДРЪЖЛИВОСТ или РЪКОПАШЕН БОЙ.

Ако владееш поне едно от тия умения, мини на [156](#).

В противен случай попадаш на [282](#).

Треската става все по-силна. Падаш безпомощно на земята, докато изплашеният Дани се суети около тебе. После губиш съзнание.

Нататък спомените ти са прекъслени и не знаеш дали са истина или кошмарни бълнувания. В едно от тия видения Дани се разпада на облак синкави искрици. В друго командосите на генерал Гарсия се привеждат над теб и разсъждават дали да те вземат в плен, или незабавно да ти теглят куршума. В трето Дани пада, прерязан от автоматен откос. Има и още много видения — страшни, неясни и зловещи.

Мини на [123](#).

Очаква те горчиво разочарование в най-буквалния смисъл на думата. Плодовете на дивия банан имат отвратителен вкус и изобщо не стават за ядене. Дълго обикаляш наоколо, но не откриваш никакъв друг плод.

Ако имаш огнестрелно оръжие (и патрони), все още можеш да опиташ ловния си късмет на **175**.

Ако имаш въдица, продължи на **210**.

Но при липса на едното и другото положението става сериозно. Ще трябва да се прехвърлиш на **112**.

Примирияваш се с мисълта, че ще трябва да изядеш плячката сурова, но Дани категорично отказва да последва твоя пример. По-скоро е готов да умре от глад. Не ти остава нищо друго, освен да потърсиш някакви плодове.

Мини на [262](#).

Предпазливо нагазваш във водата. Змиорката не реагира и това е добре. Но знаеш, че риболовът с копие не е от най-лесните изкуства. Необходима е светкавична реакция — каквато могат да ти дадат уменията **БЪРЗИНА**, **ПСИХИЧЕСКА ИЗДРЪЖЛИВОСТ** или **РЪКОПАШЕН БОЙ**.

Ако владееш поне едно от тия умения, избери сам на кой епизод ще продължиш — **54**, **290** или **205**.

В противен случай попадаш на **282**.

С няколко удара смачкваш главите на пираните, остъргваш от костите оцелелите парчета месо, приготвяш шишове от зелени клонки... и изведнъж пред теб възниква въпросът за огъня. Как ще го запалиш? Разбира се, ако имаш кибрит, всичко е лесно.

Ако имаш сигнални ракети, успехът е сигурен, като изстреляш една от тях в купчина съчки. Но имай предвид, че ти остава само още една.

Ако разполагаш с бинокъл и решиш да го пожертваш, ще можеш да използваш обектива му като лупа. Тук-там сред джунглата се намират открити места, тъй че ще успееш да запалиш огън от слънчевите лъчи.

При всички тези варианти продължаваш на **288**.

Ако не разполагаш с нищо от изброеното, мини на **299**.

Дани не казва нищо, но усещаш разочарованието му. Сам разбираш — положението е твърде сериозно. Без храна пришьлецът няма да изтрае дълго, а до Ел Пико има повече от един ден път.

Единствената възможност за бързо придвижване е да направиш сал. Течението на Аракуана води тъкмо в желаната посока, тъй че имате изгледи да достигнете до целта още днес. Ако се заемеш с изработването на сал, мини на [263](#).

Ако предпочиташ да продължите по сушата, попадаш на [295](#).

Тежкото хлъзгаво тяло се мята като камшик, но в следващата секунда ти вече изхвърляш плячката на брега. Продължи на [223](#).

Въоръжен с дълъг прът, ти изтласкваш сала към средата на реката. Тук течението е бързо и Аракуана ви понася на изток. Ако няма премеждия, най-много след три часа ще достигнете целта. Сега всичко зависи от твоите умения.

Ако салът има стабилност 1, избери един от следните епизоди: **310**, **320** или **330**.

Ако стабилността е 2, прехвърли се на **315** или **325**.

При стабилност 3 продължаваш на **291**.

Предпазливо нагазваш във водата. Змиорката не реагира и това е добре. Но знаеш, че риболовът с копие не е от най-лесните изкуства. Необходима е светкавична реакция — каквато могат да ти дадат уменията БЪРЗИНА, ПСИХИЧЕСКА ИЗДРЪЖЛИВОСТ или РЪКОПАШЕН БОЙ.

Ако владееш поне едно от тия умения, продължи на **290**.

В противен случай попадаш на **282**.

278

317

След десетия куршум слисаната птица най-сетне се опомня и изчезва в храстите. Отчаяно продължаваш да натискаш спусъка.

Ако употребяваш оръжието си за пръв път от началото на операцията, мини на **283**.

Ако днес вече си стрелял, продължи на **303**.

След вечерята Дани се ободрява и дори предлага да поеме част от нощното дежурство. Доволен си, но така и не успяваш да мигнеш, защото след смрачаване из джунглата наоколо се раздава ревът на ягуар. Хищникът явно проявява усилен интерес към вас и гласът му отеква все по-наблизо.

Наближава два часа след полунощ, когато съзираш в мрака само на няколко метра от себе си две жълтеникави фосфоресциращи кръгчета. Очите на ягуара! Изтръпваш и се готвиш за борба на живот и смърт, но в този момент Дани те стиска за ръката.

— Не мърдай! Остави на мен!

Само след миг хищникът надава отчаян вой и с трясък се втурва през храстите.

— Внуших му, че се е натъкнал на горски пожар — спокойно обяснява Дани.

С това тревогите ви приключват.

Мини на [72](#).

Ако владееш уменията СТРЕЛБА и имаш оптически мерник, птицата е повалена още с първия куршум.

Ако притежаваш само едно от тия две неща, успяваш едва от третия изстрел.

В тези два случая **запиши** броя на изразходваните патрони и премини на **256**.

Ако нямаш оптически мерник и не си отличен стрелец, след третия изстрел птицата изчезва в храстите. Працаш подир нея още два куршума и изтичваш напред.

Запиши, че си изразходвал пет патрона и избери сам на кой епизод ще продължиш — **305** или **267**.

До края на следобед двамата се придвижват през джунглите сравнително бързо — особено ако се има предвид, че Дани далеч не е в най-добрата си форма. Така или иначе, когато наближава вечерта, вече сте успели да преодолеете почти три четвърти от пътя до Ел Пико.

Ако днес си успял да нахраниш Дани поне веднъж, продължи на **322**.

В противен случай попадаш на **261**.

Прицелваш се и рязко замахваш, но движението ти не е било достатъчно бързо. Стреснатата риба отскача настрани и изчезва в мътната вода.

Всички опити да откриеш друга плячка из реката се оказват напразни. Продължи на [274](#).

Продължаваш да стреляш по храстите, докато пълнителят свършва, после изтичваш напред.

Мини на [305](#).

Шофьорът извива глава към теб и се усмихва.

— Ще ви откарам до пристанището, сеньор. А там вече, ако имате късмет, може и да се промъкнете на някой кораб. Това искате, нали?

Питаш се какво да кажеш, но шофьорът не чака отговор.

— Сигурно се чудите как тъй всичко стана толкова бързо. Е, чух стрелбата отдалече. Това не ви е като в Северна Америка, сеньор. Тук е нормална гледка да видиш как някой бяга нощем я от полицията, я от гвардията. А пък аз си имам стари сметки за уреждане... Преди две години, по време на селските бунтове... цялото ми семейство...

Той стиска зъби. Няколко минути в кабината царува мълчание, после шофьорът продължава:

— Пък и вече бях чувал за вас. Цял следобед ви търсят, обаче на север от тук. Разправят нещо за шпионаж, за вражеска провокация... Не ме интересува. Откарам ви до пристанището... и Бог да ви пази.

Мини на [341](#).

Рязко се изправяш, за да изхвърлиш плячката на брега... и в този момент те разтърсва мощен токов удар. По дяволите, хванал си електрическа змиорка! И то точно там, където се намират нейните органи за произвеждане на електричество.

Избери сам епизода, на който ще продължиш — [258](#), [67](#) или [172](#).

С огън бивакът става по весел. Натрупваш наблизко огромен запас от съчки, разчистваш място за нощувка край корените на едно високо дърво и двамата седате под дънера.

Ако носиш нещо за ядене, мини на **318**.

В противен случай продължи на **326**.

Едва след третия изстрел стъписаната птица изчезва в гъсталака.
Пращаш подир нея още три куршума, после се хвърляш напред.
Избери сам на кой епизод ще продължиш — **267** или **305**.

Скоро достойно извоюваната плячка се пече на весел огън сред дърветата. А когато наоколо се разнася апетитна миризма, твърдо решаваш, че досега си подценявал кулинарните си способности. Макар и без сол, обядът ви се оказва невероятно вкусен. Дори остава нещичко и за запас.

Продължи на [247](#).

Спомняш си с благодарност куфара на Дейв. Тоя приятел винаги се е грижил да осигури най-доброто. И този път екипировката не те подвежда. Ослепителен лъч прорязва като с нож нощния мрак. За миг петнистото тяло на ягуара се очертава до най-малките подробности. Очите му пламват като топчета горящ напалм. После смаяният хищник с огромен скок изчезва в тъмнината и повече не се завръща.

Продължи на [72](#).

Прицелваш се и рязко замахваш. Ножът е остър като бръснач и потъва до дръжката в тялото на рибата. Без да губиш нито секунда, завърташ копието и изхвърляш плячката на брега.

Мини на [223](#).

Аракуана неуморно ви носи напред и около средата на следобеда вече приближавате целта. През редките пролуки между дървесните корони забелязваш стръмните склонове на Ел Пико. Отбиваш сала към плитчините и помагаш на Дани да се измъкне на брега.

Продължи на [307](#).

Птицата е прекалено далече, но ако опиташ да се приближиш, рискуваш да я подплашиш. Ще трябва да стреляш от това разстояние.

Затаяваш дъх, после внезапно скачаш на крака и обсипваш целта с куршуми, сякаш насреща ти е застанала цялата армия на генерал Гарсия.

Ако владееш уменията СТРЕЛБА, птицата е улучена с десетия куршум и преминаваш на [256](#).

В противен случай продължи на [278](#).

Дани въздъхва съвсем като човек.

— Очаквах нещо подобно. Съжалявам, приятелю, но не мога да ти отговоря. Не защото ми забраняват инструкциите, просто е невъзможно. Няма да разбереш.

— Опитай — настояваш ти.

— Няма да разбереш — повтаря Дани. — Да вземем като пример знаменитата формула на вашия Айнщайн $E = MC^2$. Ти знаеш, че E означава енергия, M — маса, а C — скоростта на светлината. Но се съмнявам дали разбираш огромния смисъл, скрит в тези няколко знака. И още повече се съмнявам дали би успял да го обясниш дори на свой съвременник. Е, добре. По същия начин мога да ти кажа най-великата формула на нашата наука. В опростения си вид тя се изразява съвсем кратко: „всичко е равно на нищо“. А разширеният ѝ израз би бил достъпен само за учен от ранга на Айнщайн... Съжалявам, ако съм те разочаровал, но това е истината. А сега да вървим.

Правиш крачка напред...

Мини на [332](#).

Мини на [305](#).

Продължавате на изток през джунглата, но скоро пред теб се изправя още един сериозен проблем: водата. Дани те уверява, че спокойно ще издържи няколко дни без да пие (най-после и той да не се нуждае от нещо!), обаче ти вече усещаш мъчителна жажда.

Разбира се, реката е на две крачки от вас. Ако разполагаш с таблетки за пречистване на вода, въпросът е решен и можеш да минеш на **281**.

Ако владееш умениято **ОЦЕЛЯВАНЕ В ДЖУНГЛИТЕ**, премини също на **281**, защото отлично знаеш как да намираш онези лиани, в които има запаси от вода.

Ако рискуваш да пиеш непречистена вода, ще трябва да избереш сам на кой епизод попадеш — **327** или **313**.

И накрая, ако решиш да търпиш без вода, продължи на **281**, но трябва да знаеш, че жаждата ще те изтощи и до попадането на цивилизовано място няма да можеш да използваш нито едно от уменията си.

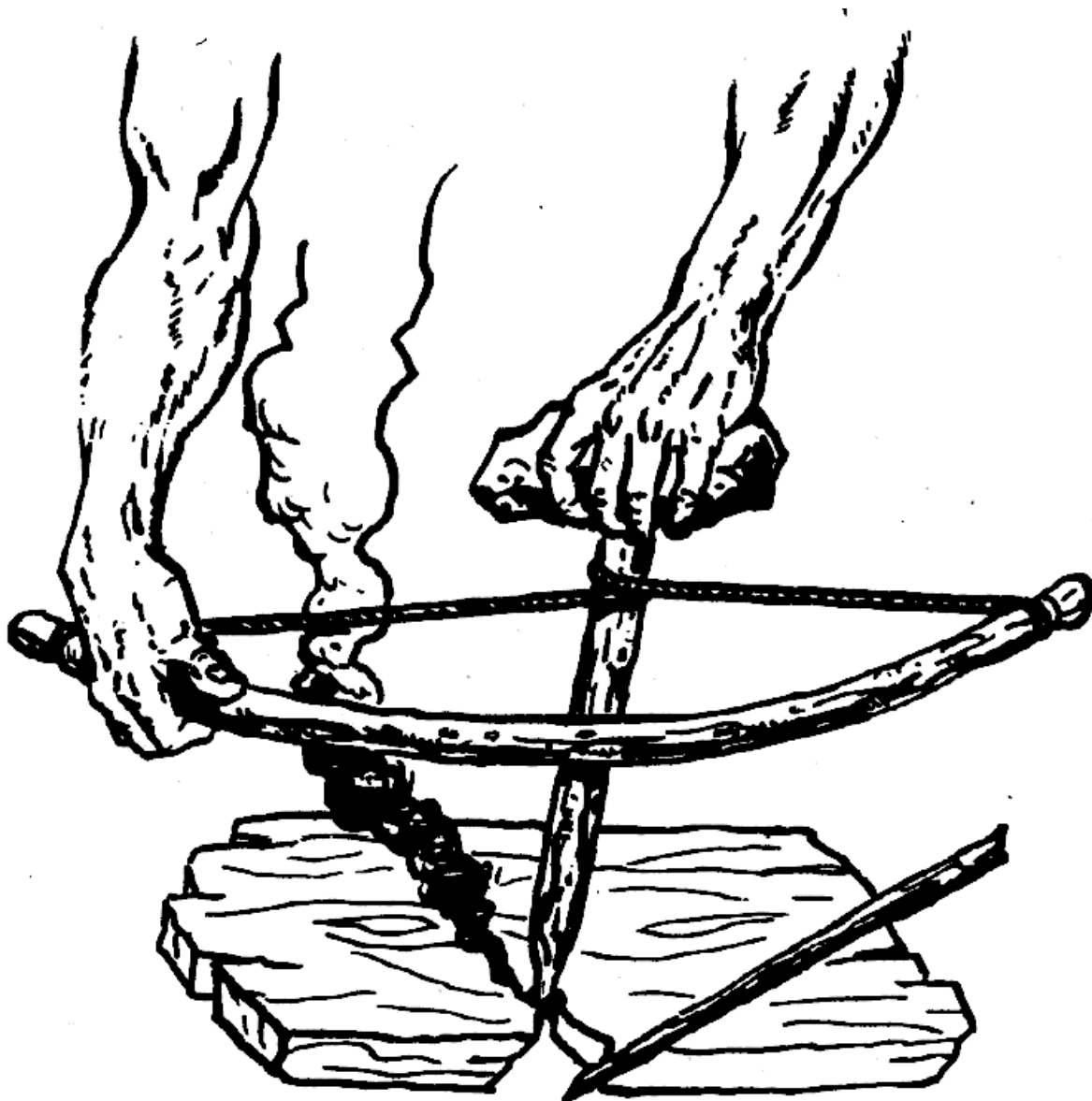
Омърлушеният Дани се отпуска безсилно край корените на едно дърво и затваря очи. Колкото до теб — така и не успяваш да мигнеш, защото след смрачаване из джунглата наоколо се раздава ревът на ягуар. Хищникът явно проявява усилен интерес към вас и гласът му отеква все по-наблизо.

Наближава два часа след полунощ, когато съзираш в мрака само на няколко метра от себе си две жълтеникави фосфоресциращи кръгчета. Очите на ягуара! Изтръпваш и се приготвяш за борба на живот и смърт.

Ако имаш прожектор и се опиташ да изплашиш хищника с ярка светлина, мини на [289](#).

Ако имаш огнестрелно оръжие и решиш да стреляш по него, прехвърли се на [321](#).

Ако нямаш нито едното, нито другото, попадаш на [333](#).

Изведнъж най-лошите ти предчувствия се сбъдват. Опънатата до предел корда се скъсва с тих звън и рибата мигновено изчезва в мътните води на Аракуана. А заедно с нея изчезват и скъпоценните рибарски кукички.

Без въдица възможностите за риболов отпадат. Ако имаш огнестрелно оръжие и още не си опитвал да тръгнеш на лов, продължи

на **175**.

В противен случай не ти остава нищо друго, освен да потърсиш плодове на **262**.

Прицелваш се в очите и натискаш спусъка. Ако владееш умениято **СТРЕЛБА**, мини на **314**.

Ако не си толкова добър стрелец, но владееш умениято **БЪРЗИНА**, продължи на **266**.

Ако и това умение ти липсва, но притежаваш **ПСИХИЧЕСКА ИЗДРЪЖЛИВОСТ**, прехвърли се на **308**.

Ако не владееш нито едно от тия умения, попадаш на **331**.

ДОКУМЕНТАЛЕН ФАКТ: Цивилизованият човек се отнася твърде скептично към запалването на огън чрез триене. Но при познаване на определени правила този метод гарантира успех. За целта се приготвя лък от гъвкав клон, дълъг около един метър. Намира се къса суха пръчка, дебела колкото молив и единият ѝ край се заостря. За опора се приготвя по-голямо парче сухо дърво, в което се оформя малка вдлъбнатина. Тетивата на лъка се усуква около пръчката, чийто заострен край е поставен във вдлъбнатината (виж илюстрацията). Чрез бързо движение на лъка напред-назад пръчката се върти, докато опората започне да тлее. Горният край на пръчката се притиска с ръка, защитена с парче плат, кора или вдлъбнат камък.

Огън може да се запали и с помощта на кремък и стомана. Искри се изкарват от кремъка чрез плъзгащи удари със стоманен предмет.

И в двата случая предварително трябва да бъдат подготвени дърва, тънки съчки и средство за разпалване — прахан, сух мъх, стрити сухи листа, барут и др.

Разбира се, запалването на огън не е проста работа. То изисква опит и едва ли ще се получи от пръв път. Затова преминаваш на **288** само ако владееш уменията **ОЦЕЛЯВАНЕ В ДЖУНГЛИТЕ**.

В противен случай попадаш на **271**.

Птицата е прекалено далече, но ако опиташ да се приближиш, рискуваш да я подплашиш. Ще трябва да стреляш от това разстояние.

Затаяваш дъх и бавно надигаш пистолета. От първия изстрел зависи всичко.

Ако владееш уменията СТРЕЛБА или ПСИХИЧЕСКА ИЗДРЪЖЛИВОСТ, изстрелът ти е точен и преминаваш на [256](#).

В противен случай продължи на [287](#).

Може и да е чисто безумие, но решаваш да се довериш на пришълеца. Застиваш неподвижно... и с изумление виждаш как гъмжилото от пирани стремително се оттегля надолу по течението. Само няколко дребни хищници, подведени от собствената си лакомия, остават заплетени между костите на полуоглозганата риба.

Пустият му Дани! Какви трикове умее да върши.

— Обаче ми струва доста енергия — невъзмутимо отбелязва той, докато излизаш на брега.

Мини на [273](#).

На един мост над Аракуана шофьорът спира, оглежда се и изхвърля екипировката ти във водата. Тежкия костюм потъва веднага в мътната река.

След малко повече от половин час вече сте в някакъв склад на пристанището. За твоя изненада всичко е минало без премеждия. Шофьорът те оставя да чакаш в кабината и след десетина минути се завръща, водейки огромен мъжага, облечен с протрити панталони и мръсносива фланелка.

— Това е Диего, сеньор. Мой добър познат. Дадох му парите и още довечера ще ви натовари на параход за Мексико. А сега сбогом...

Мини на **130**.

Ако при други обстоятелства си изстрелял 10 куршума, то сега пълнителят ти просто е свършил. Докато презаредиш, вече ще бъде късно. Мини на [267](#).

Ако все още имаш патрони, продължаваш стрелбата до края на пълнителя и преминаваш на [264](#) или [294](#).

Аптечката съдържа цял комплект мощни широкоспектърни антибиотици. В цивилизована среда нито един лекар не би препоръчал да се тъпчеш безразборно с лекарства, но сега просто нямаш друг изход.

За щастие антибиотиците ти помагат. След около още час вече си в състояние да продължиш напред.

Мини на [281](#).

Този път случайността ти е помогнала. Птицата се блъска из храстите с пречупено крило. Доубиваш я с още един куршум и се връщаш при Дани.

Мини на [256](#).

С бавни, предпазливи движения надигаш карабината. Трябва да уллучиш от първия, или най-много от втория изстрел. Иначе съдбата ти няма да е за завиждане.

Мини на [298](#).

— Благодаря ти, приятелю — казва Дани. — Без теб никога нямаше да стигна дотук. А сега ни остава не повече от половин час път. Скоро ще трябва да се сбогуваме. Но преди това искам да ти кажа няколко думи.

Мини на [324](#).

Ужасяващ рев ти доказва, че звярът е само ранен. Виждаш как черният му силует полита насреща. Въпреки това ръката ти не трепва. Спокойно изстрелваш още два куршума и преминаваш на **340**.

Ако патроните ти са били по-малко от два, попадаш на **331**.

Защитавах се с две ръце, но освирепелият ягуар се стреми към гърлото ти с неудържима сила. Остава ти само един последен, отчаян ход — да се опиташ да бръкнеш с пръсти в очите му.

Избери сам на кой епизод ще продължиш — **350** или **319**.

Мореплавателската ти гордост скоро бива жестоко уязвена. Преди да сте изминали стотина метра по течението, салът започва да се разпада. Едва успяваш да го изтласкаш обратно към брега, преди зле скрепените дънери окончателно да се разделят.

Явно ще трябва да се откажете от плаването и да продължите по суша. Мини на [295](#).

Имаш ли някакви хранителни запаси?

Да — мини на [279](#).

Не — продължи на [296](#).

Пътят води към въжен мост над буйните води на Аракуана. Отправяш се натам и внезапно застиваш на място. От джунглата пред теб излиза дрипав старец, който води магаре, натоварено с огромен вързоп съчки.

Едва ли би могъл да се похвалиш пред Сервантес с познанията си по испански, но все пак владееш езика съвсем сносно. Размахваш ръка и подвикваш:

— Ехей, сеньор! Почакайте малко!

Старецът стреснато се обръща и оглежда пътя зад себе си. После се прекръства с трепереща ръка и глухо промърморва:

— Призраци...

Не те е видял, макар че погледът му мина право през теб. За момент се питаш дали не е сляп, но предположението веднага отпада, когато старецът бързо повежда магарето си към моста. Настигаш го тичешком и няколко пъти размахваш ръка пред лицето му. Никакъв резултат. За този човек си просто невидим!

Вървиш след него и половин час по-късно стръмният път ви извежда до някакво село — всъщност само пет-шест схлупени къщурки от суров кирпич и ръждясали тенекии. Между тях обаче сградата на полицията се отличава с неописуем лукс: построена е от истински тухли, на прозорците има решетки и — чудо на чудесата! — зад тях блести електрическа светлина.

На няколко пъти между колибите срещаш селяни, но и тяхната реакция е същата като тази на стареца — тоест никаква. За тях си невидим. Може би не в буквалния смисъл на думата. Изглежда, че просто нещо ги кара да не ти обръщат внимание, или да забравят за теб веднага, след като те забележат.

Едва сега разбираш последните думи на пришълеца. Значи това е подаръкът, чрез който ще напуснеш спокойно Малакоста.

Мини на [347](#).

С доста тревога взимаш решение да задоволиш жаждата си от мътната вода на Аракуана. Но експериментът като че минава без опасни последствия. Продължи на [281](#).

Изстрелът ти е безпогрешен. Улучен право в окото, звярът надава ужасен рев и рухва на земята. Едва сега цялото ти тяло се разтреперва от нервно напрежение. Отпускаш се безсилно до дървото и чак след четвърт час събираш смелост да пристъпиш няколко крачки напред. Но вече няма от какво да се боиш. Ягуарът наистина е мъртъв.

Продължи на [72](#).

Плаването със зле сглобения сал се оказва твърде сложна задача. Непрекъснато трябва да следиш връзката между трупите, а това те отвлича от управлението и салът често засяда на плитчините. Дани съвсем не разбира от тия неща, тъй че ползата от него е нулева.

Най-сетне, след около час и половина, салът се разпада окончателно. Принудени сте да слезете на брега и да продължите по суша. Все пак старанията ти не са били напразни — преодоляно е значително разстояние.

Мини на [281](#).

Въпреки костюма челюстите на ягуара мачкат жестоко лявата ръка, с която закриваш гърлото си. С дясната обаче успяваш да напипаш тежък камък. Влагаш в удара цялата си сила и чуваш как черепът на животното глухо изхрущява. Ягуарът отново надава рев и стреснато се отдръпва назад, но този път ти си се вкопчил в него и продължаваш да нанасяш удар след удар, докато тялото му омеква.

Когато борбата свършва, дълго лежиш изтощен край мъртвия звяр. Най-сетне събираш сили да пропълзиш обратно към Дани. Молиш се само за едно: да няма повече нощни изненади.

Продължи на [72](#).

Уви, въпреки дребните си размери пришълецът е прекалено тежък. След четвърт час тичане през джунглата спираш съвсем изтощен и го оставяш на земята.

— Благодаря ти, приятелю... — прошепва Дани. — Не се обвинявай... Ти направи каквото можеше... А сега сбогом... и помни... че имаш един последен подарък от мен... Ще разбереш... когато... когато...

Той не довършва. Тялото му изведнъж трепва и се разпада на облак синкави искрици, които бавно изгасват. След няколко секунди от Дани няма и следа.

С болка в сърцето ти се изправяш и продължаваш на изток. Сега можеш да се движиш с пълна скорост и още преди нощта ще достигнеш края на платото. Но каква полза? Всичките ти усилия не помогнаха да опазиш живота на космическия посетител. В крайна сметка операция „Звезден гост“ ще завърши с неуспех.

Мини на [329](#).

След вечерята Дани съвсем се ободрява и дори предлага да поеме част от нощното дежурство. Това е добре дошло, тъй като огънят трябва да гори непрекъснато.

И добре че имате огън. През нощта на няколко пъти чуваш из джунглата рева на ягуар. За щастие хищникът не проявява желание да се запознае по-отблизо с вас.

Мини на [72](#).

Замахваш с всичка сила, но не си бил достатъчно бърз. Ягуарът стрелва глава напред и влива челюсти в гърлото ти. Усецаш как нещо изхрущява, после те обгръща мрак. Това е краят на твоя живот... и на операция „Звезден гост“.

320

Мини на [315](#).

362

Какво оръжие имаш?

Пистолет — мини на [298](#).

Карабина — продължи на [306](#).

Картечен пистолет — прехвърли се на [337](#).

Докато още е светло, започваш да търсиш място за бивак. В джунглите това не е толкова лесно, защото избраното място трябва да бъде сухо и сравнително чисто от растителност. А освен това пред теб стои още един въпрос: ще можеш ли да запалиш огън?

Ще можеш, ако имаш кибрит, сигнална ракета или уменията **ОЦЕЛЯВАНЕ В ДЖУНГЛИТЕ**. При този вариант мини на **286**.

Дори и да имаш лупа, сега тя няма да ти помогне, защото слънцето вече е твърде ниско над хоризонта.

Ако не успееш да запалиш огън, продължи на **311**.

Намираш едно полупразно барче, поръчваш си питие и слагаш пред бармана една златна монета. Очите му светват.

— Това е твърде много, сеньор... Колко да ви върна?

— Задръж рестото, амиго — усмихваш се ти. — Ще получиш още толкова, ако познаваш някой, дето да ми уреди пътуване до Мексико.

Барманът също се ухилва.

— Без излишни формалности, нали, сеньор? Е голям късмет имате. Тъкмо ми е дошъл на гости такъв човек. Елате отзад.

Заобикаляш тезгяха и барманът те въвежда в малко складче, задръстено с кашони и каси. На една празна бъчва седи огромен мъжага, облечен с протрити панталони и мръсносива фланелка.

— Слушай, Диего... — започва барманът.

— Чух всичко — прекъсва го мъжагата. — Е, приятел, давай парите... Давай, не се ослушвай. Ако искахме да те ограбим, досега вече да сме ти теглили ножа.

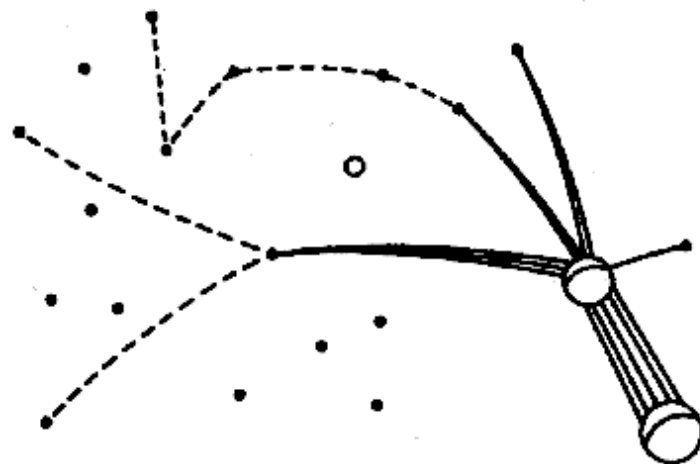
Доводите му са неоспорими. Изваждаш монетите. Диего доволно ги подхвърля на длан и те тупва по рамото.

— Така те искам, гринго! Хайде, ела сега да те скрия някъде из складовете. Утре сутрин „Ла гуапа“ потегля за Тампико. Като се стъмни, ще те натоваря.

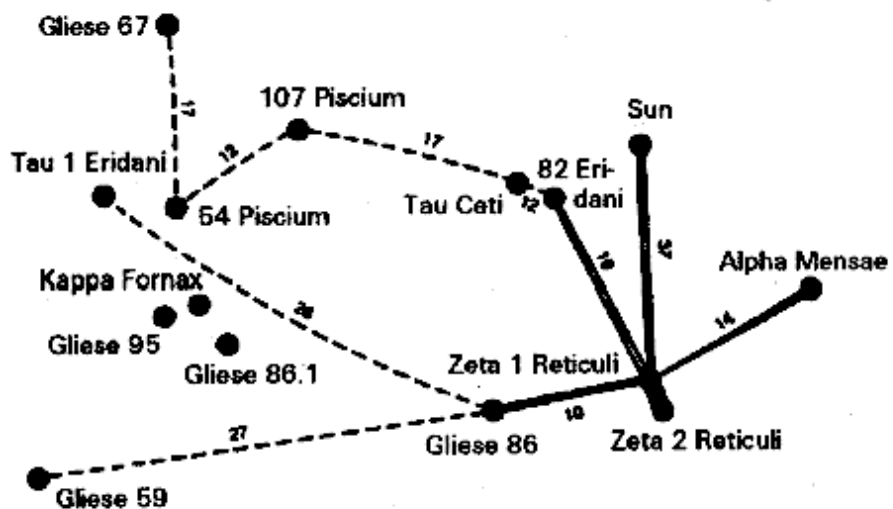
Мини на **130**.

324

366

Рисунката на Бети Хил

Тълкуването на Марджъри Фиш

— Вече те предупредих, че ще изтрия от паметта ти спомена за мястото на станцията — продължава Дани. — Тъй че след малко част от спомените ти ще изчезнат. Нямам друга възможност, просто съм

длъжен да го направя. Искам обаче да знаеш, че ще ти оставя една способност, благодарение на която ще се измъкнеш безпрепятствено от Малакоста. Знам, това е твърде скромна отплата за помощта, която ми оказа. Затова съм готов да наруша инструкциите си и да ти отговоря на един въпрос. Само един.

Тихичко изругаваш от изненада. Гледай го ти, пустият му Дани! Талант! Няма и едно денонощие общуване с разхайтените земни жители, а вече се научи да нарушава инструкциите.

В паметта ти веднага изплува един въпрос, който те измъчва от години. Въпросът за картата на Бети Хил.

ДОКУМЕНТАЛЕН ФАКТ: Късно вечерта на 19 септември 1961 година съпрузите Барни и Бети Хил пътуват с автомобил по безлюдно шосе в Ню Хампшър. Неочаквано над тях се спуска ярко светещ диск, който ги изтласква от шосето. По-нататък спомените им се губят. Два часа по-късно съпрузите се опомнят на 55 километра от мястото на срещата.

През следващите месеци Барни и Бети Хил започват да страдат от неврози и физически заболявания на нервна почва. Тъй като подозират, че това може да е свързано със загадъчното преживяване, двамата се обръщат към специалиста по лечение на амнезия доктор Саймън.

Едва под хипноза спомените на Барни и Бети се завръщат. Двамата разказват едно и също. След спирането на колата от диска излиза група дребни хуманоиди. Непреодолима психическа сила заставя съпрузите да влязат в апарата, където им биват направени медицински прегледи. След това съществата ги освобождават.

Най-интересното в случая със съпрузите Хил е това, че Бети си припомня за карта на междузвездните маршрути, която е видяла по време на престоя си в диска. Според нея тази карта е била плоска, но създавала впечатление за обемност. Под хипноза Бети успява да я нарисова.

Случаят със съпрузите Хил придобива широка известност. През 1969 година той привлича вниманието на учителката по астрономия Марджъри Фиш, която решава да провери дали е възможна такава комбинация от звезди, която да съвпада с картата на Бети. Подобно изследване изисква огромен труд, но в крайна сметка Марджъри Фиш постига успех. Според нея картата е истинска.

Някои астрономи твърдят, че са възможни и други обяснения.

И тъй, какъв въпрос ще зададеш на Дани?

„Вярна ли е картата на Бети Хил?“ — мини на **348**.

„Какво е най-голямото откритие на вашата наука?“ — прехвърли се на **293**.

„Откога идвате на Земята и защо?“ — продължи на **339**.

325

Мини на [291](#).

370

Въпреки всичко Дани е бодър и дори предлага да поеме част от нощното дежурство. Това е добре дошло, тъй като огънят трябва да гори непрекъснато.

И добре че имате огън. През нощта на няколко пъти чуваш из джунглата рева на ягуар. За щастие хищникът не проявява желание да се запознае по-отблизо с вас.

Мини на [72](#).

С доста тревога взимаш решение да удовлетвориш жаждата си от мътната вода на Аракуана. Експериментът като че минава без опасни последствия и ти повеждаш Дани по-нататък през джунглите. Но само след половин час те разтърсват ледени тръпки. Погледът ти се замъглява, всичко наоколо започва да се върти. Очевидно освен водата си нагълтал и някакви крайно неприятни микроорганизми.

Ако имаш аптечка, мини на [304](#).

В противен случай продължи на [269](#).

Шофьорът забелязва блясъка на монетите и се усмихва.

— Добре... Това ще ви свърши работа, сеньор. Познавам на пристанището един-двама, дето срещу добро заплащане могат да ви качат на някой кораб. Това искате, нали?

Питаш се какво да кажеш, но шофьорът не чака отговор.

— Сигурно се чудите как тъй всичко стана толкова бързо. Е, чух стрелбата отдалече. Това не ви е като в Северна Америка, сеньор. Тук е нормална гледка да видиш как някой бяга нощем я от полицията, я от гвардията. А пък аз си имам стари сметки за уреждане... Преди две години, по време на селските бунтове... цялото ми семейство...

Той стиска зъби. Няколко минути в кабината царува мълчание, после шофьорът продължава:

— Пък и вече бях чувал за вас. Цял следобед ви търсят, обаче на север от тук. Разправят нещо за шпионаж, за вражеска провокация... Не ме интересува. Дайте парите и ще ви уредя измъкване от страната.

Ако му дадеш монетите, мини на [302](#).

Ако го помолиш само да те откара до пристанището, прехвърли се на [341](#).

Късно привечер най-сетне излизаш на тесен селски път сред джунглите в края на платото. В последните лъчи на гаснещия ден забелязваш отляво да се извисява Ел Пико.

Мини на [312](#).

330

Мини на **291**.

375

Повече не успяваш да стреляш и раненият звяр се стоварва върху гърдите ти като снаряд. Докато падаш назад, усещаш как ноктите му се мъчат да разкъсат костюма. Е, костюмът засега ще издържи. Но ягуарът се стреми тъкмо към онова място, което не е защитено — шията.

Ако имаш нож, продължи на [335](#).

Ако владееш уменията РЪКОПАШЕН БОЙ или СИЛА, прехвърли се на [316](#).

Ако не разполагаш с нищо от изброеното, мини на [309](#).

... и се озоваваш на тесен селски път сред джунглите в края на платото. В последните лъчи на гаснещия ден забелязваш отляво да се извисява Ел Пико. Не знаеш къде си бил и какво се е случило през изминалото време, но можеш да си представиш.

Мини на [312](#).

Дочуваш глухо ръмжене, сетне неясният черен силует полита с невероятна бързина през мрака и се стоварва върху гърдите ти като снаряд. Докато падаш назад, усещаш как ноктите му се мъчат да разкъсат костюма. Е, костюмът засега ще издържи. Но ягуарът се стреми тъкмо към онова място, което не е защитено — шията.

Ако имаш нож и владееш едно от двете умения, РЪКОПАШЕН БОЙ или БЪРЗИНА, продължи на **335**.

Ако имаш нож, но не притежаваш нито едно от тези две умения, избери сам на кой епизод ще преминеш — **319** или **345**.

Ако нямаш нож, попадаш на **309**.

Отново си в същата заседателна зала, откъдето започна всичко. Срещу тебе седят четиримата ръководители на проекта. Докато разказваш, ти ги оглеждаш един по един: фигурата на Железния Чарли в инвалидната количка изглежда съвсем дребна, защото всички останали са дълги като баскетболисти — и полковник Слейн, и шефът на учените Робин Лоурънс, и политическият координатор Доналд Мърчисън.

Когато замлъкваш, полковникът мрачно поклаща глава.

— Всичко това не ни води доникъде. Провалихме се. А отгоре на всичко вече е сигурно, че между нас има чужд агент. Проектът ще бъде прекратен. Ех, ако имахме някакъв резултат... или поне ако можехме да разкрием кой е агентът... Тогава бихме имали шансове да оцелеем.

Разговарял ли си с генерал Гарсия?

Да — мини на [353](#).

Не — продължи на [343](#).

335

380

Въпреки костюма челюстите на ягуара мачкат жестоко лявата ръка, с която закриваш гърлото си. С дясната обаче успяваш да

измъкнеш ножа и замахваш с всичка сила. Усецаш как острието потъва до дръжката в жилава плът. Ягуарът отново надава рев и стреснато се отдръпва назад, но този път ти си се вкопчил в него и продължаваш да нанасяш удар след удар, докато тялото му омеква.

Когато борбата свършва, дълго лежиш изтощен край мъртвия звяр. Най-сетне събираш сили да пропълзиш обратно към Дани. Молиш се само за едно: да няма повече нощни изненади.

Продължи на [72](#).

Камионът отминава и отново настава тишина. Излизаш от царевицата и продължаваш да тичаш по пътя. Но не след дълго в нощта се раздава бръмчене на двигатели. Хеликоптери! Десетки хеликоптери започват да кръжат над местността, шарейки с прожекторите си по земята. Изглежда, че са били предупредени къде да те търсят.

Цели два часа бягаш напосоки през нивите, като залягаш всеки път, когато някой от преследвачите наближи до теб. Но подобна игра не може да продължава вечно. Някои от хеликоптерите са снабдени с прибори за нощно виждане. Внезапно в тъмнината се раздава тракането на картечница и няколко куршума те повалят на земята. Бронираните плочки в костюма издържат на удара, обаче за съжаление ребрата ти не са чак толкова здрави. Пронизва те пареща болка и губиш съзнание.

Мини на [123](#).

В този момент бързината е най-важна. Рязко скачаш на крака и обсипваш с куршуми мрака, сред който светят двете очи. Виждаш как черният силует на звяра полита насреща ти и отчаяно продължаваш да стреляш. Но колко патрона имаш в пълнителя?

Ако са 10 или повече, мини на **340**.

Ако са по-малко, продължи на **331**.

С нетърпение дочакваш нощта. Тренировките ти не са минали безследно — промъкваш се на борда без никой да те забележи и си намиращ скривалище в една спасителна лодка.

На сутринта „Ла гуапа“ потегля благополучно. Изчакваш още един ден, преди да напуснеш укритието си. Когато научава за теб, капитанът побеснява, но не му остава нищо друго, освен два дни по-късно да те предаде на полицията в Тампико.

Мини на [342](#).

Дани поклаща глава.

— Малко ми е трудно да ти кажа така, наизуст, но Земята се посещава отдавна. От хилядолетия. Мисля, че и сам го знаеш.

ДОКУМЕНТАЛЕН ФАКТ: Първото споменаване за НЛО се среща в така наречения „папирус на Тули“, открит в колекцията на професор А. Тули — бивш директор на Египетския отдел на Ватиканския музей. Предполага се, че папирусът е част от летописите на фараон Тутмос Трети (XV век пр. Хр.). Текстът върху запазените части гласи: „През година 22, третият месец на зимата, в шест часа през деня писарите от Дома на живота видяха в небето да се движи огнен кръг... Той беше без глава, но имаше отвратително дихание. Тялото му беше колкото дълго, толкова и широко и се движеше безшумно. Ужасиха се сърцата на писарите и всички нападаха по очи... Докладваха на фараона. Негово величество заповяда... да се разпита... и той дълго размишлява за станалото... и всичко това бе записано в папирусите на Дома на живота. А след няколко дни тия предмети в небесата станаха многобройни. Те сияеха по-ярко от слънцето и се простираха до границите на небето. Могъщи бяха тези огнени кръгове. И фараонът заедно с цялата армия ги гледаше. Привечер огнените кръгове се издигнаха по-високо и отлетяха на юг...“

— Колкото до въпроса защо — продължава Дани, — отговорът е прост. Защото вие, земните жители, представлявате най-голямото богатство на галактиката. Питал ли си се някога защо човекът като вид е водил първобитно съществуване почти три милиона години, а през последните две-три хилядолетия внезапно създава цивилизация? Не се питай — даже и най-големите ни учени все още не са открили отговора. Нормалното развитие на един разумен вид става безкрайно бавно. Но на Земята по някаква неизвестна причина прогресът изведнъж се е втурнал напред с безумна скорост. Това е причината за интереса на стотици цивилизации към вас. Трябва да ти кажа, че в галактиката непрекъснато избухват спорове за отношението към Земята. Повечето

цивилизации са на мнение, че трябва да ви дадем време да се развиете сами — тогава ще ни изпреварите и плодовете на вашата наука ще станат всеобщо достояние. Затова преките контакти са забранени. Но мнозина не са съгласни и непрекъснато търсят начини да преодолеят охраната около Земята, за да влязат в нелегален контакт. Надяват се, че така ще разкрият тайната на вашето стремително развитие. Такъв е и случаят със съпрузите Хил, за които си помисли преди малко... Е, това беше отговорът на твоя въпрос. А сега да вървим.

Правиш крачка напред...

Мини на [332](#).

Тежкото тяло се стоварва върху гърдите ти като снаряд. Рухваш назад и веднага скачаш на крака, готов за безмилостна схватка. Но ягуарът не помръдва. Последният ти куршум го е улучил право в окото. Едва сега цялото ти тяло се разтреперва от нервно напрежение. Отпускаш се безсилно до дървото и чак след четвърт час успяваш да станеш, за да отмъкнеш животинския труп настрани.

Продължи на [72](#).

На един мост над Аракуана шофьорът спира, оглежда се и изхвърля екипировката ти във водата. Тежкият костюм потъва веднага в мътната река.

След малко повече от половин час вече сте в пристанището на Пуерто Осо. За твоя изненада всичко минава без премеждия. До разсъмване помагаш на шофьора да разтовари камиона в някакъв склад, после се сбогуваш с него и излизаш да си опиташ късмета из пристанището.

Мини на [254](#).

Престоят в мексикански затвор не е от най-приятните начини за прекарване на времето. Но с помощта на консула нещата в крайна сметка се оправят. Една седмица по-късно отново си в Невада.

Мини на [334](#).

343

Помогнал ли си на Дани да стигне до спасителната станция?

Да — мини на **351**.

Не — прехвърли се на **346**.

Камионът рязко спира до теб. Вратата се отваря и рошав, брадясал мъж с омазнен работен комбинезон размахва ръка.

— Качвайте се, сеньор! По-бързо!

Без колебание скачаш в кабината и камионът веднага потегля.

— Смъквайте всичко! — нарежда шофьорът. — Облечете ето това.

Той ти подхвърля друг работен комбинезон, още по-дрипав и омазнен от неговия. После настъпва педала и изцяло се съсредоточава в тежката задача да управлява камиона между дупките по асфалта.

Предложението на шофьора е разумно. Трябва да се освободиш от цялата си екипировка — сега тя може само да те издаде. Като се въртиш неловко в тясната кабина, ти смъкваш костюма, натъпкваш в него всичките си принадлежности и обличаш мазната дреха.

Ако имаш златни монети, мини на [328](#).

В противен случай продължи на [284](#).

345

Мини на [335](#).

393

Въздъхваш и навеждаш глава. Няма съмнение, с Проекта е свършено. Знаеш, че си сторил каквото ти беше по силите, но въпреки това се питаш дали не е имало възможност да промениш нещата.

Напразни въпроси. Никога не ще узнаеш отговора им...

За един невидим човек няма нищо невъзможно — нито транспорт, нито набавяне на храна, нито минаване през полицейски постове. Още по пладне на следващия ден пристигаш в Пуерто Осо, а през нощта вече потегляш на борда на товарен кораб за Мексико. Трите дни плаване минават без произшествия, като главната ти грижа е да не се пречкаш в краката на екипажа.

На четвъртия ден слизаш на пристанището в Тампико, правиш няколко предпазливи крачки между тълпата... и внезапно привличаш вниманието на цяла дузина хлапета — ваксаджийчета, вестникарчета, продавачи на банани и какви ли не други стоки. „Невидимостта“ е изчезнала завинаги. Може би малко преждевременно, защото скоро привличаш интереса и на мексиканските полицаи.

Мини на [342](#).

Дани въздъхва съвсем като човек.

— Сещам се за какво говориш. Онзи случай е бил нарушение на всякакви правила. Има и такива, които въпреки инструкциите се опитват да влязат в контакт... Да, картата е вярна. Но дали е вярна и интерпретацията на Марджъри Фиш... това вече нямам право да ти кажа. Вярвам, че ще ме разбереш. Сам знаеш колко строги могат да бъдат инструкциите. Е, отговорих ти, а сега да вървим.

Правиш крачка напред...

Мини на [332](#).

Намираш едно полупразно барче, поръчваш си питие и слагаш пред бармана една златна монета. Очите му светват.

— Това е твърде много, сеньор... Колко да ви върна?

— Задръж рестото, амиго — усмихваш се ти. — Ще получиш още толкова, ако познаваш някой, дето да ми уреди пътуване до Мексико.

Барманът също се ухилва.

— Без излишни формалности, нали, сеньор? Е голям късмет имате. Тъкмо ми е дошъл на гости такъв човек. Елате отзад.

Заобикаляш тезгяха и барманът те въвежда в малко складче, задръстено с кашони и каси. Но не виждаш никого. Отваряш уста да запиташ къде е човекът... и в този момент под ребрата ти се забива нож. Рухваш на пода и последната ти мисъл преди да умреш е, че златото не винаги помага.

Рязко замахваш и разперените ти пръсти потъват дълбоко в очите на ягуара. Стреснатият хищник надава оглушителен вой, отскача назад и с трясък изчезва в храсталака.

Дълго лежиш изнемощял от страшната борба. Имаш чувството, че цялото ти тяло е покрито със синини. Най-сетне събираш сили да пропълзиш обратно към Дани. Молиш се само за едно: да няма повече нощни изненади.

Продължи на [72](#).

— Как? — трепваш ти. — А срещата ми с пришълеца? А отговорът, който даде на моя въпрос?

— Общи приказки! — отсича полковник Слейн, но веднага омеква. — Всъщност кой знае... Това все пак е някакъв резултат. Остава ни само да чакаме решението отгоре...

Отново оглеждаш четирите лица пред себе си. Един от тях хора е предател. Ако можеше да кажеш кой точно, това навярно би спасило Проекта. Но полковникът е прав. Сега ви остава само да чакате решението отгоре и да се надявате...

С нетърпение дочакваш нощта. Тренировките ти не са минали безследно — промъкваш се на борда без никой да те забележи и си намираш скривалище в една спасителна лодка.

На сутринта обаче те очаква неприятна изненада. Няколко моряци са получили нареждане да проверят състоянието на лодките и неочаквано се оказваш обкръжен от развеселени лица.

— Я, пътник без билет!

— Ама аз...

— Без „ама аз“! Капитане, елате, имаме гостенин!

Капитанът има вид на пират, измъчван от зъбобол. И настроението му отговаря точно на вида.

— Предайте го на бреговата охрана, и толкова! Да му построшат кокалите. Поне в тази държава се държат с навлеците както трябва!

Без да обръщат никакво внимание на протестите и молбите ти, моряците те замъкват до полицая на кея. Тук вече се сблъскваш с истинска изненада, защото представителят на закона измъква от джоба си... твоя снимка. Трябват му само няколко секунди, за да се убеди, че не греши. Сетне яката полицейска палка се стоварва върху тила ти и губиш съзнание.

Когато се свестяваш, лежиш с оковани зад гърба ръце. На главата ти е надяната черна качулка. Подът вибрира от бръмченето на двигател. Намираш се в хеликоптер и явно си попаднал в ръцете на президентската гвардия.

Мини на **36**.

— Прав сте, сър — кимваш ти. — Генерал Гарсия лично ми каза, че има агент в проекта.

— Да, обаче не е бил луд да спомене и името му — презрително се усмихва Мърчисън.

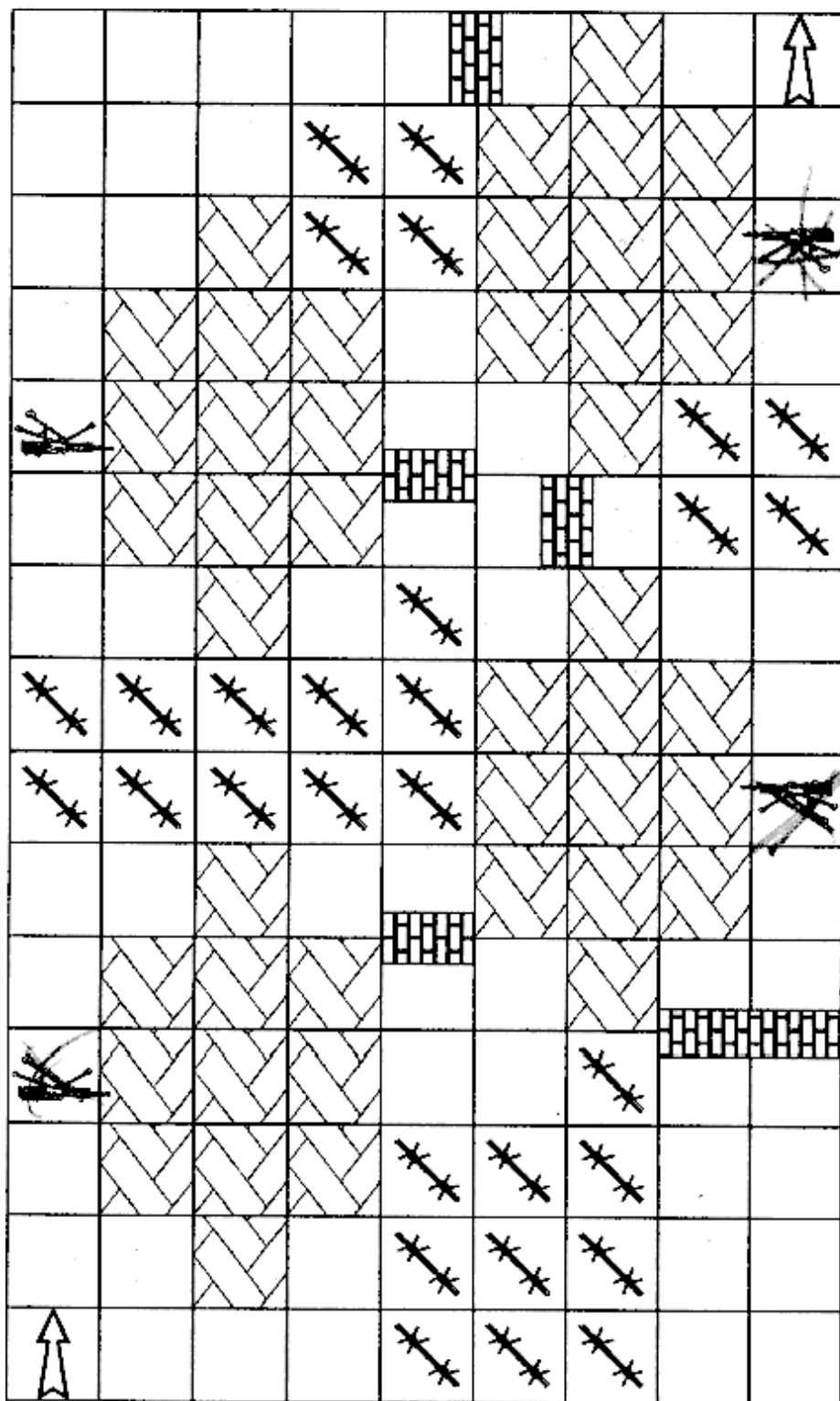
— Така е — въздъхва Лоурънс. — Как ще го открием?

И изведнъж всичко ти става ясно. Да, генерал Гарсия не спомена името на своя агент. Но в разговора с теб разкри достатъчно подробности, за да разбереш кой е той.

Бавно вдигаш ръка, посочваш с пръст агента и гледайки преbledнялото му лице, разбираш, че си бил прав. Проект „Хеспериди“ ще продължи да съществува.

КРАЙ

ПОЛИГОН

Схемата на полигона е отпечатана на третата вътрешна корица. За да преминеш изпитанието са ти необходими пионка и зарче. Правилата

са следните:

1. За всеки ход хвърляш зарчето и се придвижваш с толкова квадратчета, колкото точки показва то. Можеш да се движиш напред, назад, наляво и надясно, **НО НЕ ПО ДИАГОНАЛ**.

2. Започваш играта с 20 точки. При **ВСЯКО** хвърляне на зарчето губиш по една. Ако останеш без точки, преди да си достигнал финала, опитът ти е неуспешен.

3. Обстрелваните територии са оградени със средно дебела черна линия (щрихованите квадратчета). При движение през тях се налага да пълзиш с половин скорост. Тоест, при зар 6 се придвижваш с 3 квадратчета, при 5 и 4 — с 2, при 3 и 2 — с 1, а при зар единица оставаш на място.

Ако си тръгнал от разстояние и навлизаш в обстрелвана територия, спираш на първото квадратче от нея.

4. Същото се отнася и до движението през бодливите заграждения.

5. Най-дебелите черни линии са стени. Ако желаеш да ги прескочиш, задължително спираш пред тях, независимо от показанията на зарчето. При следващия ход (който също ти отнема една точка) се придвижваш само с едно квадратче напред — отвъд стената.

6. Разполагаш с 4 броя гранати. По всяко време можеш да се опиташ да унищожис с тях някоя от картечниците. За целта хвърляш зарчето и ако показанията му са равни или по-големи от разстоянието до нея, картечницата се смята за унищожена. При успешно мятане на граната не губиш точка за хвърлянето на зарчето.

ВНИМАНИЕ! Ако мятането на граната е **НЕУСПЕШНО** и е направено от обстрелвана територия, картечницата те улучва, при което автоматично губиш всичките си точки.

При успешно преминаване на полигона продължи на **139**.

При неуспех попадаш на **157**.

БЕЛЕЖКИ

ЛОГИЧЕСКА ЗАДАЧА

Полковник АРЧИБАЛД СЛЕЙН, военен командир на Проект „Хесперида“:	(...=ВИНОВЕН / НЕВИНЕН) защото ...
Майор ЧАРЛС УИНИ, завеждащ Оперативния отдел на Проекта:	(...=ВИНОВЕН / НЕВИНЕН) защото ...
Доктор РОБИН ЛОУРЪНС, ръководител на Научния отдел:	(...=ВИНОВЕН / НЕВИНЕН) защото ...
ДОНАЛД МЪРЧИСЪН, политически координатор на Проекта:	(...=ВИНОВЕН / НЕВИНЕН) защото ...
И тъй, агентът на генерал Гарсия в проект „Хесперида“ е:	...

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.